NO:18,EYLÜL 1984 Bolşevik Parti inşası için

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

12 EYLÜL CUNTASININ VE ONUN SİVİL HÜKÜMETİNİN GERÇEK ALTERNATİFİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

Cunta markalı ANAP hükümeti, hükümet olduğun dan bu yana şimdi 9 aya yakın zaman geçti. A NAP hükümeti bu 9 aylık icraat döneminde emperyalizme bağımlı hakim sınıfların çıkarlarının savunucusu olduğunu; faşizmin uygulayıcısı olduğunu; 12 Eylül askeri faşist cuntasının sadık bir hükümeti olduğunu görmek isteyenlerin gözünde pratikte ispatladı.

ANAP'ın yapılan seçimlerde oy çoğunluğunu almasında onun 12 Eylül cuntasına açıkça tavır almadan, mümkün olduğunca ondan uzak görünmeye çalışması; kendisinin cunta tarafından kurdurulan bir parti olmadığı duygusunu verecek davranışlarda bulunması yanında; içi ni herkesin kendi bildiği gibi doldurduğu "orta direk" adını verdiği geniş kesimlere geniş vaatlerde bulunması önemli rol oynamıştı.

O devrimci güçlerin faşist zorbalıkla dev re dışı tutulduğu şartlarda; hakim sınıfla rın bir dizi eski sivil siyasi temsilcisi için de geçici olarak "siyasetin yasaklandığı" bu anlamda açıkça "alternatif" olarak ortaya çıkamadığı; genel seçimlere cunta izinli üç partinin katıldığı şartlarda, lafta cunta yönetiminden demokrasiye geçme için en uygun parti görünümü; hakim sınıfların demokrasi adını verdikleri 'parlamenter demokrasi maskeli faşizme'_"geçiş"te kötüler içinde en iyisi görünümü ile, 12 Eylül askeri faşist cuntasına tepki duyanların oylarının büyük bölümünü toparladı. Köylü küçük üreticiye yapılan vaatler; kasaba ve şehirlerde küçük esnafa, memura yapılan vaatler de bu kesimler içinde ANAP'ı seçme ve "deneme" eğilimlerini güçlendirmişti. Bütünü ile 'serbest rekabetçi piyasa ekonomisi' savunuculuğuyla ANAP büyük sermaye açısından —seçimlere üç cunta izinli partinin katıldığı şartlarda— zaten "tercihli" parti durumunda idi. İşçi sınıfının henüz sosyalist bilince varmamış geniş kesimlerinin bir bölümü açısından da ANAP —cuntaya uzak görünen göstermelik tavrıyla— 'ehven-i şer' göründü.

(Devamı s.2'de)

TÜRK, İRAN VE IRAK FAŞİSTLERİ KÜRT ULUSUNA KARŞI SOYKIRIM SALDIRISINDA İŞBİRLİĞİ İÇİNDE!

IRKÇI SALDIRILAR KÜRT ULUSUNUN HAKLI MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

Türk faşist devlet güçleri 1983 Mayıs ayı sonunda Kürt ulusuna karşı giriştikleri saldırılara yeni bir boyut katmışlar; ve 6000 kişilik zırhlı ve motorize bir birlikle Irak sınırını aşarak; Irak Kürdistanı içinde 80 km. kadar ilerlemişlerdi.

Bu, Irak ve Türk faşistlerinin, emperyalizmin çıkarları —öncelikle de başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistlerin çıkarları— doğrultusunda bölgedeki Kürt milli hareketini bastırmak, Kürt halkına gözdağı vermek için giriştikleri açık işbirliğinin ilk açık örneği idi.

Şimdi, 1984 Ağustos ayının ikinci yarısında faşist Türk ordusu, ilk örneğini geçen yılın Mayıs'ında verdiği tipte bir askeri harekatı; bu kez yalnızca Iraklı faşistlerle değil, Irak'la savaş içinde bulunan İranlı dinci faşist rejimle de işbirliği içinde, hem Irak ve hem de İran sınırlarını aşarak, her iki ülke içinde de kilometrelerce ilerleyerek gerçekleştirdi.

Bir kez daha hepsi faşist olan Türkiye, İran, Irak rejimlerinin kendi 'devlet bütünlüklerini tehdit eden' Kürt milli hareketine karşı nasıl birleşebildikleri görüldü. Bir kez daha faşist TC devletinin Ortadoğuda ulusal kurtuluş hareketlerine karşı nasıl bir jandarmalık rolüne talip olduğu görüldü.İran ve Irak hakim sınıflarının 'kendi' Kürdistan bölgelerinde bir türlü sağlayamadığı 'huzur'u(!) Türk faşistleri onlarla anlaşma içinde

(Devamı s.6'da)

İşte bu faktörler ANAP'ın hemen hemen her kesimden oy alarak cunta izinli genel seçimlerden en güçlü parti olarak çıkmasını sağlayan faktörler oldu. ANAP hükümeti oluşturdu. ANAP hükümetinin ilk üç aylık dönemi, gerçek te bir icraatten çok, yerel seçimleri bekleme dönemi oldu. Yığınların tepkisini çekmemek için bu hükümet uygulamaya hazırlandığı birçok şeyi yapmadı. Yerel seçimler öncesinde de seçim kampanyasını yine 'orta direk edebiyatı' ve ANAP'ın ne yapacağının görülmesi için ona "fırsat tanınması" gerektiği üzerine kurdu. Bu seçim kampanyasından da ANAP, bu kez karşısında yalnızca doğrudan cunta izinli partilerin olmadığı şartlarda, açıkça eski AP'nin ve DP'nin oy mirasına talip DYP'nin; eski CHP'nin oy mirasına talip SODEP'in; ve MSP'nin devamı görünümündeki RP'nin de kaldığı şartlarda, başarılı olarak çıktı.

****

SİVİL HÜKÜMET - FAŞİST İCRAAT

****

Ardından ANAP hükümetinin gerçek icraat paketleri açılmaya başlandı.

Ekonomik politikada: Toplu sözleşme dönemi gelmiş olan iş kollarında hükümet güya 'taraf' olmamasına rağmen; başta Özal olmak üzere bir dizi hükümet üyesi açık bir şekilde ücret artışının %25'i geçmesi halinde; bunun hükümetin 'enflasyona karşı mücadelesi'ni zayıflatacağı gerekçesi ile, ücret artışları - nın enflasyon oranından düşük tutulmasını; yani işçilerin eline geçen gerçek ücretin düşürülmesini savundular. Sarı Türk-İş'in işçi sınıfı haini sendika ağaları bile işçileri kandırmak amacıyla hükümete, Başbakana karşı 'sert çıkmak' zorunda kaldılar! "Çalışma huzuru"nun salt faşist baskı ile sağlanamayacağı görüşünde olan bazı patronlar bile bu açık ücret düşürülmesi anlamına gelen çağrı konusunda itirazlar belirtip, "ücret artışının enflasyon oranında tutulması" gerektiğini savundular! Sonunda bir sürü gürültü içinde yapılan ilk toplu sözleşme anlaşmaları aynen askeri faşist cuntanın 'seçilmiş hükümet'siz iş gördüğü dönemde olduğu gibi, gerçek ücretin düşürüldüğü anlaşmalar oldu.

Köylülere, özellikle küçük üreticilere karşı politikasında da cunta markalı Özal hükümeti, cunta döneminin düşük taban fiatı politikasını sürdürerek kimden yana olduğunu açıkça belgeledi.

Küçük memurlara, küçük esnafa, tüm dar gelirlilere yapılan vaatlerin de boş olduğu yerel seçimlerden sonraki icraatte kendini açıkça gösterdi.

Ekonomik buhranı aşma, enflasyonu frenleme adına bütün yük emekçilerin sırtına yıklırken; emperyalist tekellerin uzantıları olan kompradorlara, onlarla içiçe olan toprak ağalarına her türlü kolaylığın sağlandığı bir ekonomik siyaset bütün çıplaklığı ile sürdürüldü. Özellikle ithalat-ihracat konusunda sağlanan kolaylıklarla parababalarının 'kolay kâr' yolları arttırıldı. Vurgun-talan ekonomisi, büyük sermayenin küçük sermayeyi yutması üzerine kurulu ekonomi bütün çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

Özal hükümetinin izlediği açık emperyalist sermaye yanlısı ekonomik politika İMF' - nin, Dünya Bankasının ve diğer emperyalist para-kredi kurumlarının 'beğenisi'ni kazandı; kredi musluklarının açılması; acil borçların ertelenmesi ile bu siyaset 'ödüllendirildi'.

Hükümet aynı zamanda Türkiye'nin Ortadoğu da 'müslüman pazar'ı ele geçirmede bir köprü görevini üstlenmeye hazır olduğunu gösterir girişimlerde bulundu. Emperyalistler açısından şimdiki şartlarda bu rolü Ortadoğuda oynayacak bir başka 'istikrarlı' alternatif olmadığı şartlarda, onların bu köprü görevine bir itirazları yoktur.

Özal bu durumda hakim sınıflara uluslararası ekonomik ilişkiler, özellikle emperyalist para-kredi kurumları ile ilişkiler açısından kendisinin alternatifi olmadığı mesajını vermeye başladı.

Gerçekten de soruna hakim sınıflar açısından yaklaşıldığında, bugün uygulanan bu talan ve vurgun politikasının cunta; artı cunta destekli Özal hükümetinden başka alternatifi yoktur. Ama bu ekonomik politikanın sonu emekçi sınıfların daha da yoksullaşması; orta sınıfların - tabakaların yok olması; toplumun iki kampa giderek daha çok bölünmesi ve sınıf çatışmalarının kaçınılmaz olarak sertleşmesi - dir. Faşist baskıların uzun vadede bu gelişmeyi bütünü ile engellemesi mümkün değildir. Hal böyle olunca, hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri, geleceğe dönük siyasi yatırım olarak şimdiden vurgun-talan ekonomisinin bunca açık biçimde sürdürülmesini eleştirmeye başlamışlardır.

Eleştiriler bir yandan hakim sınıfların kendine 'sosyal-demokrat' diyen kesiminden gelmektedir. Bunlar Özal'ın devlet müdahalesini mümkün olduğunca dışlamaya çalışan, her şeyi pazarın ayarlayıcılığına bırakmaya çalışan ekonomik politikasına karşı Türkiye'de cumhuriyetin ilanından bu yana izlenen "karma politika"yı savunmaktadır. Onların korkusu Özal'ın siyasetinin kaçınılmaz olarak patlamalara götüreceğidir ki, bu korku haklı bir korkudur! Ama bu korku hakim sınıfların korkusudur! Bunların ekonomik politika alternatifi emekçi sınıflar açısından gerçek bir alternatif değildir. Çünkü bunların alternatifi de emperyalist sömürüye hizmet eden bir alternatiftir.

Ama eleştiri hakim sınıfların yalnızca 'sosyal-demokrat' siyasi temsilcilerinden (bura-

da hem cunta markalı HP'yi, hem SODEP'i, hem de bu ikisini de 'muvazalı' olmakla suçlayan Ecevit çevresini kastediyoruz) değil; ANAP'ın sağdaki esas rakibi olma iddiasında olan eski AP'nin doğrudan devamı olmakla övünen DYP den de geliyor. Bunların eleştirisi, izlenen ekonomik politikanın genel çizgisine değil, şu veya bu uygulamaya yöneliyor. Mesela taban fiatlarının düşük tutulmasını eleştiriyorlar; mesela ikinci Boğaz köprüsünün yapımında geç kalındığını söylüyorlar vb. Bunların eleştirisi uygulanan ekonomik politikayı daha iyi uygulama yönünde kendilerinin alternatif olduğunu göstermeye yönelik bir eleştiridir. Alternatif, evet ama kimin için? Sorun budur! DYP olsa olsa ANAP'ın kitlelerin nefretini üzerinde topladığında hakim sınıfların olası bir alternatifidir. SODEP'in, Ecevit önderliğindeki 'üçüncü' sosyal-demokrat hareketin de gerçek işlevi budur.

İç politikada: Bu alanda özellikle faşist baskıların doğrudan uygulanması alanında 'demokratik seçimlerle' iş başına gelmiş ve cuntaya demokrasi maskesi geçirme görevini, geçirme işlevini yüklenmiş olan Özal hükümetiyle 12 Eylül rejiminin yerleştirdiği askeri yönetimler arasında (sıkıyönetim; sıkıyöneti - min kaldırıldığı alanlarda olağanüstü hal) görünürde ilginç bir işbölümü vardır. Hükümet görünürde bu 'pis' işlere elini bulaştırma - maktadır. Özal işkenceler konusunda kendisine soru soran gazetecilere, "Sıkıyönetim alanındaki askeri tutukevlerinden kendilerinin sorumlu olmadığını" rahatça söyleyebilmektedir. Bu Dev-Yol gibi oportünistleri, Özal'ı aslında cuntanın uygulamalarına karşı olan, ama iktidarda olmadığı için birşey yapamayan (Bkz. "Demokrat Türkiye"de "İkili iktidar" tezleri) bir zavallı "demokrat" görünümüne büründürmeye, evet cuntaya karşı Özal'ı objektif olarak destekleme konumuna götürmektedir. Gerçekte ise Özal hükümeti için bu 'pis' işlerin sıkıyönetimlerce yapılması; sorumluluğun resmen 'seçilmiş hükümet' üzerinde değil de, başkası üzerinde görülmesi hem cuntanın demokratik maskesi açısından; hem de Özal hükümetinin tecritinin gecikmesi açısından istenen bir durumdur. Ama hiç kimse sorumluluktan kaçamaz. Bugün Türkiye'de ikili bir iktidar değil, komprador patronların ve toprak ağalarının faşist iktidarı vardır. Bu iktidar siyasi planda sivil elbiseler giyinmiş olan 12 Eylül askeri faşist cuntası ve onun bugün kü sivil hükümeti Özal hükümeti tarafından iş bölümü ve uyum içinde yürütülmektedir. Özal hükümeti ile, ANAP'ın meclis çoğunluğu ile; onun üzerinde bir nevi denetleyici görev yapan 'devlet başkanlığı' kurumu arasında izlenen politikanın genel çizgileri üzerinde — hiçbir alanda— köklü bir çelişme yoktur. Var olan farklılıklar ve çelişmeler 'stil' sorunlarına; şekile ilişkin yüzeysel sorunlardır.

Ve bunların çözülemediği noktada son söz cuntanındır. Böyle bir duruma 'ikili iktidar' demek; bugün iktidarda söz sahibi olan cunta ve hükümetin, çıkarlarını savundukları sınıfların bir ve aynı olduklarının kavranmaması, ya da bilinçli olarak bu gerçeğin üstünün örtülmesi anlamına gelir.

Özal hükümeti cuntanın bütün faşist uygulamalarının doğrudan suç ortağıdır. Sıkıyönetimin ve olağanüstü hal'in kaldırıldığı bölgelerde faşist baskıların, saldırıların doğrudan sorumlusu Özal hükümetidir. Ama o cunta ile arasındaki işbölümü sonucu bunu ustaca gizlemekte; kendisini, halka "demokrasiye" (onların demokrasisine — yani hakim sınıfların parlamenter demokrasi maskeli faşist diktatörlüğüne) tam geçiş için tek alternatif olarak satmaktadır.

Bugün faşizm ile cuntayı eşitleyenler; parlamenter demokrasi maskeli faşizme geçişi, bir anlamda 12 Eylül öncesine dönüşü 'demokrasi' olarak görenleri Özal, 'Ben olmaz isem bütünüyle cuntayla karşı karşıya kalırsınız! Ben aslında demokrasiye geçişten yanayım, ama olağanüstü bir dönemden olağan demokrasiye geçmenin zorlukları vardır . Acele edilirse, demokrasi yine kazaya uğrar' biçiminde teh - dit ederek, onların desteğini almaya çalış - maktadır. Ve Özal hükümetinin bu sahtekarlıkları, kendine aydın diyen birçoklarını da kolaylıkla aldatabilmektedir.

****

"AYDINLAR" DİLEKÇESİ VE AF TARTIŞMASI ÜZERİNE

****

Üzerinde epey gürültü koparılan "aydınlar dilekçesi" olayı buna bir örnektir. Mayıs ayı içinde verilen 1256 imzalı bir dilekçeyle bazı 'ünlü' sanatçı, bilim adamı ve yazar, "demokratik düzene ilişkin gözlem ve istemleri" ni dile getirdiler. Başını çekenler tarafından özellikle —Türkiye'yi güç durumda bırakmamak amacıyla!!!— Avrupa Konseyinde Türkiye üzerine görüşmeler bittikten sonra verildiği açıklanan dilekçede "aydın"lar (bunların birçoğu için yarı-aydınlar demek daha doğru olacaktır!) işkence; uzun gözaltı süresi; 'adalet mekanizmasının yavaş işlemesi' gibi konularda şikayetlerini belirtip; "sosyal barışa katkıda bulunmak için geniş kapsamlı af" dileğinde bulunuyor ve bir dizi burjuva demokratik hakkın "anayasal hak" haline gelmesini talep ediyorlar. Burjuva demokrasisinin sınırlarını bir adım aşmayan; ve evet esasta faşizmin bazı aşırı uygulamalarını eleştirme sınırı içinde kalan; amacını kesin bir şekil de devleti koruma olarak belirleyen bu dilekçe sıkıyönetim makamlarınca derhal yasaklandı.

Bu dilekçenin verildiğinin ertesinde yap-

tığı normal basın toplantısında sıkıyöneti - min yasakladığı bu dilekçeyi Özal bizzat basına alıntılar yaparak açıkladı. Bu Özal'ın kendisini "demokrasi"nin savunucusu olarak göstermek için yaptığı bir gösteri; demokrasiye geçişin(!) tek alternatifinin var olan şartlarda kendisi olduğu yönünde verilen bir işaret idi. Nitekim bunun ertesinde hakim sınıfların kalemşörleri —Özal'a muhalefet edenler de!— Özal'ın bu adımını kutlayıp, ona olumlu puan verdiler.

İç politikada Özal hükümetinin başını ağrıtan konulardan biri de 'af' sorunudur. Cuntaşı bu konuda siyasetin sınırlarını belirlemiştir. "Devlete karşı suç" işleyenlerin affedilmesi sözkonusu olamaz! Ama diğer yandan Türkiye'de hemen her seçmenin ailesinde, yakın çevresinde şu veya bu sebepten tutuklu bulunan kimseler vardır. Ve 'af' talebi kitleler içinde kendiliğinden yaygınlaşmaktadır. Meclisteki ve meclis dışındaki "muhalefet" partileri "bekara boşanması kolay gelir" misali, kitle içinde puan toplamak amacıyla af konusunu kullanmakta, her biri ötekinden daha geniş kapsamlı af talep ettiklerini ileri sürmektedir. Kitle içinde beklentiler giderek artmaktadır. ANAP hükümeti, affı çıkaracak olanın en azından görünürde kendisi olacağının bilincinde, ve hakim sınıflar açısından atılacak bir yanlış adımın (1974'teki kapsamda bir af hakim sınıfların geniş kesimleri tarafından kesinlikle böyle değerlendiriliyor) ağır sorumluluğu altında, affın rununu mümkün olduğunca geri atmaya, aceleye getirmemeye çalışıyor. Kitlelerin talebi haline geldiği ölçüde bu konudaki bekleme siyasi olarak ANAP hükümetinin aleyhine oluyor. Bu durumda demokratlaşmanın bir göstergesi olarak önümüzdeki dönem içinde bir 'af' çıkarılacağı kesindir. "Devlete karşı suç işleyenlerin", yani öncelikle devrimci tutukluların, bunlardan da teslim olmamış olanların bu affın kapsamı dışında tutulacağı da kesindir.

Bu noktada özellikle hakim sınıfların 'sosyal-demokrat' siyasi temsilcileri affın kapsamının geniş tutulması talebi ile, kendilerinin 'alternatif' olduğunu göstermeye çalışıyorlar, ve çalışacaklardır. Buna karşı Özal hükümeti, bugünkü şartlarda çıkarılabilecek en geniş kapsamlı af için kendilerinin tek alternatif olduğunu; kendilerinin tek alternatifinin hiç af çıkarılmaması olduğunu söylemektedir, ve söyleyecektir. Affın kapsamının şu kadar ya da bu kadar geniş olması sorunun özünde birşey değiştirmez. Esasında hakim sınıfların tümünün 'af' planı, kitle içinde giderek genel talep haline gelen bir talebe göstermelik de olsa cevap vererek, bu noktada 'demokratikleşme'yi göstermek, kitleyi sakinleştirerek uyutmaktır. Hakim sınıflar açısından affın amacı kuşkusuz devrimci tutukluları salıverip, onların devlete karşı mücadele imkanlarını arttırmak değildir. Bu yüzden onların çıkaracağı affın sınırı kendileri için varolan şartlarda en uygun sınır ne ise öyle çizilecektir. Bugün işçi sınıfının ve emekçi halkın tüm örgütlenmesinin ve mücadelesinin bastırıldığı şartlarda, başka türlü olamaz. Bu yüzden hakim sınıfların affının gerçek fonksiyonu bir yandan sıkışmış olan tutukevlerinde biraz serbestlik sağlamak; diğer yandan "demokrasi" maskesini yükseğe kaldırmak; ve kitleleri uyutmak olacaktır. Bizim açımızdan af konusunda görev öncelikle iş te bu fonksiyonu ortaya koymaktır.

"Af" sorununa burjuvazinin içinden gelen en ileri "alternatif" şimdiye dek "aydınlar" dilekçesinde ortaya konmuştur. Orada şunlar söylenmektedir:

" Suçları oluşturan toplumsal ve siyasal koşullardır....

Bu nedenlerden ötürü ve TOPLUMSAL BARIŞA KATKIDA BULUNMAK İÇİN KAPSAMLI BİR AFFI kaçınılmaz görüyoruz."

Önce burada "kapsamlı af" lafının yuvarlaklığı üzerinde durmak gerekir. Sorun 'kapsamlı af' gibi yuvarlak bir talep ileri sürmek değildir. Çünkü öyle ya da böyle 'affın' bir kapsamı olacak, yani af her halükarda şöyle ya da böyle "kapsamlı" olacaktır. Tartışılan konu, tartışılması gerekli olan konu, bu kapsam içine 'devlete karşı suç' işlediği söylenenlerin alınıp alınmayacağıdır. "Kapsamlı af" yuvarlaklığı buna cevap vermemekte, bu yuvarlaklıkta "İbrahim Tatlıses" gibi aydınlarımız(!) da "Arif abi getirdiği için", tabii bunu imzalayabilmektedir!

İkinci olarak, birinciden önemli olarak, AF'ın ne için talep edildiği sorunu vardır. Aydınlarımız(!!!) AF'ı TOPLUMSAL BARIŞA KATKIDA BULUNMAK İÇİN talep ediyorlar! İyi ama, bu amaçta cunta ile "aydınlarımız!"ın ayrılığı nedir? Cunta da toplumsal barışı sağlamak programı ile başa gelmiş; ve bu barışı faşist şiddetle sağlamıştır da!

Amaç toplumsal barışın sağlanması olunca, af bunun için talep edilince, toplumsal barıştan yana olmayan; açıkça sınıf mücadelesinde proletaryanın yanında yer alan, proletaryanın diktatörlüğünü kurmak için sınıf mücadelesini savunan, toplumsal barış sahtekarlığına karşı sınıf savaşını savunan, uygulayanların; hapiste, işkencede nedamet getirmeyenlerin, teslim olmayanların bu af kapsamı dışında ele alındığı, alınmasının bu affın gerekçesinin mantığında olduğu açık değil midir? İşte bizim aydınlarımızın(!!!) demokrasi savunuculuğunun bir noktada somut görünüşü böyledir!

Oportünistler bu "aydınlar" dilekçesine 'demokrasi savaşçılığı' adına sahip çıkarak, ona tek kelime eleştiri getirmeyerek, kendi demokrasi anlayışlarını da sergilediler.

Af konusunda menşevik oportünistlerin tav

rı da ilginçtir. Onlar da "genel af" talep e diyorlar. Öyle ya, "aydınlarımızın"(!) dilek çesinde söylendiği gibi, "suçları oluşturan siyasi ve toplumsal koşullardır." Bugün hapiste bulunan herkes "sistemin kurbanıdır". O halde "genel af" en doğru taleptir. Menşevik lerin mantık silsilesi böyle!

Önce bu mantık silsilesi ile sosyalist top lumda 'adi' suçlu olamayacağı gibi bir aptal lığın savunulduğu tespit edilmelidir!

İkinci olarak, bu yaklaşımla menşevikler kesin bir şekilde hakim sınıfların 'suç' ve ceza anlayışı çerçevesinde hareket etmekte; devrimci tutukluların "suç" işlediğini, "ceza"yı hakettiğini kabul etmekte; ve onların bu 'suçlarına' rağmen affedilmesini talep et mektedir! Biz bunu kökten reddediyoruz! Hayır! Ülkesinin özgürlüğü, bağımsızlığı için canfeda mücadele verenler; işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşu için mücadele verenler 'suç' işlememiştir. Onlar haklı bir müca delede hakim sınıfların eline düşmüş savaş e sirleridir!

Biz hakim sınıflardan onlar için 'af' istemiyoruz! Onlar suç işlememişlerdir! Biz si yasi tutukluların (bunların büyük bir bölümü devrimci tutuklulardır. Siyasi tutukluların serbest bırakılması talebi esas olarak devrimci tutukluların serbest bırakılması talebidir) kayıtsız koşulsuz serbest bırakılması nı talep ediyoruz. Doğru talep budur. Biz bu talebi bugün halkın mücadelesi ile gerçekleş tirecek durumda değiliz. Bu anlamda bizim bu talebimiz bir eylem talebi değil, özellikle işçi sınıfının ileri kesimi içinde bu yönde doğru bilinci yaygınlaştırma amacına hizmet eden bir propaganda talebidir.

Menşevikler, kendilerine komünist diyor lar; ama gerçekte komünist olmanın bugün gerektirdiğini yapacak yerde; — kitle içinde yaygınlaşıyor gerekçesi ile — aslında bu yaygınlaşmada kendilerinin katkısı yok denecek kadar az iken — varolan talebin kuyruğuna takılıyorlar! Bunun adına Marksist-Leninist li teratürde kuyrukçuluk denir!

Biz bir şairin şu sözlerinin bugünkü af tartışması açısından aktüel olduğunu düşünüyoruz:

Af bir atıfettir
Şartı bunun nedamettir
Nedamet de hıyanettir
Hıyanet de fazilettir
Fazileti faşizmin!

Onlar
bizi af edeceklerdir
azizim

Ama biz...
biz onları hiç "af" etmeyeceğiz!

Sonuç olarak iç politikada da Özal kendisinin alternatifi olmadığını göğsünü gere ge re savunmaktadır. Ona karşı hakim sınıfların alternatif önerileri bugünün değil, yarının alternatifi olarak düşünülmektedir. Onların bugünkü "muhalefet"i yarın için yatırımdır. Ama onların alternatifi emekçiler için gerçek alternatif değildir.

Burjuva demokrasisinin sınırlarını aşmayan "aydınlar" muhalefeti ve oportünist muha lefet de emekçiler açısından gerçek alternatif değildir.

****

GERÇEK ALTERNATİF: DEVRİM !

****

Dış politikada: Özal hükümeti Türkiye'nin em peryalistler açısından önemli olan durumunu Türk hakim sınıfları açısından değerlendir - mekte; ve emperyalizme kökten bağımlılığı göz lerden gizlemeye çalışmaktadır. Saldırgan, ya yılmacı dış politika, barış-görüşme çağrıları ile tamamlanmaktadır.

"Sivil" Özal hükümetinin izlediği dış politikanın 12 Eylül faşist cuntasının en "astığım astık" dönemi politikasından bir farkı olmadığı, Kıbrıs konusunda izlenen siyaset - te; Yunanistan konusunda izlenen siyasette; son olarak İran ve Irak Kürdistanına yapılan askeri saldırıda açıkça görülmüştür.

Dış politikanın genel çizgisinde birlik ol duğu için; Özal bu konuda tek alternatif olduğu iddialarını getirmemektedir. Gerçekten Özal yerine bir başkasının da izleyeceği dış politikada fazla değişiklik olmayacağı herkesin gözlemleyebileceği bir gerçektir. Bu konudaki birlik o kadar açıktır ki, dış politi ka ile ilgili seyahatlerde heyetler yalnızca ANAP'lı milletvekili ve "uzman"lardan değil, hakim sınıfların eski-yeni siyasi temsilcilerinden, uzmanlarından da destekli oluştu - rulmaktadır.

Bir bütün olarak ele alındığında Özal hükümeti 1980 12 Eylül cuntasının sivil hüküme ti olarak çalışma durumundadır. Hakim sınıflar açısından cunta artı Özal hükümetinin şu anda alternatifi yoktur.

Zaman zaman gündeme getirilip, sıcak tutu lan "Milli Koalisyon"; Ulusu başkanlığında ku rulacak yeni parti; ANAP'ın bölünmesi; MDP-HP hükümeti gibi formüllerin bugün uygulanma sının hakim sınıflar için ne gereği, ne de or tamı vardır.

Böyle bir ortam ANAP'ın bölünmesi halinde ortaya çıkabilir. Ama bu da şimdilik HP ve M DP'nin istek rüyası olarak görünmektedir.

Şimdiki halde görünen, Özal hükümetinin 5 yıllık hükümetlik dönemini yaşayacağıdır. DYP SODEP ve yeni kurulacak Ecevit çevresinin sos yal-demokrat partisi hakim sınıflar açısın - dan ancak bu beş yıl içinde ANAP atını değiş tirme zorunluluğunun çıkması halinde düşünülen alternatifler olarak görülmektedir.

Ama bu alternatifler işçi sınıfı ve emekçi halk açısından gerçek alternatifler değil lerdir.

Çünkü bu alternatifler, biçimi ne olursa olsun, hakim sınıfların faşist diktatörlükle rini sürdürmenin alternatifleridir.

Ama işçi sınıfı ve emekçi halk açısından gerçek kurtuluş, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının faşist iktidarının yıkılma sını gerektirir.

Bugünkü cunta artı Özal hükümetinin gerçek alternatifi bu yüzden tektir:

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ!

Bu gerçek alternatifi propaganda alternatifi olmaktan çıkarıp gerçek haline getire - bilmek için bugün Komünistlere düşen görev; Bolşevik bir partinin inşası görevlerine dört elle sarılmak; Karşı-Devrime karşı uzlaşmaz bir tavır alırken; devrim adına ortaya çıkıp oportünizmi savunanların da işçi sınıfını ger çek kurtuluşa götürmeyeceğini sergilemektir!

İ.Kaner 25.8.1984

IRKCI SALDIRILAR...

(Baştarafı 1. sayfada)

sağlama 'operasyonları' düzenliyor. Böylece faşist Türk devleti her geçen gün biraz daha fazla Ortadoğu'da emperyalizmin — öncelikle ve özellikle de başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalist güçlerin— güvendiği istikrar unsuru ve en sağlam dayanağı olma yolunda ilerlediğini; tüm bölge halklarının can düşmanlarından biri olduğunu gös teriyor.

Türk faşistleri bu saldırılarını bir çok kaynakların verdiği bilgiye göre PKK militan larının yaptığı bazı askeri eylemler sonra - sında; bu eylemleri gerçekleştirenleri izlemek gerekçesi ile yaptıklarını açıkladılar.

Türk faşistlerinin saldırısı; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi, Ermeni ulusunun yüzyılın ilk soykırımında yokedilmesi ve göç ettirilmesi; Hatay'ın ilhakı; tüm ezilen milliyetlere karşı en ağır milli baskılar temelinde zora dayalı "ülke bütünlüğünü" koruma amacına yönelik, ırkçı faşist bir saldırıdır. Bu saldırı şu veya bu örgüte, şu veya bu örgütün şu veya bu eylemine karşı de gil, BİR BÜTÜN OLARAK KÜRT HALKINA; KÜRT ULUSUNUN HAKLI MÜCADELESİNE yönelmiş bir saldırıdır.

Bu saldırıyı kınamak tüm devrimcilerin, tüm demokratların görevidir!

Biz komünistler gerçekte Kürt halkına karşı girişilen bu saldırıyı nefretle kınarken, bir kez daha, onlardan bu saldırının ve benzeri saldırıların hesabını soracak olanın Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğindeki halk yığınlarının örgütlü-silahlı gücü olacağını; demokratik halk devriminin Türkiye'de milli baskıyı da gerçekten ortadan kaldırmanın, uluslar arasında ve milliyetler arasında gerçekten tam hak eşitliğini gerçekleştirmenin tek yolu olduğunu [illegible] luyoruz.

Kahrolsun ırkçı-faşist Türk devletinin zora dayanan birliği!

Yaşasın Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının ve halkının emperyalizme sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı devrim mücadelesinde birliği!

Kahrolsun Türk-Irak-İran faşistlerinin Kürt ulusunun haklı mücadelesine karşı işbirliği!

Yaşasın bütün milliyetlerden Ortadoğu halklarının işçi sınıfı önderliğinde emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı devrim mücadelesinde birliği!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

İ. Kaner 26 Ağustos 1984

PKK İçindeki Son Gelişmeler Ve Buna Karşı Takınılan Tavırlar Üzerine İlk Düşünceler

20 Haziran 1984'te İsveç'in Uppsala kentinde eskiden PKK içinde çalışmış, son dönemde PKK dan ayrılmış olan Enver Ata adlı bir kişi öldürüldü.

İsveç polisi tarafından yakalanan katil, burjuva basınının verdiği bilgiye göre sorgulamada kendisinin PKK militanı olduğu, Enver Ata'yı ise hain olduğu gerekçesi ile partinin (PKK'nın) verdiği görev ile öldürdüğünü belirtti.

Bu olay üzerine kendine Marksist-Leninist, sosyalist, devrimci diyen birçok grup tavır takındı. PKK dışında tavır takınan bütün gruplar bu cinayeti kınadılar.

Tavır takınan gruplardan KUK(Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları), PPKK(Kürdistan Öncü İşçi Partisi), TKSP(Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi) ve Tekoşin, çıkardıkları "Kürdistan halkına karşı girişilen provokasyonu kınamak yurtseverlik borcudur" başlıklı bir bildiride, öldürülen Enver Ata hakkında şu bilgileri verdiler:

" Enver ATA, 1977'den beri Apocu saflarda yeralmıştı. Yurtdışına çıktığından sonra da çeşitli yetkili düzeylerde onları temsil etti. 1984 yılına gelindiğinde, İsveç'te yayın lanan "Berxwedan" adlı Kürtçe derginin editörlüğünü yapıyordu. 1984 Ocak'ında, Apocu yöneticilerin, hareket içindeki görüş ayrılıklarında muhaliflerine ve hareket dışındaki devrimci yurtseverlere karşı şiddet kullanmalarına karşı çıktığı için Apocu'lardan ayrıldı.

Enver ATA, sömürgeci Türk cuntasının ajanı, polisi olmadığı gibi, bir hain de değildi. Apocu harekete inanmış dürüst bir yurtse verdi. Hatta 12 Eylül'den altı ay önce Türk polisi tarafından yakalanmış, Diyarbakır'da üç ay işkence görmüştü. Polis, kendisini konuşturamadığı için ölesiye işkence etmiş, bacaklarından ve karnından ağır şekilde yaralamış, hatta öldüğünü zannederek, gizlice Diyarbakır genel çöplüğüne atmıştı. Orada, Belediye temizlik işçileri tarafından bulunup hastahaneye kaldırılmıştı. Daha tam iyileşme den hastahaneden kaçmış ve yurtdışına çıkmıştı. İşte Enver ATA, devrimciliği, inançlılığı ve yiğitliği böylesine kanıtlanmış bir Kürt yurtseveriydi. Apocu yöneticilerin, onun hak kında ölüm kararı almalarının tek nedeni, düşüncelerine, yaptıklarına inanmadığı, tasvip etmediği için kendilerinden ayrılmasıydı. Evet, o Apocu'lardan ayrıldığı için katledildi."

Aynı bildiride, 12 Eylül sonrasında PKK'nın kendi içinde görüş ayrılığı olanlara karşı şiddet uyguladığına dair şu örnekler sayılıyor:

" Apocu yöneticilerle görüş ayrılığı içindedir diye, iki yıldır MK üyesi Resul ve aralarında dördü bayan olan (bunlardan birinin Diyarbakır'daki ölüm orucunda komaya giren Hamili Yıldırım'ın eşi olduğu söyleniyor) diğer bazı örgüt üyeleri tutsaktırlar. Hem Resul'e hem de diğer tutsaklara cunta zindanlarındaki tutuklulara yapılanlardan hiç de farklı olmayan baskı ve işkencelerin yapıldığını artık duymayan kalmadı. Bunların arasında çıldıranların, akli dengesini yitirenlerin olduğu, hatta son zamanlarda Resul'ün öldürüldüğü yönünde yaygın bir söylenti var.

Daha önceleri, proletarya enternasyonalizminin en yiğit temsilcilerinden biri gibi tanıtılan MK üyesi Baki Karer ve yirmiye yakın örgüt üyesi, ayrı düşünüyorlar diye aylardır başka bir yerde tutsaktırlar (Baki Karer'in de öldürüldüğü söyleniyor). Onların da aynı kötü koşullarda tutuldukları biliniyor.

Federal Almanya'da, Resul'ü bıraksınlar diye bazı girişimlerde bulunan Resul'ün akrabaları ölümle tehdit edildiler, kardeşi M. Sıddık ALTINOK, uğradığı saldırıda bıçakla yaralandı.

Batı Berlin'de, kendilerinden ayrılan başka birini ağır yaraladılar.

Mainz'de, kendilerinden ayrılan Mehmet BİNGÖL'ü silah zoruyla, öldürmek üzere kaçırdılar. Ancak anayolda bazı Alman şoförlerinin de yardımıyla, M. Bingöl ellerinden kaçıp ölümden kurtuldu.

Fransa ve Hollanda'da kendilerinden ayrılanları tehdit ediyorlar. İsveç'te ayrılanların evlerine telefon ederek onları ve yakınlarını ölümle tehdit ediyorlar. En son olarak da 20 Haziran günü Enver ATA'yı katlettiler."

Burada verilen bilgilerin tümünün doğrulu ğunu-yanlışlığını bizim doğrudan denetleme imkanımız şu anda yoktur. Ama en azından Batı Berlin'de kendilerinden ayrılan birini PKK'cıların ağır bir şekilde dövdükleri doğrudan bilgimiz dahilindedir. Enver Ata'nın eskiden PKK'cı olduğu, son dönemde PKK'dan ayrıldığı; 20 Haziran 1984'te PKK'cı olduğunu kendi polis ifadesinde söyleyen biri tarafından öldürüldüğü olgudur.

Sözkonusu bildiriyi çıkaranlar PKK hakkın

(*) Bu konuda diğer örgütlerin tavırlarını da ele alan bir yazıyı daha sonra yayınlayacağız.

da:

" Apocu yöneticiler, örgüt içinde farklı düşünen, eleştiri yönelten herkesi, baskı ve tehditle susturma yoluna gidiyor, bunu başaramayınca fiziksel imhaya yöneliyorlar. Hele hele, Apocu yöneticilere göre, PKK'den ayrılma diye bir şey yok. Ayrılan herkes "davadan dönmüştür", haindir, ajandır, mutlaka öldürülmeli, ortadan kaldırılmalıdır. 12 Eylül öncesinde, bu tehlikeli fanatik mantıkla nice insanı zorla susturdular, kendileriyle beraber her emre uyarak çalışmaya zorladılar, bunu başaramadıkları zaman da nice insanı ajan, hain diye öldürdüler" tespitini yapıyorlar.

Aynı yönde tespitler, son dönemde PKK'dan ayrılan, PKK içinde yönetici kademeler içinde yer aldığı anlaşılan birinin kaleme aldığı Semir imzalı 18 Mart 1984 tarihli bir yazıda da yapılıyor. Yazıda diğer şeylerin yanında şu tespitler yer alıyor:

" PKK yönetimi, kendi çıkarına denk düşen her türlü şeye devrimcilik, çıkarına ters düşen şeylere de karşı-devrimcilik adını vermektedir. Kendisine karşı içinden ve dışından oluşan duyarsızlık ve mezar sessizliğine övgüler düzerken, yapılabilecek herhangi bir eleştiriye ise sadece "ölüm nişanı"nı layık görmektedir."

...

" Geçmişinde örgüt-içi tartışma ve gerekiyorsa ayrılabilme geleneği bulunmayan PKK, şanına yaraşır tutum ve davranışlara bu sorunda da girmekte gecikmedi. Dedikoduyla yalanı, demagojiyi ve sahtekarlığı ayyuka çıkardı. Bu saldırılarından istediği sonucu alamayınca da daha da uç noktalara giderek Serxwebun gazetesinde son mesajını verdi: "Semir yaşamamalıdır".

...

" Yakın zamana kadar PKK'yi eleştiriye tabi tutan bazı devrimciler ya ölümle cezalandırılmış ya iftira atılarak bitirilmiş ya da münasip bir yerde "misafir" edilerek etkisiz hale getirilmiştir. Bütün bu yapılanlar sırasında örgüt içinden ve dışından gerekli müdahale yapılamadığından günümüze kadar başarılı olunmuştur. PKK içinden ve dışından sayısız devrimciyi vurmuş, yine sayısız devrimcinin itibarları haksız yere ellerinden alınarak mücadeleden uzaklaşması sağlanmış ve onlarca devrimci sırf farklı düşündüklerinden ötürü "fikir suçu" işlenmiş kabul edildiğinden zoraki "misafir" edilmiştir. (Bu kelime PKK'nin dışındaki grupları yanıltmak için hapis yerine kullanılmaktadır. Herhalde "kibar lığından" olsa gerek) Ayrıca çıldıranları, akıl hastası olanları ve psikolojik baskıya dayanamayıp intihar etmek isteyenleri de bu tablo ya eklediğimizde PKK yönetiminin şimdiye kadar ayakta kalmasının "başarısı" kolaylıkla belli olmaktadır."

PKK'nın geçmişte teoride ve pratikte savundukları gözönüne alındığında bu tespitlerin temelsiz olmadığını söylemek gereklidir. Son gelişmeler de PKK'nın bu konudaki kötü geleneğini sürdürdüğünün açık belgeleridir.

PKK, Haziran 1984 tarihli Serxwebun'un 30. sayısında Soreş imzalı "Provokasyon çizgisini ve provokatörleri teşhir edelim" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda ve Serxwebun'un 31. sayısında yayınlanan "Devrimci demokratik kamuoyuna" başlıklı "PKK Avrupa Temsilciliği" imzalı yazıda; PKK gelişmelerle ilgili tavrını belgeliyor.

Birinci yazıda PKK'ya karşı girişilmiş bir "Semir provokasyonunun" varlığından sözediliyor.

Yazıda Semir'in yukarıda alıntılar yaptığımız yazısı, ve yazılarından bir tek alıntı yapılmadan; Semir'in provokatif eylemlerine bir tek somut örnek verilmeden şu iddialar ileri sürülüyor:

" Bu (Semir provokasyonu), Kemalizmin Kürdistan üzerinde geliştirdiği egemenlik ve bunun yolaçtığı sonuçların ortaya çıkardığı ve herşeyiyle Kemalizmin beyni, gözü ve diliyle düşünen, gören, konuşan ve tadan Parti ve halk düşmanı bir tipin hamlesidir."

" Semir provokasyonu, içyüzü açığa çıkmış Kemalizmden başka birşey değildir."

" O (Semir) özünde, op ortünizm kılıfına bürünmüş bir Kemalist, Kürdistan [redacted] nı emmek isteyen bir kan emici drakuladır."

" Semir provokasyonunun ardında.. TC ve sicilli Şahin-Yıldırım hainleri vardır."

("Şahin-Yıldırım hainleri", PKK'nın verdiği bilgiye göre hakim sınıfların eline düştükten sonra çözülen, birçok PKK'lıyı ihbar eden, ve daha sonra açıkça Kemalizm propagandası yapan, Diyarbakır cezaevinde "Genç Kemalistler" adlı bir örgüt kurup, PKK'lıları bu örgüte kazanmaya çalışan dönek eski PKK üyeleridir.

Yazıda Semir ile bunlar arasında bağ olduğu hiçbir ispat gereği duyulmadan ileri sürülmektedir.)

" Dikkat edilirse herkes oyundaki rolünü (Sözü geçen oyun, PKK'nın tasfiye edilmesi planıdır. -YN!) almış ve bunu uygulamaya geçirmiştir. Kenan Evren kendi payına Güney Kürdistan'a saldırırken, zindanlarda Şahin-Yıldırım "Genç Kemalistler" olarak "Türklüğü yeniden şahlandırırken" Avrupa'da Semir partiyi yıkma doğrultusunda faaliyetlerine hız vermiştir."

Yazıda, geldiği noktada PKK'nın çizgisini doğru bulmayan ve bu nedenle PKK'dan ayrıldığını ilan eden, ve PKK yönetimine karşı mücadele edeceğini ilan eden Semir, hiçbir somut karşı-devrimci eylemi gösterilmeden "halk düş

manı" ilan edilmekte; "kan emici Drakula" olarak tanıtılmakta; açıkça onun Türk hakim sınıflarının safında, onların ajanlığını yapan; Evren ile bilinçli işbirliği içinde bulunan bir provokatör olduğu ilan edilmektedir. Semir'in siyasi görüşleri hiçbir ispat gereği duyulmadan, hiçbir belgeye dayanılmadan "Kemalizm" olarak damgalanmaktadır. Kullanılan yöntem, ispatsız iddialar ileri sürmek yönte midir. Bunun bırakalım Marksist-Leninist olmayı, devrimci bir yöntemle ilgisi yoktur.

İspatlı iki olgu vardır: I. Semir, görüş ayrılığı nedeni ile PKK'dan ayrılmış, PKK yönetimine karşı mücadele açmıştır. II. PKK yönetimi Semir'i hiç ispatsız provokatör, halk düşmanı vb. ilan etmiştir. Bu olgulardan çıkan sonuç şudur: PKK yönetimine göre, PKK'dan ayrılan her kişi (tabii eğer o PKK'nın çizgisine karşı tavır takınırsa — yoksa, sessiz sedasız köşesine çekilse, herhalde ajan olmaz!) provokatördür, ajandır, halk düşmanıdır! Bu mantık son noktasına kadar geliştirildiğinde PKK'dan olmayan herkesin, hele hele PKK'ya karşı olan herkesin halk düşmanı olduğu sonucuna varmak kaçınılmazdır. Nitekim geçmişte PKK Türkiye'de Kürdistan'da Kürt milli hareketini yönlendirme iddiasında olan kendi dışındaki tüm örgütleri "milli hain", Türk örgütleri adını verdiği, Türkiye'nin tümünde devrim hedefine yönelik tüm örgütleri de "sosyal-şöven" örgütler olarak ilan etmiş, ve bunlara karşı silahlı mücadeleyi de meşru gördüğünü ilan etmiş, yer yer buna uygun da davranmıştır. O devrimci örgütler arasında silahlı çatışmalarda baş yeri almış, bu konumuyla kar şı-devrimin ekmeğine yağ sürmüştür.

PKK, Serxwebun'un 31. sayısında "Devrimci Demokratik Kamuoyuna" başlıklı yazıda doğrudan doğruya Enver Ata olayı konusunda da tavır takınıyor. Söylediği şu:

" Bir alçak provokatör, bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırıldı." (s.4)

Neden öldürülen kişinin "alçak provokatör" olduğunu, PKK'nın açıklamasında belgeli olarak öğrenmenin imkanı yok. Çünkü söyledikleri bu kadar! Burada da olgular şöyledir: Birinci olgu: Enver Ata görüş ayrılığı nedeniyle PKK'dan ayrılmıştır. İkinci olgu: Enver Ata, PKK yönetimi tarafından "alçak provokatör" ilan edilmiş, ve PKK yönetiminin deyimi ile "bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılmıştır." Bunlardan çıkan sonuç, PKK yönetiminin gözünde Enver Ata'yı "alçak provokatör" yapanın, onun PKK'dan görüş ayrılığı nedeniyle ayrılması olgusu olduğudur!

İşte PKK'nın Marksizm adına, Leninizm adına, utanmadan ağzına Lenin'in, Stalin'in vb. adını alarak savunduğu; "militan devrimci tavır" diye yutturmaya çalıştığı tavır budur: Davadan döneni vurun! Bu hiçbir dönemde Komünistlerin tavrı olmamıştır. Komünist birlik, bilinçli öncü unsurların gönüllü birliğidir! Zorla, ölüm korkusu, tehdidi ile ayakta tutulan bir birliğin Komünistlikle ilgisi yoktur. Davadan döneni vurun! çağrısı Komünistlerin değil; faşistlerin çağrısı olmuştur!

PKK aynı yazıda PKK'nın "Kürdistanı çağla tanıştıran ilk adım oldu"ğunu (breh breh... ne kadar da alçak gönüllüler!..); sömürgeci Türk burjuvazisinin PKK'nın gelişmesinden korktuğundan en başından i tibaren her yöntemle onu tasfiye etmeye çalıştığını, ve bunun için ajan örgütler de kurduğunu anlattıktan sonra şöyle diyor:

" Tekoşin adı altında bir ajan örgüt oluşturarak bu örgüt eliyle hareketimiz içinde çok sinsice komplolara girişti."

Tekoşin'in ajan örgüt olduğunu ispatlama çabası ise şöyle:

" Bunlardan bir tek kişinin adı ve faaliyetini belirtmek bile bunu göstermek için (Tekoşin'in ajan örgüt olduğunu göstermek için-YN) yeterlidir. Evet bu ajan çetesinden Cemal Uçar daha önceki saldırgan bozguncu faaliyetlerin yanısıra cezaevindeki işkenceci polis sıfatıyla yoldaşlarımızın karşısına çıkmış ve bizzat işkence yapmıştır."

İşte PKK açısından Tekoşin adlı örgütün ajan örgütü olduğunu ispatlamak için yeterli gerekçe. Tekoşin içinden bir kişinin polis olduğunun belirtilmesi! Bu PKK açısından bir örgütü "ajan örgüt" ilan etmek için yeterli olabilir. Ama Komünistler açısından olamaz! Çünkü Komünistler bilir ki, burjuva ajanları devrimci ve evet komünist örgütler içine de sızabilir, ve önemli mevkilere de gelebilir. Bunlar bir süre kendilerini gizleyebilir. Bir örgüt içinden birinin polis olduğunun belgelenmesi, önce yalnızca o belgelenen kişinin polisliğini ispatlar; örgütün ajan örgütü olduğunu iddia etmek için yeterli değildir bu. Eğer soruna böyle yaklaşılsa, devrim sonrasında Okhrana'nın belgeleri ele geçirildiğinde birçok düzeyde Parti üyesinin Okhrana'nın maaş listesinde yer aldığı tespit edilen RSD İP'nin ajan örgütü olarak ilan edilmesinin önünde hiçbir engel kalmaz! PKK bu kafayla kendisinin polis örgütü olduğunu ilan etmesi gerekir. Çünkü kendisinin şimdi ajan olduğunu iddia ettiği kişiler uzun süre PKK üyesi olarak çalışmışlardır! vs.

Burada da Tekoşin'i PKK'nın gözünde "ajan örgütü" yapan gerçekte onun PKK'ya karşı olmasıdır!

PKK aynı mantık silsilesini daha sonra kendisinden ayrılandardan kendisine karşı tavır takınanların tümü için de işletmektedir. Bu bağıntıda, hakim sınıflara tam anlamıyla tesLim olan, objektif olarak hakim sınıfların safında yer alan (sübjektif olarak öyle olup olmadıklarını söyleyebilecek durumda değiliz) birtakım döneklerle; daha sonra ayrılanlar arasında da direkt bağ kurulmakta; bu noktada da hiçbir ispat çabası göstermemektedir. Öyle

ya, PKK Türk faşist hakim sınıflarının saldırısına uğramaktadır. Onun önderliği hakim sınıfların nefretini çekmektedir. O halde o önderliğe karşı gelenler, onu açıkça eleştirenler şu veya bu şekilde ajandır, provokatör - dür, Kemalisttir! vs. PKK'nın mantık silsilesi budur. Biz yukarda da belirttiğimiz gibi, burjuvazinin devrimci örgütler içine doğrudan ajan sokabileceğini reddetmiyoruz. Ya da bir zamanlar devrimci olanın, daha sonra burjuvazi tarafından satın alınabileceğini de reddetmiyoruz. Reddettiğimiz; her ayrılanın; hiçbir delil gösterilmeden, hiçbir ispat çabası olmadan ajan ilan edilmesi, provokatör ilan edilmesi vb.dir. PKK'nın yaptığı budur. Bu gerçek ajanlara karşı mücadeleyi güçlendirmez, uyanıklığı arttırmaz, tersine onların işini kolaylaştırır. Ajanlar, hem hakim olan çizgiye kafa sallamakla kendilerini en iyi biçimde gizleyebilirler, örgütün en yüksek kademelerine kadar da gelebilirler! PKK'nın tavrı ve uygulaması bunun ortamını en iyi biçim de yaratmaktadır.

PKK diğer örgütlere de kendisi gibi davranma çağrısında bulunuyor. Şunları söylüyor:

" Ajan ve provokatif faaliyetleri ezmeyen, amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapayan güçler, korkunç bir bozguna, tasfiye ve katliama uğramaktan kurtulamazlar."

PKK bu sözleri, kendinin bu konudaki tavrını örnek gösterdiği bağıntıda ediyor. Yani her örgüt kendinden görüş ayrılığı nedeniyle ayrılıp eski örgütüne karşı mücadele eden her kişiyi (PKK'nın somut tartışma bağıntısında "ajan ve provokatif faaliyet" adını verdiği budur) ezmelidir! Bunun nasıl yapılacağı konusunda da PKK örneği ortadadır. Fiilen ortadan kaldırma; gözaltına alma vb! PKK'nın deyimiyle, bunu yapmayan, "amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapamakta"dır. Sınıf mücadelesi gerçekten amansızdır. Ve PKK buradaki tavrı ile feodal intikamcılık duygusunu, "amansız sınıf mücadelesi" yaftası altında demagojik biçimde körükleme durumundadır. Sınıf mücadelesinde proletaryaya yakışan tavır, kendi içinde görüş ayrılıklarına karşı idari tedbiri ideolojik mücadelenin sonucu olarak gündeme getiren tavırdır. Çünkü proletaryanın kendine düşman görüşlere karşı mücadelede çelikleşmesinin biricik yolu budur. Bunun dışındaki her yol, proletaryayı silahlandırmaya değil, silahsızlandırmaya hizmet eder. PKK'nın uyguladığı "amansız sınıf mücadelesi" tavrı, gerçekte proletaryanın değil, burjuvazinin korkak, komplocu; feodalizmin komplocu-intikamcı tavrıdır.

PKK sözü geçen yazıda ardından, ayrılanların "kişisel yaşamlarını örgütleme gailesine düşmüş" olduklarını, Avrupa'da "kumarhaneler, ve birahanelerde" gezdiklerini vb. açıklıyor. Bunların doğruluğu-yanlışlığı konusunda birşey diyecek durumda değiliz. Ama şunu söyleyecek durumdayız: Siyasi hasımlarla hesaplaşma öncelikle onların savundukları siyasi ideolojik çizgi ile, onların belgeleri temelinde hesaplaşmadır. Bunu yapmayıp, ayrılanlar ardından PKK'nın yaptığı gibi "birahane, kumarhane", "Avrupa" edebiyatına sarılmak ML i bir yana bırakalım, devrimciliğe yakışmayan bir tavırdır. Sorunu siyasi temel sorunlardan dedikodu alanına çeken bir tavırdır!

PKK yazının sonlarına doğru,

" Sorunu bilgi yetersizliği v b. nedenlerden dolayı kavrayamadığını belirten dost güçlere ise, eğer kendileri gerek duyarsa, bizzat oluşturacakları bir heyetle provokasyonu tüm detayları ile incelemeye, araştırmaya, kendilerini bu konuda bilgilendirmeye hazır olduğumuzu, partimizle kendilerini görüştüre bileceğimizi devrimci demokratik kamuoyu nezdinde duyururuz" diyor.

PKK, yayın organı Serxwebun'da konuyla ilgili iki yazı yayınlamıştır. Bu iki yazıda da "provokasyon" konusunda yalnızca genel laflar etmişler; ispatlanmamış, ispatlanma çabası gösterilmeyen iddialar ileri sürmekle yetinmişler; tezlerini ispatlayacak bir tek belge, bir tek delil göstermemişlerdir. Onlar elerindeki somut bilgileri devrimci kamuoyuna —yalnızca devrimci-dost örgütlerin heyetlerine değil!— açıklama imkanına sahiptirler. Sözü edilen kişiler "ajan" olduğunu göre(!), bunların bildiği bilgilerin devrimci kamuoyundan gizlenmesinin hiçbir gerekçesi olamaz! O halde, neden PKK tezlerini yazılarında somut bilgilerle desteklememiştir? Ve bu durum da "dost güçler"in oluşturacağı heyet çağrısı boş bir blöften başka nedir?

Bizim PKK'ya çağrımız bu "provokasyon"un (!) —kendi mantığına göre hakim sınıfların elinde olması gerekenler— belgelerini yayın organında devrimci kamuoyuna açmasıdır! (Biz PKK'nın şimdiye kadarki tavrından yola çıkarak, böyle davranmayacağını biliyoruz! Bu anlamda bu çağrı onların tutarsızlığını sergileme aracıdır.)

PKK, 30. sayıda yayınlanan "Provokasyon çizgisini ve provokatörleri teşhir edelim" başlıklı yazıda da, "özeleştiri" talebi, PKK nın geçmişini tartışması talebi konusunda da tavrını şöyle belirliyor:

" Her ikisi de son noktada PKK'nın kendi kendisini ve geçmişini tartışması noktasında birleşiyorlar. Böylece PKK'yi yarattığı bu kadar değerden vazgeçirtmek ve döktüğü bu kadar şehit kanına ihanet ettirmek istemektedirler."

İşte PKK'nın geçmişinde yaptığı hatalar konusunda talep edilen özeleştiri konusunda tavrı budur! Ona göre bu, "PKK'nın döktüğü bu kadar şehit kanına ihanet etmeyi" taleple eşdeğerdedir. Geçmişine böyle yaklaşanların, geç

(Devamı s.40'ta)

KLASİKLERİMİZDEN ÖĞRENELİM!

STALİN'İN ÖNEMLİ BİR YAZISI

****

Aşağıda Stalin'in 27 Mart 1925'te, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun Çekoslovakya Komisyonunda yaptığı bir konuşmayı yayınlıyoruz. Stalin, Eserler, cilt 7, Almanca, s. 50-58'den çevirilen bu yazıda aktüel ideolojik mücadele açısından öğrenilecek çok şey olduğunu düşünüyoruz. Burada öncelikle şu noktalara okuyucunun dikkatini çekmek istiyoruz:

* Aktüel ideolojik mücadele açısından bu yazıda bize üzerinde en fazla durulması gereken nokta olarak, Stalin'in parti içi ideolojik mücadele-idari tedbir arasındaki ilişki konusunda söyledikleri görünmektedir. Stalin bu konuda aynen şunları söylüyor:

"... Sağ grupları tümüyle tasfiye etmek için partinin bütün gerçekten devrimci ögelerinin birleşmesi — Partinin görevi budur; bu nalımdan çıkışın yolu budur. Bu olmazsa Çekoslovak Komünist Partisinin bolşevikleşmesi asla düşünülemez.

Bu ama tabii ki henüz bütün sağcıların mutlaka ve tümüyle (partiden —ÇN) atılmaları gerektiği anlamına gelmez. ATMAK, SAĞCILARA KARŞI MÜCADELE İÇİNDE TAYİN EDİCİ ARAÇ DEĞİLDİR ESAS OLAN, sağcı grupları, geniş parti kitlelerinin içine çekildiği ilkesel bir savaşım süreci içinde İDEOLOJİK VE MORAL OLARAK YIKMAKTIR. BU, PARTİYİ BOLŞEVİZM RUHU İÇİNDE EĞİTMEK İÇİN EN ESASLI VE EN ÖNEMLİ ARAÇLAR - DAN BİRİDİR. EĞER GERÇEKTEN GEREKLİ İSE ATILMA, DÜŞMANIN İDEOLOJİK OLARAK EZİLMESİNİN DOĞAL SONUCU OLMALIDIR."

İşte Stalin'in savunduğu ve uyguladığı ideolojik mücadele anlayışı budur. Stalin'e gelen eleştiri ve saldırıların en önemlilerinden biri, onun parti içinde ayrı düşünenleri derhal partiden dıştaladığı, ve fizik olarak da ortadan kaldırdığı vb. şeklindedir. Ama Stalin parti içinde görüş ayrılıklarında, sapmalara karşı mücadelede, açık bir şekilde sapma sahiplerine karşı ESAS olanın, onların "Parti kitlelerinin içine çekildiği bir ideolojik savaşım süreci içinde ideolojik ve moral olarak yıkılması" olduğunu ortaya koymaktadır. O "atılma"yı — bir partili için belirleyici önemde olan bu idari tedbiri, kesinlikle ideolojik mücadelenin sonucu olarak görüyor. Stalin için belirleyici olan, esas olan; yanlış düşüncenin, sapmanın, yanlış çizginin ideolojik mücadele ile —ki bu ideolojik mücadeleye geniş parti kitlesinin katılması, ideolojik mücadelenin dar bir çevre içinde kalmaması belirleyici önemdedir— "ideolojik ve moral olarak yıkılması", mahkum edilmesi, peşinden götürecek, etkileyecek kitle bulmamasıdır. Açıktır ki, karşısında mücadele edilen hatanın, sapmanın, yanlış çizginin vb. taşıyıcısı olanlar da, bu düşünceleri, sapmaları, yanlış çizgiyi savundukları ölçüde kişi olarak da mücadelenin dehefi haline geleceklerdir. Bu mücadele sonunda bu taşıyıcılar yanlışlarında ısrar ederlerse, yanlışlarını düzeltmezlerse, bunların partiden atılması da gerekli hale gelebilir. Ama böyle bir atılmanın nedenleri bütün parti kitlesi için açıktır. Atılma gerekli olduğu noktada, yanlış düşüncelerin ideolojik olarak ezilmesinin doğal sonucudur.

Parti içinde yanlış görüşlere karşı mücadelede bu yanlışların ideolojik mücadele ile —parti kitlelerinin katıldığı geniş bir ideolojik mücadele ile— ezilmesinin ESAS ARAÇ olduğu; bunu yapmayan bir partinin bolşevikleşmesinin mümkün olmadığının bilince çıkartılması, bugün, mesela Stalin'i savunma adına ortaya çıkan AEP'nin görüş ayrılıklarına karşı, görüş ayrılığı olanları 'eskiden beri ajan' ilan edip, "intihara" zorlamayı, ideolojik "mücadele"yi (ajan hikayelerini hatıra defterlerine yazmaya ideolojik mücadele denebilirse!) 'hatıra defteri' sayfalarında yürütmeyi(!) nerdeyse gelenekleştirdiği bir ortamda çok önemlidir. Türkiye devrimci hareketi açısından da, idari tedbirin, ideolojik mücadele önüne geçirilmesi; ideolojik mücadelenin dar bir çevre içine hapsedilmesi vb. hakim olan uygulamalardır. Bizim de geçmişimiz de parti içinde ideolojik mücadele konusunda bu yönde bir dizi teorik ve pratik hatamız olmuştur.

Bu durum Stalin'in bu konudaki öğretisi -

nin bilince çıkartılmasını daha da önemli ve gerekli kılmaktadır.

Bu bağıntıda dikkat edilmesi gereken şey— bizim içimizdeki bir tartışma ile ilgili olarak— Stalin'in burada yalnızca bir idari tedbirden; bir partili için kullanılabilecek en ağır idari tedbirden, ATILMAdan söz etmesi, ve atılma biçimindeki bir idari tedbirin 'düşmanın ideolojik olarak ezilmesinin doğal sonucu' olmasından söz ettiğidir.

Bu, görüşümüze göre hiçbir şekilde bizzat ideolojik mücadele süreci içinde, ATILMA noktasına varmayan daha alt düzeyde değişik idari tedbirlerin —mesela partinin kendini koruması, bir fraksiyonlaşmanın önlenmesi ya da zorlaştırılması, bizzat yürütülmek istenen ideolojik mücadeleyi hızlandırma vb. amaçlarla— alınmasını dıştalamaz. Önemli olan, alınan idari tedbirin ideolojik mücadele yerine, ve onun önüne geçirilmemesi; ideolojik mücadelenin önünde engel olmamasıdır.

Bir başka sorun da, parti içine sızmış olan doğrudan burjuvazinin paralı ajanları, polisler sorunudur. Bunlara karşı mücadelede açıktır ki sorun "görüş ayrılıkları"na karşı mücadele çerçevesi dışında ele alınır. Bu bağıntıda sorun, pekçok oportünist-revizyonist yöneticinin, her görüş ayrılığı olanı hiçbir belgesiz, ispatsız polis-ajan vb. ilan etmesi, ve böylece 'ideolojik mücadele' zahmetinden(!) kurtulmaya çalışmasıdır. Biz, polis-ajanların da parti içine sızabileceğini, bunların da görüş ayrılığı maskesi altında da partiyi yıkmaya çalışabileceklerini, böyle bir durumda bu gibilerine karşı 'idari tedbir'in ideolojik mücadele öncesinde de ele alınabileceğini kabul ediyoruz. Kabul etmediğimiz, parti içinde her ciddi görüş ayrılığının taşıyıcısının belgesiz-ispatsız polis, ajan ilan edilmesidir. Buna en son örnekler - den biri PKK revizyonistlerinin uygulamasında görülmüştür. Buna açık bir başka örnek bu konuda HK revizyonistlerinin daha önceki bir sayımızda teşhir ettiğimiz teorik-pratik tavırlarıdır. Karşı-devrimci revizyonist T"K"P nin de teori ve pratiği bu konuda örneklerle doludur.

⁂ Parti içinde ideolojik mücadele sorunuyla ilgili bir başka noktada Stalin'in 'ince taktik' konusunda söyledikleri bize aktüel mücadelede önemli görünüyor. Stalin şöyle diyor:

" Smeral yoldaş sağ tehlikeye karşı savaşım yürütmekte midir? Evet, buna karşı savaşım yürütmektedir. Ama ona karşı öyle bir savaşım yürütmektedir ki, sağcıların altedilmesi yerine, onda son çözümlemede, sağcıların, solcuların darbelerine karşı meşrulaştırılmaları, desteklenmeleri ve savunulmaları ortaya çıkmaktadır."

Stalin daha sonra bu tip "mücadele"ye dört somut örnek vermektedir.

İlk üç örnekte sağcılara karşı "mücadele" kapalı kapılar ardında yürütülmekte, çeşitli sağcı önderlerin yanlışlarına karşı bütün parti kitlesi önünde açık bir mücadele yürütülmemekte, görüş ayrılıkları parti kitlesinden gizlenmektedir.

Dördüncü örnekte de bu kez partiyi arkadan hançerleme noktasına varan bir sağcı, ona karşı geniş bir ideolojik mücadele yürütülmeden partiden atılmaktadır. Öne çıkmış bir tek kişi oldu-bitti ile partiden atılarak, ve onun olayı partinin tümünün eğitilmesi için kullanılmayarak, sağcılar son çözümlemede giz lenmektedir.

Stalin, bu 'taktiği' Smeral'in "ince", "nazik" bir taktik olarak adlandırdığını belirtikten sonra, "bunun sağcılara karşı uzlaşmaz mücadelenin bolşevik taktiği ile ortak bir yanı olmadığını" belirtmektedir.

Bu söylenenlerden bizim aktüel durumumuz için çıkarılacak ders, yanlışlara ve sapmalara karşı mücadelede bolşevik taktiğin bütün parti kitlesi önünde uzlaşmaz mücadele olduğu; yanlış ve sapma savunucularının —bunların yararlılıkları ne olursa olsun— mutlaka parti kitlesi önünde eleştirilmeleri, mücadelenin kapalı kapılar ardında yürütülmemesi gerektiğidir. Kuşkusuz biz menşeviklerle mücadele içinde başlangıçta ve uzun süre bu bolşevik taktiği uygulamadık. Ve bu aleyhimize oldu.

⁂ Aktüel tartışma açısından yazıda öne çıkarmak istediğimiz bir başka nokta, Stalin'in sağ ve sol sapma üzerine yaptığı değerlendirmelerdir.

Bu bağıntıda özellikle bizim kendi içimizdeki tartışma açısından ilk dikkat çekmek istediğimiz şey, Stalin'in sağ ve sol sapmanın içeriğini nasıl doldurduğudur.

Stalin "sağ tehlike"yi şöyle nitelendiriyor:

"Temel taleplerin aleyhine kısmi talepleri abartılması, parlamenter faaliyet ve sendikalardaki çalışmanın abartılması tehlikesi. Bu, burjuvazi ile uyuma sürüklediği için sağ dan bir tehlikedir."

Sol tehlike konusunda ise Stalin şöyle söylüyor:

"Kısmi taleplerin, parlamenter faaliyetin, sendikalardaki çalışmanın küçümsenmesi tehlikesi vardır. Bu kitlelerden kopuşa ve sekterliğe sürüklediği için soldan gelen bir tehlikedir."

Görüldüğü gibi, sağ ve sol kavramlarının içeriği Stalin'de kesin bir şekilde doldurulmakta; "burjuvaziyle uyuma sürükleyen... kısmi talepleri temel talepler aleyhine abartan tehlike sağ", "kısmi talepleri küçümseyen, ve kitlelerden kopuşa, sekterliğe sürükleyen teh

like sol" olarak değerlendirilmektedir.

Bu özellikle sapmaların, yanlışların sağ-sol olarak adlandırılmasında önemlidir. Bizim içimizde bazı yoldaşlar mesela kitleye tepeden bakan bir sapmanın 'sol' olarak adlandırılmasına karşı çıkıyorlar; mesela GDS çizgisinde olan sapmaların "özünde sağ" olduğunu savunuyorlar. Biz burada Stalin'in sağ ve sol sapma-tehlike kavramlarını kullandığı anlamda, GDS'in sapmalarının 'sol' olduğunun açık olduğunu düşünüyoruz. Burada bilince çıkartılması gerekli olan şey; sağ ve sol sapma ve tehlikenin her birinin, diğerine göre Marksizm-Leninizm açısından 'daha iyi', 'öteki kadar kötü olmayan' birşey olduğu düşüncesinin yanlış olduğudur. Bunların her ikisi de Marksizm-Leninizmden sapmalardır. İçinde bulunulan anda bu sapmalardan biri esas tehlike olabilir. Bu hiçbir şekilde ötekinin 'daha iyi', 'öteki kadar kötü' olmadığı, ona karşı mücadelenin önemli olmadığı vb. anlamına gelmez.

Sağ ve sol tehlike bağıntısında Stalin'in yazısında dikkat çekmek istediğimiz bir başka nokta, Stalin'in içinde bulunulan anda Çekoslovakya Komünist Partisi açısından sağ tehlikenin neden esas tehlike olduğunu gerekçelen dirdiği yerdir.

Orada Stalin sağ tehlikenin esas olması -nın birinci gerekçesi olarak "yükselişten dur gunluga geçiş"i gösteriyor. Ve "Durgunluk dönemi de —yükseliş döneminin tersine— sosyal-demokrat, reformist hayaller doğurur ve esas tehlike olarak sağ tehlikeyi öne çıkartır" diyor.

Bu tespitin doğruluğu bugün gerek uluslar arası planda, gerek Türkiye'de bir kez daha yaşanmaktadır. Bir bütün olarak ele alındığında, dünya bugün mesela 60'lı yıllar sonları, 70'li yıllar başları ile karşılaştırıldığında bir durgunluk dönemi yaşamaktadır. Ve o dönemin devrimci ruhu, bugün genel planda alındığında yerini reformizme bırakmıştır. O zamanların devrimcileri, Komünistleri, Marksist-Leninistlerinin(!) büyük bölümü bugün burjuva devlet ile bütünleşmiş; küçük adımlar, küçük değişiklikler savunuculuğu biçiminde "sol"culuk yapmaktadırlar.

Ülkemizde ise 1980 öncesi yükseliş yerini 12 Eylül sonrasında durgunluğa terketmiştir. O zamanlar genel yükseliş içinde kısmi talepleri tepeden bakanların büyük kesimi, 12 Eylül sonrasında birden devrim propagandasını merkeze koymayı unutur(!) hale gelmişlerdir. Bütün oportünist-revizyonist cephenin 'cuntaya' karşı mücadelesi incelendiğinde bu açıkça görülür. Sağ rüzgar başlangıçta bizde de etkisini açıkça göstermiştir. O kadar ki, 1981 deki bazı temel belgelerimizde ve 1981 12 Eylül'ü için çıkardığımız bildiride devrim propagandası merkeze konmayarak, reformcu bir konuma düşülmüştür.

Biz bugün bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi açısından ele alındığında sağ tehlikenin esas tehlike olduğunun çok açık olduğunu düşünüyoruz.

Soruna bizim açımızdan yaklaşıldığında, bugün Bolşevik Partizan çevresinde esas tehlikenin ne olduğu sorusu sorulduğunda, bizim cevabımız yine "sağ tehlike"dir.

Bu yalnızca içinde bulunduğumuz dönemin "durgunluk dönemi" olmasından kaynaklanmıyor. Bunun dışında bizim özel durumumuzda, özellikle GDS'in sol hatalarına karşı mücadelenin geçen dönem içinde öne çıkmış olması sonucu yer yer sağ hatalar içine girmiş olmamızdan, kendi içimizdeki sağ tehlikeye karşı yeterince mücadele edilmemiş olmasından da kaynaklanıyor.

Sağ tehlike bugün kendini bizim çevremizde somut olarak oportünist-revizyonist cephenin bir dizi eylemine karşı takındığımız tavırların tartışması içinde ortaya koyuyor.

Kuşkusuz bizim içimizde de "sağ" tehlikenin esas olması, hiçbir şekilde, kitlelerden kopuşa ve sekterliğe sürükleyen sol tehlikenin olmadığı, buna karşı mücadelenin gerekli olmadığı anlamına gelmiyor. Bu sol tehlike özellikle GDS ve diğer kardeşlerin parti inşası ile ilgili teorik görüşlerini sorgusuz-susalsiz aldığımız döneme ait belgelerde ve noktalarda kendini göstermektedir.

Sağ ve sol tehlike konusunda önemli olan bir başka nokta, Stalin'in şu sözlerinde görülmektedir:

"Smeral yoldaşın isteği, birbirine zıt bu iki sapma arasında ortada bir konum takınmak bütünüyle haklıdır. Berbat olan, onun yalnızca bu konumunu koruyamaması ve sağcıların ye değine düşmesidir."

Burada Stalin önce iki sapma karşısında da mücadele edilmesi gerektiğini, iki sapmanın olduğu yerde, bunların birinden yana tavır takınılmaması gerektiğini, bu anlamda "ortada bir konum takınma"nın bütünü ile haklı olduğunu tespit etmektedir. Buradaki "ortada konum" kuşkusuz merkezci bir konum değil, Marksizm-Leninizmden iki ayrı birbirine zıt sapmaya karşı Marksizm-Leninizmin savunulması anlamında "ortada bir konum"dur. Böyle bir 'coğrafi' ortadalık, Marksist-Leninistleri korkutmamalıdır. İki yanlışa karşı Marksizm-Leninizmi savunma anlamında bir "ortada"lık bütünüyle doğru ve haklıdır.

Yalnız bu yapılırken, eğer bu iki sapmadan içinde bulunulan anda esas tehlike olanın hangisi olduğu doğru saptanıp, ona karşı doğru yöntemlerle mücadelede yoğunlaşılmazsa, esas saldırılar doğru bir yöntemle esas tehlike olan sapmaya yöneltilmezse, niyet ne olursa olsun, onun yedeğine düşülür. Nitekim Smeral'in durumu bu olmuştur. O önce esas tehlikeyi doğru tespit etmemiş, ardından da geniş ideolojik mücadele yerine, 'nazik' taktik seçerek, objektif olarak sağcıları koruma po

zisyonuna düşmüştür.

⁂ Yazıda dikkat çekmek istediğimiz bir başka nokta, Stalin'in şu sözleridir:

"Durgunluk dönemi proleter orduların biçim lendirme ve eğitim dönemidir. Onların devrim için hazırlanması dönemidir. Proleter ordula rın eğitimi ama yalnızca eylemler sürecinde olabilir."

Burada Stalin sorunu partinin inşa aşamalarından bağımsız olarak tartışmaktadır. Ve bunu tartıştığı dönemde Komünist Enternasyonal üyesi bütün önemli partiler —bu arada Çekoslovakya Komünist Partisi— açısından da birinci aşamanın görevleri esasta tamamlanmıştır; partilerin önündeki dolaysız görev milyonlarca kitleye önderlik, milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesidir. Görev bu da olsa, durgunluk dönemleri ile yükseliş dönemleri arasında kuşkusuz kitle eylemleri açısından farklılıklar olacaktır. Devrime hazırlık dönemi ile devrim dönemi eylem açısından farklılık gösterecektir. Ama bu fark durgunluk dönemi eylemsizlik, yükseliş dönemi eylem dönemidir biçiminde bir farklılık değildir. Durgunluk döneminde de parti her fırsattan yararlanarak kitlelerin eylemine önderlik etmeye çalışmalıdır. Çünkü bu eylemler kitleyi eğitmenin, onların kendi deneyimleri ile devrimin gerekliliğini kavramalarının yoludur. Stalin'in burada tartıştığı sorun budur. Bu bilince çıkartılmalıdır.

Bizim açımızdan bugün "proleter orduları biçimlendirme ve eğitme" önümüzdeki dolaysız görev değildir. Henüz oraya parti olarak varmış durumda değiliz. Bizim açımızdan sorun, bugün öncü unsurların kazanılmasında eylemle rin oynadığı rol sorunudur öncelikle.

⁂ Dikkat çekmek istediğimiz bir başka nokta Stalin'in Komintern'in "ulusal partilerin işlerine karışma hakkı" ile ilgili söyledikleridir. Stalin aynen şöyle diyor:

" Komintern'in ulusal partilerin işlerine karışma hakkına gelince, ben bu hakların kısıtlanmasından yana tavır takınan bazı yoldaşlarla asla hemfikir değilim. Komintern'in yıldızlar üstünde saltanat süren, tek tek par tilerdeki olayları kılı kıpırdamadan seyreden ve olayları sabırla deftere geçiren bir örgüte dönüşmesi istenmektedir. Hayır, yoldaş lar, Komintern yıldızlar üstünde saltanat sü ren bir örgüt olmamıştır, olamaz. Komintern, proletaryanın savaşım örgütüdür, varlığının bütün kökleri ile işçi hareketine bağlıdır ve devrimci unsurları desteklemek ve onların düş manları ile savaşım yürütmek için tek tek par tilerin iç işlerine karışamamazlık edemez. El bette ki, partiler kendi iç özerkliklerine sa hiptirler, elbette ki parti kongreleri özgür olmak zorundadır ve Merkez Komiteleri parti kongreleri tarafından seçilmelidir. Ama bundan, Komintern'in önderlik ve buna bağlı ola rak karışma hakkının bulunmadığı sonucunu çı karmak, Komünizmin düşmanlarının değirmenine şu taşımaktır."

Burada söylenenler, Komünistlerin uluslar arası komünist hareketin bütün üyeleri hakkında duymak zorunda oldukları sorumluluğa dikkat çeken; "her parti kendisinden sorumlu dur" biçimindeki milliyetçi yaklaşımı mahkum eden çok değerli tespitlerdir.

⁂ Dikkat çekmek istediğimiz bir başka sorun Stalin'in bunca ağır eleştiriler getirdiği Smeral hakkında yaptığı, onun kuşkusuz o bir komünisttir. Belki de hatta mükemmel bir komünist" şeklindeki genel değerlendirmedir. Mao Zedung tartışmasında "bunca ağır hataları olan biri komünist olabilir mi?" sorusunu soran yoldaşlara Stalin'in buradaki yaklaşımına dikkat etmeleri, ondan öğrenmek gerekti ğini belirtmek isteriz.

Ağustos 1984

ÇEKOSLOVAKYA KOMÜNİST PARTİSİ ÜZERİNE

J.W. Stalin

Yoldaşlar! Yoldaşlar tarafından dile getiri len ve konuya ilişkin olmayan bazı ayrıntılar ve kişisel etmenler sayılmazsa, Çekoslovakya Komünist Partisi içindeki görüş ayrılıkları aşağıdaki 9 sorunda toplanabilir:

1. *Çekoslovakya Komünist Partisi bir bunalım yaşamakta mıdır?*
2. *Bunalımın temel nedeni nedir?*
3. *Bunalım ne türdendir, yani tehlike nere den gelmektedir, soldan mı, sağdan mı?*
4. *Hangi tehlike daha ciddidir, sol mu, sağ mı?*
5. *Neden sağdan gelen tehlike, en gerçek tehlikedir?*
6. *Savaşımın sonucunda gerçek bir bolşevik leşmeye ulaşmak ve bunalımdan gerçek bir çıkış yolu bulmak için, sağ tehlikeye kar şı savaşım nasıl yürütülmek zorundadır?*
7. *Çekoslovakya Komünist Partisinin bolşevikleştirilmesi açısından, hangi görev ilk görevdir?*
8. *Komintern'in ulusal seksiyonlara karşı hakları üzerine*
9. *Kreibich yoldaş ve bölme tehdidi üzerine*

Çekoslovakya Komünist Partisi bir bunalım yaşamakta mıdır? Evet, bir kriz yaşamaktadır. Bu her iki tarafça da itiraf edilmektedir. Bu konuda aralarında görüş ayrılıkları yoktur. Hatta Smeral yoldaş, daha da ileri giderek, bunalımın bazı yoldaşların or taya koyduğundan daha derin olduğunu söyledi.

Bunalımın temel nedeni nedir? Smeral yoldaş, bunalımın temel nedeninin devrimci yük seliş döneminden durgunluk dönemine geçişle bağlı olan zorluklarda yattığını iddia eder ken tamamen haklıdır. Yeni bir yönelimi zorunlu kılan bir geçiş dönemi, partide şu ya da bu bunalımı doğurur. Çekoslovakya'da da durum budur.

Bunalım ne türdendir ve tehlike nereden tehdit etmektedir, soldan mı, sağdan mı? Smeral yoldaş, tehlikenin her iki yönden de, hem soldan, hem de sağdan tehdit ettiğini id dia ederken burada da haklıdır. Temel talep lerin aleyhine kısmi taleplerin abartılması, parlamenter faaliyet ve sendikalardaki çalışmanın abartılması tehlikesi vardır. Bu, burjuvazi ile uyuma sürüklediği için, sağdan bir tehlikedir. Diğer yandan ama, kısmi taleplerin, parlamenter faaliyetin, sendika - lardaki çalışmanın vs. küçümsenmesi tehlike si vardır. Bu, kitlelerden kopuşa ve sekter liğe sürüklediği için, soldan gelen bir teh likedir. Smeral yoldaşın isteği, birbirine zıt bu iki sapma arasında ortada bir konum takınmak, tümüyle haklıdır. Berbat olan yaklaşıcı, onun bu konumunu koruyamaması ve sağ cıların yedeğine düşmesidir.

Bu tehlikelerden hangisi daha ciddidir, sol mu, sağ mı? Sanıyorum ki, Smeral yoldaş bu sorunda açıklığa kavuşmamıştır. O, esas teh likenin orada olduğuna inanarak, eleştirisini sola karşı yöneltmektedir. Ancak gerçekler, esas tehlikenin sağdan olduğunu, ama soldan olmadığını göstermektedir. Smeral yoldaş, bunu kavramamıştır ve ilk hatası da bu rada yatmaktadır.

Şu anda, sağdan gelen tehlike neden daha ciddi bir tehlikedir? Üç nedenden dolayı.

Birincisi, yükselişten durgunluğa geçiş za ten, tüm doğası itibarı ile, sağdan tehlike nin şansını arttırmaktadır. Eğer yükseliş devrimci hayaller yaratıyor ve esas tehlike olarak sol tehlikeyi öne çıkarıyorsa, durgunluk dönemi de, bunun tam tersine, sosyaldemokrat, reformist hayaller doğurur ve esas tehlike olarak sağ tehlikeyi öne çıkarır. 1920 yılında, işçi hareketi canlanmaya başladığında, Lenin, "'Sol Komünizm', Çocukluk Hastalığı"nı yazdı. Neden Lenin tam da bu ya zıyı yazdı? Çünkü sol tehlike o zaman daha ciddi tehlike idi. Sanıyorum, Lenin eğer ha la hayatta olsa idi, "Sağ sapma, yaşlılık hastalığı" üzerine yeni bir yazı yazardı. Çünkü şimdi, durgunluk döneminde uzlaşmacı hayaller kaçınılmaz olarak artmaktadır, sağ tehlike daha ciddi tehlikedir.

İkincisi. Smeral yoldaşın bildirdiğine göre, Çekoslovak Komünist Partisinin en az yüzde 70'i eski sosyal-demokratlardan oluşmaktadır. Sosyal-demokrat kalıntıların böylesi bir partide yalnızca olası değil, hatta kaçınılmaz olduğu hemen hemen kanıt gerektirmez. Bu koşulların sağdan gelen tehlikeyi yalnızca güçlendirmek zorunda olduğunu söylemek gerekmez.

Üçüncüsü. Çekoslovak devleti, Çeklerin ulusal zaferinin bir devletini temsil etmektedir. Çekler halihazırda, kendilerinin egemen ulus oldukları, kendi ulusal devletlerini elde ettiler, işçilerin durumu da geçici olarak fena değil: İşsizlik yok, herşey ulusal devlet düşüncesi içinde mesut olmakta. Bütün bunlar, elbette ki Çekoslovakya'da sınıflar arasında ulusal barış hayallerini üretmek zorundadır. Bu durumun, sağ tehlikenin oluşmasına ve keskinleşmesine götüreceğini söylemeye bile gerek yoktur. Sağcıların ve solcuların uluslarına göre ayrılmaları, Slovakların ve Almanların (ezilen uluslar) sol kanada, Çeklerin ise ama bunun ter si kanada gitmelerinin nedeni de burada aranmalıdır. Smeral yoldaş, böylesi bir ayrılmanın tehlikelerinden sözetti. Bu elbette ki doğrudur. Ama Çekoslovak devletinin ulusal özellikleri ve Çeklerin egemen konumu hesaba katıldığında, böylesi bir ayrılmanın anlaşılabilir olduğu da doğrudur.

Bunlar, Çekoslovak Komünist Partisi için deki sağ tehlikeyi son derece ciddi bir teh like kılan en önemli nedenlerdir.

Çekoslovakya Komünist Partisi içinde sağ tehlikeye karşı mücadele nasıl yürütülmelidir? Bu soru bizi, görüş ayrılıklarının esas özüne götürmektedir. Bu tehlikeye karşı mücadelenin büyük bir kararlılık ve amansızlıkla yürütülmesi gerektiği söylenmeli idi. Ama Çek komünistlerinde, bunun tam tersi söz konusudur. Smeral yoldaş sağ tehlikeye karşı savaşım yürütmekte midir? Evet, buna karşı savaşım yürütmektedir. Ama ona karşı öyle bir savaşım yürütmektedir ki, sağcıların altedilmesi yerine, onda son çözümlemede, sağcıların, solcuların darbelerine karşı meşrulaştırılmaları, desteklenmeleri ve savunulmaları ortaya çıkmaktadır. Bu biraz garip ama yoldaşlar, bir gerçektir. Smeral yoldaşın ikinci ve temel hatası budur.

Bizzat siz yargılayın.

1. Kreibich yoldaşın Troçkizmi savunan bir yazısının olduğu bir gerçektir. Bu belgenin parti çevresinde bilindiği ve elden e le dolaştığı bir gerçektir. Bu belgeyi gün ışığına çıkarmak, Partiye Troçkizm tehlikesi konusunda kendini açıklığa kavuşturmak, kadrolarını Bolşevizm ruhu içinde eğitmek için olanak vermesi amacıyla işçilerin gözleri önünde, bu belgenin yazarını ezmek, ide-

olojik olarak ezmek zorunlu idi. Çünkü Troç kizm, Komünizmin sağ kanadı, sağ bir tehlike olmaktan başka nedir ki? Ama bu durumda, Smeral yoldaş nasıl davrandı? Kreibich yoldaşın Troçkizmini bütün partinin bilgisine sunacağına, o sorunu kısa yoldan gizledi, örtbas etti, Parti kulisinin ardında ele aldı, ve orada tam bir sessizlik içinde, alışılmış "yanlış anlamalar" nasıl çözülürse, o şekilde "çözdü". Buradan kazançlı çıkan Troç kizm ve Kreibich yoldaş oldu. Kaybeden ise Parti oldu. Sağcılara karşı mücadele yerine sağcıların korunması ortaya çıktı.

2. Üç sendikanın —taşıma işçileri, odun işçileri ve inşaat işçileri— önderleri, sendikaların partiden bağımsızlığını talep eden bir belge yayınladılar. Bu belgenin, Çekoslovakya'daki sendikalar içinde çok sayıda sağcı unsurun varlığının belirtisi olduğu bilinmektedir. Bu belgeyi, Parti önünde açıkça eleştiriye tabi tutmak ve onu sendikaların Partiden kopuşu tehlikesi karşısında uyarmak zorunlu idi. Smeral yoldaş bu durumda nasıl davrandı? O, belgeyi çekerek ve bu şekilde Parti kitlelerinden gizleyerek, sorunu kısa yoldan örtbas etti. Ve sağcılar el sürülmemiş olarak kaldı ve "Parti prestiji" korundu. Bu, sağcılara karşı savaşım olarak adlandırılmaktadır!

3. Komünist parlamento fraksiyonunda sağcı unsurların olduğu bilinmektedir. Bu unsurların her fırsatta Partinin önderliğinden kaçtıkları bilinmektedir. Bu unsurlara karşı savaşım, özellikle şimdi, özellikle şimdiki durgunluk koşulları altında ivedi olarak zorunludur. Smeral yoldaş bu tehlikeye karşı nasıl savaşım yürütmektedir? Komünist fraksiyonun sağcı unsurlarını teşhir etmek yerine, o, onları koruma altına almakta ve Partinin varoluşunun dördüncü yılında, kulislerin ardında sürdürülen bir iç savaşımın sonucunda, parti önderliğinin tanınması üzerine alınan lastik bir kararla onları kurtardı. Bir kez daha sağcılar kazançlı çıktı ve parti kaybetti.

4. Son olarak Bubnik olayı. Yoldaşlar, durgunluk döneminin mutlak eylemsizlik dönemi olmadığını söylemek zorundayım. Durgunluk dönemi, proleter orduların biçimlendirme ve eğitim dönemidir, onların devrim için hazırlanması dönemidir. Proleter orduların eğitimi ama, yalnızca eylemler sürecinde olabilir. Çekoslovakya'da son dönemde ortaya çıkan pahalılık, bu eylemler için uygun bir ön koşuldur. Bilindiği gibi, Çekoslovak Komünist Partisi bu anı kullandı ve pahalılıktan dolayı bir dizi gösteri eylemi yürüttü. Bilindiği gibi, şimdi Partiden atılan sağ komünist Bubnik de bu fırsattan yararlandı ve partiyi arkadan vurarak, işçilerin eylemini boşa çıkartmaya çalıştı. Smeral yoldaş, sağcıların arkadan hançerlemelerinden Partiyi korumak için ne yaptı? Bubnik "olayı"nı kullanmak ve bu olaya dayanarak bütün sağcılar grubunu Parti önünde acımasızca teşhir etmek yerine, bütün dünyanın Bubnik'in tek başına olmadığını ve gerek sendikalarda, gerekse de komünist parlamento fraksiyonunda taraftarlarının olduğunu bilmesine rağmen, ilke sorununu, yani sağcılar sorununu, Bubnik in kişisel olayı ile sınırladı. Küçük bir kurban (Bubnik'in atılması) pahasına, Çekoslovak Komünist Partisinin temel çıkarları - nın zararına, sağcılar grubunu dağılmaktan kurtardı. Ve bunun adı da Smeral yoldaşta sağcılara karşı mücadelenin taktiğidir.

Smeral yoldaş, bu taktiği 'ince', 'nazik' bir taktik olarak nitelemektedir. Bu taktik gerçekten ince bir taktik olabilir, ama bunun sağcılara karşı uzlaşmaz mücadelenin bolşevik taktiği ile ortak bir yönü olmadığına ilişkin en ufak bir kuşku duyulamaz. Smeral yoldaş, Rus atasözünü unutuyor: "En ince iplik, en kolay kopanıdır." İnceliğin fiyasko ya karşı bir güvence olmadığını unutmuştur. Nitekim öyle de olmuştur; çünkü, sağcılara karşı bu "ince" taktik ilk denemeyi başaramamış ve bu taktikle gelişmesi sağlanan Bubnik grubunun kısa bir süre önce meydana gelen Çekoslovak proletaryasının eylemlerini nerdeyse başarısızlığa uğratacağı sırada fiyasko ile sonuçlanmıştır. Sağcıların güçlenmesi ve Bubnik'in ihaneti — Smeral yoldaşın "ince" taktiğinin sonucu budur. Bundan dolayı, Smeral yoldaşın "ince" taktiğinin sağcıları kurtarma taktiği, bunalımı derinleştirme taktiği, partinin çöküşünü beraberinde getirecek bir taktik olduğuna inanıyorum.

Eski sosyal-demokrasi neden devrimci bir parti olarak çökmüştür? Bir dizi şeyin yanı sıra, Kautsky ve şürekasının sağcıları koruma ve kurtarma "ince" taktiğini, Ed. Bernstein ve şürekası ile "birlik ve barış" "nazik" taktiğini pratiğe geçirmesidir. Ve bunun sonucu ne oldu? Sonuç, kritik anda, hemen savaş öncesinde sağ sosyal-demokratların işçilere ihanet etmesi, "ortodokslar"ın sağcıların tutsağı olması, sosyal-demokrasinin bir bütün olarak bir "canlı cenaze" olması oldu. Eğer Smeral yoldaşın "ince" taktiğinin yerine hızla ve kararlı bir şekilde Komünizm içindeki sağcı gruplara karşı bolşevik amansız mücadele taktiğini geçirmezse niz, süreç içinde Çekoslovakya'daki Komünist Partisine de aynı şeyin olacağını sanıyorum. Bununla Smeral yoldaşı, sosyal-demokratlarla aynı kefeye koymak istemiyorum. Asla. Kuşkusuz ki o bir komünisttir, belki de hatta mükemmel bir komünist. Ama bununla, "ince" taktiğini terketmediğinde, kaçınılmaz olarak sosyal-demokratizme kayacağını söylemek istiyorum.

Çekoslovak Komünist Partisinin ilk görevi nedir?

İlk görevi, "ultra-sol" sapmalara karşı mücadele ile birlikte, sağcıları tamamen tecrit etmek ve aşmak için sağdan tehlikeye karşı kararlı bir mücadele yürütmektir. Sağ grupları tümüyle tasfiye etmek için partinin bütün gerçekten devrimci öğelerinin birleşmesi — Partinin görevi budur, bunalımdan çıkışın yolu budur. Bu olmazsa, Çekoslovak Komünist Partisinin bolşevikleşmesi asla düşünülemez.

Bu ama tabii ki henüz bütün sağcıların mutlaka ve tümüyle partiden atılmaları gerektiği anlamına gelmez. Atmak, sağcılara karşı mücadele içinde tayin edici araç değildir. Esas olan, sağcı grupları, geniş parti kitlelerinin çekildiği ilkesel bir savaşım süreci içinde ideolojik ve moral olarak yıkmaktır. Partiyi Bolşevizm ruhu içinde eğitmek için, bu, en esaslı ve en önemli araçlardan biridir. Eğer gerçekten gerekli ise, atılma, düşmanın ideolojik olarak ezilmesinin doğal sonucu olmalıdır. Bu açıdan, Çekoslovakya'daki solcular, Bubnik'in atılmasında acele ettikleri zaman ciddi bir hata işlediler. Bubnik "olayı"nı sonuna kadar kullanıp, sağcıların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak için, bu olayı sağcıların kitle eylemi karşısındaki ilkesel tutumu ile birleştirmek yerine, onlar atmada acele ettiler ve böylelikle bu temelde, sağcılara karşı daha fazla gitmenin bütün yollarını kapattılar.

Komintern'in ulusal partilerin işlerine karışma hakkına gelince, ben bu hakların kısıtlanmasından yana tavır takınan bazı yoldaşlarla asla hemfikir değilim. Komintern'in yıldızlar üstünde saltanat süren, tek tek partilerdeki olayları kılı kıpırdamadan seyreden ve olayları sabırla deftere geçiren bir örgüte dönüşmesi istenmektedir. Hayır, yoldaşlar, Komintern yıldızlar üstünde saltanat süren bir örgüt olmamıştır, olamaz. Komintern, proletaryanın savaşım örgütüdür, varlığının bütün kökleri ile işçi hareketine bağlıdır ve devrimci unsurları desteklemek ve onların düşmanları ile savaşım yürütmek için tek tek partilerin iç işlerine karışamamazlık edemez. Elbette ki partiler kendi iç özerkliklerine sahiptirler, elbette ki parti kongreleri özgür olmak zorundadır ve Merkez Komiteleri parti kongreleri tarafından seçilmelidir. Ama bundan, Komintern'in önderlik ve buna bağlı olarak karışma hakkının bulunmadığı sonucunu çıkarmak, Komünizmin düşmanlarının değirmenine su taşımaktır.

Son olarak Kreibich yoldaş üzerine. Konuşmasının şunu ya da bunu bölme tehdidiyle korkutmayı hedef aldığını düşünüyorum. Brünnlü sağcılara dokunmayın, sonra kötü olur, onlara karşı savaşım yürütmeyin, aksi taktirde bölünme gelir, dedi. Kreibich yoldaş bizi korkutmaya son versin, bizi zaten korkutamaz. Bizim yeteri kadar barut kokladığımız ve bölme tehdidinin bizim üzerimizde bir etkide bulunmayacağını bilmemezlik edemez. Tehditten eyleme geçmek aklına gelirse, o durumda yalnızca onun zararlı çıkacağını, bir başkasının değil, kendisine garanti etmekte özgürüm.

Özetliyorum. Parti bir bunalım yaşamaktadır. Bunalımın nedenleri üzerinde kuşku yoktur. Esas tehlike sağdan tehdit etmektedir. Bu tehlikeye karşı kararlı ve amansız savaşım — görev budur. Sağcıların tümüyle alt-edilebilmesi için partinin tüm devrimci öğelerinin birleşmesi bu bunalımdan çıkışın yoludur.

Partiyi pekiştirmek, bolşevikleştirmek ve onun ortaya çıkabilecek "zorlukları" karşılamaya "her zaman hazır" olmasını sağlamak için durgunluk dönemi kullanılmalıdır, çünkü biz, "damadın gelip" de yeni bir devrimci canlanma için yolu açacağı "ne günü, ne de saati biliyoruz."

Pravda, No. 72
29 Mart 1925

(Stalin, Eserler, cilt 7, s.50-58, Almanca'dan tercümedir)

KKP/B(ÖK)'nin (Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi)) bazı belgeleri

Aşağıda Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik Örgütleme Komitesinin iç yayın organının birinci sayısında yayınlanan ve bizim elimize geçen "KKP/B Örgütleme Komitesi kuruldu" ve "YDBK'nin KKP/B ÖK hakkındaki tavrı" başlıklı belgelerle; bu belgeler hakkında TKP/ML(B) MK nın ilk değerlendirmesini içeren bir belgeyi yayınlıyoruz.

Belgelerden görüleceği gibi, KKP/ML Örgütleme Komitesinin içinde bulunduğu buhran şimdilik bu örgütün dağılması (dağıtılması?) ile ve bu örgüt içinde yer alan bazı yoldaşların önderliğinde KKP/B (ÖK) adlı ve kendini KKP/ML Örgütleme Komitesinin devamı olarak gören bir örgütün kurulması ile noktalanmıştır. Eldeki belgelerden anlaşıldığı kadarı ile eski den KKP/ML ÖK içinde örgütlenmiş olan kadroların —geriye çekilen kesimi dışındakilerin— hemen hepsi KKP/B (ÖK) içinde örgütlenmiş tir. Yeni örgütlenme içine alınan eski Yürütme Kurulu üyelerinden bir yoldaşın özellikle kuruluşun biçimi üzerine önemli eleştirileri vardır. Gelişmeler konusunda okuyucuya önümüzdeki dönemde de belgeler temelinde bilgi vereceğiz.

****
KKP/B(ÖK) KURULDU(*)
****

Kıbrıs ve Tüm Dünya Komünistlerine;

Bilindiği gibi, KKP/ML(ÖK)'ni saran krizin uzun bir süre aşılamaması Örgütleme Komitesini pasif, sürekli gerileyen, kadro kaybına yolaçan bir ortama itti. Bunun farkına varan pekçok Örgütleme Komitesi üyesi sözlü olarak eleştirerek örgütün bir an önce düzenli çalışan, kadrolara önderlik edebilecek duruma gelmesini sağlamaya çalıştılar. Ne var ki, bu eleştiriler hiçbir fayda vermedi; Örgütleme Komitesi yaşanan krizi atlatamıyordu.

Bu durumda, Yazı Kurulu üyesi bir yoldaşın Yürütme Komitesini hedef alan "YÜRÜTME KOMİTESİNDEKİ YOLDAŞLARA AÇIK MEKTUP" başlıklı eleştiri mektubu yayınlandı. "Açık Mektup" Örgütleme Komitesinin siyasi-ideolojik ve örgütsel bir kriz içinde olduğunu, bunun sorumluluğunun, maddi konumlarından (Maddi konumla anlatılmak istenen; a) Üretim ilişkilerinde bulunulan yer; b) Aile ve çevre ilişkileri; c) Düzenle olan objektif ilişkidir) ötürü Örgütleme Komitesi çalışmalarına önderlik edemeyecek durumda olan Yürütme Komitesine ait olduğunu ortaya koyup, Yürütme Komitesini tüm üye ve gerekirse aday üyelerin de katılacağı bir olağanüstü konferans çağırmaya davet ediyordu. Yürütme Komitesi "Açık Mektup"un getirdiği eleştirileri dikkate alıp olağanüstü bir konferans çağıracağına, Örgütleme Komitesinin herhangi bir kriz içinde olmadığını, sorunun Örgütleme Komitesi üyelerinin çoğunun pasifist zihniyet içinde olmasından kaynaklandığını öne sürerek, "Açık Mektup" yazarının "liberal" ve "kariyerist" biri olduğunu iddia ederek getirilen eleştirilerin asılsız olduğunu savunmuştur: Böylece Yürütme Komitesi ve Açık Mektup yanlıları arasında Örgütleme Komitesinin lağvedilmesine kadar varan "polemik" başlamış oldu.

Biz burada "polemik"in detaylarına girmeyeceğiz. Yazılar herkesin elinde vardır. Olmayanlar uygun kanallardan talep edebilirler.

1- Eski Yürütme Komitesi üyeleri (bilindiği gibi sürdürülen "polemik"in belirli bir aşamasında, Yürütme Komitesi üyelerinden bazıları bu çatı altında daha fazla duramayacakları gerekçesiyle partiden istifa etmişlerdi. Partide kalan diğer Yürütme Komitesi üyeleri Yürütme Komitesinin bir dizi görüşünü (polemik konusunda) hala korumaktadırlar. Bu yoldaşlar bu görüşlerini yeni Örgütleme Komitesinin tespit edeceği bir döneme kadar savunabilirler; bu dönem içinde yoldaşların doğrular temelinde ikna edilecekleri inancındayız. Bu zaman zarfında bu yoldaşlar "ESKİ Yürütme Komitesi üyeleri" olarak anılacaklardır): Kriz vardı. Sorunun özü amatörlüktü. Yürütme Komitesi de, "Açık Mektup" da yanlıştır, savunulamaz; ama ille de biri savunulacaksa, bu Yürütme Komitesi olmalı.

2- "Açık Mektup" yanlıları (Buna YDBK da dahildir):

a) Yürütme Komitesi tasfiyecidir, Örgütleme Komitesini tasfiye etti.

b) Yürütme Komitesini savunan eski Yürütme Komitesi üyelerinin savunması rezalettir. Özeleştiri yapıp düzelmelidirler.

c) Yürütme Komitesinin YDBK'ni son tartışma ve yazılardan (zamanında) haberdar etmemesi Yürütme Komitesinin sorumsuzluğunu ortaya koyuyor.

d) Yürütme Komitesi YDBK ile temaslar konusunda hatalı.

e) Siyasi-ideolojik kriz vardı (ve örgütsel).

f) "Açık Mektup"un meseleyi ortaya, gün ışığına çıkarması çok olumlu.

g) "Açık Mektup" alternatif konusunda yetersizdir. Örgütsel ayrılık planlanmalıydı.

h) YDBK'nin de dahil olacağı bir konferans çağrılmalıydı. Parti inşası kavranmadı. Kav-

ransa bile Leninist bir parti inşası yolunda değildik, bu tüm kadroları kapsar. Krizin esas nedeni budur, fakat kavranmadı. (YDBK'e ait olan bu kararın bazı yönlerine, Yİ'deki bizler katılmıyoruz. Parti inşası yolunda olmadığımız tartışma götürmez, ama bunun kavranmadığı yolundaki görüşe katılmıyoruz. Biz tam da bu anlamda, Yürütme Komitesini eleştirmiştik. İşçi sınıfının en ileri kesimlerini kazanmak parti inşası için yerine getirilmesi gereken ilk şarttır. Biz Yürütme Komitesini somut yerine getirme çabası içinde olma dığından eleştirdik. Biz Yürütme Komitesini somut (ve de teorik) sorunlarla ilgilenmediği ve az sayıda da olsa ileri işçilere alternatif bir bakışaçısı sağlamayıp, saflarımıza kazanma mücadelesi vermediği için eleştirdik. Biz Yürütme Komitesini profesyonel kadro oluşturmadığı için (o dönem maddi imkanlar vardı) eleştirdik. Ama biz "bu görevler yapılmadıkça partiyi inşa edemeyiz" veya "... inşa sahasına giremeyiz"; "Yürütme Komitesi parti inşasını.." veya "İki aşamalı öğretisini kavramadı" demedik. Yani kelime olarak "parti inşası"nı yazılarımızda kullanmadık. Bu yüzden konuya (sadece teorik planda) gereken önemi vermedik; eleştirilmesi gereken konu bu olmalıydı. Bizce YDBK'nin "krizin esas nedeni inşa konusunun kavranmadığı" tezi doğru değildir. Herşeyden önce Yürütme Komitesi inşa meselesini kavrasa Örgütleme Komitesini yaşadığımız krize sürüklemeyecek miydi? Yani, Yürütme Komitesi maddi konumundan ötürü inşa meselesini kavramadı mı? (veya pratiğe koymadı mı?), yoksa inşa meselesini kavramadığından mı bu maddi konuma sahip oldu? Bizce birincisi doğrudur. Bu yüzden krizin esas nedeni Yürütme Komitesinin maddi konumudur. -YN)

1) YDBK "polemik" konusunda zamanında kafa yormamakla hatalıdır.

1) YDBK kardeş örgütümüz TKP/ML bölünmesinde Örgütleme Komitesinin konuyla ilgili tavrıyla çelişmesine rağmen gerekeni yapmadı. (YDBK'nin yazılı tavrı ortaya konmalıydı.)

3- Tarafsızlar (Bugün "tarafsızlar" diye bilinenler, polemik esnasında Açık Mektup yanında yer almış, Yürütme Komitesini hedef alan eleştirileri haklı bulmuşlardır. Ancak bu arkadaşlar böyle davranmakla bir arkadaşın devimiyle "pilleri bitmişe" benziyorlar. Tarihi sorumluluklarının bilincine varmaları bizleri sevindirecektir.) Örgütleme Komitesinin lağvedilmesiyle iyice saflaşan tarafların hepsi de eski siyasi-ideolojik çizgiye sahip çıkıyor. Bu yüzden taraf tutmak doğru değildir.

ŞU ANDAKİ GEÇİCİ MERKEZİN HEDEFLERİ:

** KKP/B'i kurmak için siyasi-ideolojik ve örgütsel planda çalışma yapıp bir konferansla bunu sonuçlandırmak*

** İki aşamalı parti inşası örgütlenmede temel alınacaktır*

** Şu anda uğraşılan kesim, bizim irademizdışında sınıf mücadelesinde Marksist-Leninist görüşleri savunmaya çalışan ve olaylara kendi çapında yön vermeye çalışan kesimdir. Başka türlü söylenecek olursa, kazanılmaya çalışılan kesim, işçilerin en devrimci unsurları, en ileri kesimleri ve devrimci aydınlardır. KKP/B'nin de belkemiğini oluşturacak kadrolar bu çalışmanın ürünü olacaktır.*

** Bir benzetme yapılacak olursa; şu andaki konumumuz, ana rahmine yeni düşmüş tohumları andırmaktadır. Henüz çocuğun başı, kolları, ayakları ve vücudunun diğer organları belirgin değildir. Bu değişik organların oluşabilmesi belirli bir gelişmeden sonra mümkündür. Mesela iki aylık bir gelişmeden sonra ana rahmindeki çocuk basit bir et parçası olma konumundan çıkar. Başı, kolları, ayakları vs. belirginleşir. İşte yapılacak çalışma da bunu sağlamaya yönelik olacaktır: KKP/B'nin değişik organları için en uygun unsurları bulup çıkartmak, bununla gerçek bir Bolşevik Partinin temellerini atmak. Ana felsefemiz budur.*

** Bu çalışma sonunda tüm parti üyelerinin katılacağı (veya gerçekten tüm parti üyeleri-nin iradesini temsil eden) bir konferans ile yeni bir merkez seçilecek ve polemikte de savunulan iki-merkezli örgütlenme yapısı sağlanmış olacaktır. Teşkilatın sınıf mücadelesinde doğrudan-pratik önderliğini yürütecek bir MK (veya YK) ve bununla tam bir uyum içinde çalışıp, teşkilatın siyasi-ideolojik önderlik görevini üstlenecek bir yazı kurulu mutlaka sağlanacaktır.*

** Şu andaki geçici merkez, parti işçisi anlamında profesyonel kadro olmadan hiç bir işin sağlıklı yürümeyeceğinin bilincindedir. Günün 24 saatinde teşkilat işleriyle uğraşan kadrolar en kısa zamanda devreye sokulacaktır. Polemik sonrasında, bunu yapmamamızın tek nedeni vardır: Aşırı derecede ekonomik sıkıntı içinde olmamız. Ama bu durum böyle kalacak değildir. Biz devrimin, ancak devrimle profesyonelce uğraşan kadrolardan oluşan bir parti önderliğinde başarıya ulaşabileceğini bilince çıkardık. Sorun belirli bir birikim temelinde bunu hayata geçirmektir. Bu mutlaka yapılacaktır.*

** Şu anda ilgilendiğimiz ve çatımız altında toparlamaya çalıştığımız kesimin işçilerin en ileri kesimleri ve devrimci aydınlar olduğunu söyledik. İki aşamalı parti inşasında, ilk aşamanın bunu talep ettiğini ve sorunun önderler örgütünü (Komünist Partisini) yaratmak ya da oluşturmak olduğunu söyledik. Bu demektir ki, siyasi planda bize düşen görev, toparlamaya çalıştığımız bu kesime ajitasyon yapmak değildir. Hayır! Yapılması gereken bu adamlara Marksizm propagandası yapmak ve Marksist-Leninist doğruları ve bu doğrular temelinde Kıbrıs devrimiyle ilgili görüşlerimizi kavratmaya çalışmaktır. Propaganda nasıl yapılır? Herhangi bir parti üyesi propaganda ya*

pabilir mı? Ya da yapması uygun olur mu? Bu da üzerinde dikkatle durulması gereken ve geç mişte kafa yorulmamış bir sorundur. Teorik planda yetişkin yoldaşlar propaganda eyleminin tümünü üstlenmeli ve propaganda merkezi şekilde yapılmalıdır. Güçlü propagandacılarla yapacağımız Marksist-Leninist propaganda ileri işçiler ve devrimciler arasındaki saygınlığımızı arttıracak ve teşkilata güç kazandıracaktır. Herkesin propaganda yapması görüşümüzce anti-Leninist bir örgütlenme anlayışıdır. Propaganda seviyesi her zaman yüksek tutulmalıdır.

** Örgüt içi yayın sorunu da ivedi ve mutlaka çözülmesi gereken bir sorundur. Öyle bir yayın çıkarılmalı ve öyle bir dağıtım ağı kurmalıyız ki, bu ağ üzerinden örgütsel işleyişi sağlayabilelim. İç yayın organı düzenli ve peryodik olarak çıkmalı ve dağıtılmalıdır. Eğer yayın organı çıkmıyorsa en azından bildiri çıkarılmalı ve dağıtım ağı boşta bırakılmamalıdır. Dağıtım mekanizması o denli mükemmelleştirilmelidir ki, Lenin'in dediği gibi "bir gece içerisinde tüm St. Petersburg işçilerini haberdar edip harekete geçirebilsin." Bu noktayı kendi içimizde mutlaka bilince çıkarmalıyız. Bu anlayışı hayata geçirmek için gerekli teknik ve maddi olanaklara şu anda sahip olmamamız bu doğru anlayışı hasıraltı etmeyi getirmemeli.*

** Örgüt içinde belirli alanlarda uzmanlaşmayı da sağlamayı şimdiden görev olarak koyuyoruz. Zaten bu yapılmamış, bir önderler örgütünden söz etmek de doğru olmaz.*

** Polemikte eski Yürütme Komitesine karşı savunulan örgütsel anlayışlar ve yukarıda çizilen taslak temelinde "örgütsel anlayışımız" tekrardan detaylı olarak ele alınacaktır. Varılacak sonuçlar KKP/B'nin resmi görüşleri olarak yayınlanacaktır.*

** Kısa dönemde yerine getirilmesi gereken diğer bir önemli siyasi çalışma da, polemikte "Açık Mektup"u savunan bizlerin de sahip çıktığını söylediğimiz üç kitaptaki belgelerin nasıl ele alınacağı sorunudur. Bu belgelere esas olarak sahip çıkmakla beraber, bu belgelerde varolan bazı yanlış görüşlerin arındırılması için tüm resmi belgelerimizin iyi bir "redaksiyon"u da görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu kısa sürede halledilmeye çalışılacak sorunlardan biridir.*

** Bunun dışında daha tali siyasi konular da tespit edilmiştir:*

i) Faşizm sorunu (teorik planda ve Kıbrıs somutunda)

ii) Asgari program.

YOLDAŞLAR!

GÖREVLERİMİZ ZOR, ZOR OLDUĞU KADAR DA ŞEREFLİDİR!

TÜM YOLDAŞLARIN ÜZERİNE DÜŞENİ YAPACAĞINDAN KUŞKUMUZ YOKTUR!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM! YAŞASIN KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ-BOLŞEVİK!

KKP/B(ÖK) Merkezi
25 Ekim 1983

(*) Bilindiği gibi, ülkelerindeki revizyonist "KP"lerden kendilerini ayırma ve Marksist Leninist temelde bir parti olduklarını vurgulamak gayesiyle Komünist Partileri Marksist-Leninist eki ile birlikte anılıyorlar. Biz Kıbrıs'ta tek Komünist Partisi oluşumuzdan böyle bir eke gerek duymadık. Ayrıca Lenin'in bolşevik parti anlayışının öneminin vurgulanması gayesiyle bolşevik ekinin eklenmesini uygun bulduk. Bolşevik bir Kıbrıs Komünist Partisi bizler için bir hayal değil, mücadele içinde mutlaka başarılması gereken bir görev olarak kavranmalı.

YDBK'NİN KKP/B(ÖK) HAKKINDAKİ TAVRI

Değerli yoldaşlar,

Hepinizin bildiği gibi, bir yılı aşkın bir zamandır KKP/ML(ÖK) içinde bulunduğu siyasi-ideolojik ve örgütsel kriz atlatılamadı ve Örgütleme Komitesinin (Partinin) tasfiyesine kadar varıldı.

Biz YDBK olarak geçmiş Yürütme Komitesinin bundan sorumlu olduğunu ve partiyi tasfiye ettiğini yazılı olmasa da tüm yoldaşlara belirtmiştik. Yürütme Komitesinin iki aşamalı parti inşasını yeterince kavramadığını ve bu doğrultuda bir örgütlenmenin olmadığını vurgulamıştık. Bize göre esas sorun budur.(*) Tabii ki Yürütme Komitesinden yoldaşların içinde bulundukları konumları (gerek maddi olarak ve gerekse üretimde aldıkları yer, sosyal ilişkiler vs.) da çok önemli bir etkendi.

Geçtiğimiz yıl içinde partinin durumunu gözüne ortaya koyan Yazı Kurulundan bir üyenin Açık Mektubu bizim için gayet olumlu idi. Fakat maalesef bu polemik sonucunda olumsuz olaylar gelişti. Bizim olumlu sonuçtan anladığımız, Yürütme Komitesinin kendi hatalarını görmesi ve düzeltmesiydi. En azından bunu partinin çoğunluğunun karar verebileceği bir konferansla sonuçlanması ve yeniden bir Yürütme Komitesi seçilmesiydi. Ama bunun yerine Yürütme Komitesi üyeleri ve Açık Mektup yazarı ve yanlıları arasında keskinleşen mücadele partinin tasfiye edilmesiyle son buldu. Tabii ki bunda Açık Mektup yanlılarının ve yazarının ve hatta YDBK'nin de belirli hatalarının rolü olmuştur. Açık Mektup taraftarları bu işi iyice örgütleyip ve planlayıp alternatif olarak ortaya çıksalardı belki de bu sonuca varmazdı. En azından etraftaki örgütlü yoldaşların kayıtsız ve tarafsız kalmalarını bel

ki de önlemiş olurlardı. Yani parti içinde bir bölünme veya parçalanmayı örgütlü bir şe kilde gerçekleştirebilirlerdi.

Diğer yandan YDBK'nin hataları ise şunlar dır: a) zamanında çıkan krizin ciddiğilini kavramaması ve tüm örgütlü kadroları bundan haberdar edip tartışılmasını sağlayamaması. b) Merkeze yani Yürütme Komitesine olan güve ni aşırı idi; ve gelişen olayları değerlendi rirken Marksist-Leninist ilkelere dayalı, e leştirici bir gözle yapamaması (zamanında). Sonunda durumu doğru değerlendirmesine rağ men bu çok geç olmuştu; Örgütleme Komitesi - nin tasfiyesi önceden gerçekleşmişti. c) YD- BK'nin, merkezi denetimi çok zayıftı, hatta dö nem dönem hiç denecek derecede idi.

YDBK'nin tüm bu hatalarında yine Yürütme Komitesinin payı büyüktür. Mesela; bu bölgeye zamanında belgeleri ulaştırmaması; temasla - rın çok kopuk oluşu vs. Fakat tüm bunlar yi- ne de YDBK'nin hatalarını ve zayıflıklarını ortadan kaldırmıyor.

Bugünkü gelinen aşamada eski Örgütleme Ko mitesi üyelerinden bazı yoldaşlar yeniden to parlanıp KKP/B(ÖK)'ni kurmuşlardır. Ve bizden de talep ettikleri bu konuda acil bir tavır takınmaktır. Acil diyoruz, çünkü bütun geliş meleri ve partinin geçmişini değerlendirme ba sit ve kısa dönemde olamayacağından, bunu bek lemek doğru değildir. Önümüzde bir KKP-ÖK'si vardır. Ya bununla birlikte örgütlenir, bol- şevik bir partinin inşasına çalışırız, ya da bağımsız bir grup olarak başka bir parti kur maya çalışırız. Biz birincisinin doğru olduğuna inanarak KKP/B(ÖK)'nin yurtdışı bölge ko mitesi olarak örgütlenmeyi uygun bulduk. Ama cımız KKP/B'nin kurulması yönünde bir örgüt- lenmedir; bu yüzden KKP/B(ÖK)'nin amaç ve he deflerinin bizimkilerle aynı olduğundan tüm yoldaşların tek merkezli ve Leninist örgüt il kelerine bağlı olarak bir örgütlenmenin bi- lincinde KKP/B(ÖK)'nin merkezi yönetimi al- tında çalışmalarımıza başlamış bulunuyoruz.

Bu kararı alırken, görüşümüz KKP/B(ÖK)'nin yanılmaz, hatasız bir otorite olduğu vs. de- ğildir. Biz gene de partinin geçmişinin ta ba şından bugüne kadar gelişmesini ve partinin çizgisini belirleyen siyasetini iyi bir şe- kilde gözden geçirip, Marksist-Leninist bili me dayalı bir değerlendirme sonucunda geçmiş hata ve eksiklikleri ortaya koymayı kendimi- ze yakın bir dönemde görev aldık. Fakat tüm bu değerlendirmeler yapılana kadar partinin geçmiş çizgisine sahip çıkıyoruz. Ancak tek merkezli bir örgütlenme yoluyla tüm çalışma- larımızı tamamlayıp bir konferansla sonuçla- mak amacıyla KKP/B(ÖK)'nin direktifleri ve di siplini altında çalışmaya karar verdik. Zaten parti içerisinde iki yönlü bir denetim varol dukça, tüm yoldaşların parti içerisinde açık ideolojik mücadelesi varoldukça —burada kas detmek istediğimiz gelişigüzel, herkesin de- ğişik görüş falan savunması değildir. Elbet- te ki çoğunluk tarafından alınan kararlara a zınlığın uyması gerekmektedir. Kasdetmek is- tediğimiz içte çoğunluğu ikna edene kadar mü cadelenin sürmesidir— birlikte çalışmanın doğru olduğuna kesinlikle inanıyoruz. Biz ay rıca sınıf bilinçli her devrimcinin, birtakım görüş ayrılıkları olsa da, amaç ve hedefin ay nı olduğu müddetçe bir parti içerisinde ör- gütlenmelerinin doğruluğuna da inanıyoruz. Za ten komünist hareketin bugünkü durumunda (Mark sist-Leninist ilkelerin henüz tam olarak kav ranmadığı, Marksist-Leninist teorisyenlerin çok zayıf olduğu, (nicel olarak) revizyonist ve oportünist akımların daha ayakta durmala- rı ve onlara karşı mücadelenin zayıf olduğu— zayıflığı, tüm devrimcilerin azami bir şekil de çalışması, sağlam Marksist-Leninist teo - risyenler yaratılması ve Marksizm-Leninizmin ölümsüz biliminin zafer kazanmasını sağlamak olmalıdır. Bunu yapmamışız ve bu doğrultuda çalışmanın gerektirdiği birlik ve örgütlenme yi sağlamamışız, kendimize Marksist-Leninist diyemeyiz.

Her samimi devrimcinin amacı iki aşamalı bir parti inşasını gerçekleştirmek ve Prole- ter Dünya Devrimlerini geliştirmek, ilerlet- mek olmalıdır.

Biz YDBK olarak üstümüze düşen görevleri yerine getirmeye çalışacağız. Dolayısıyla tüm örgütlü yoldaşlardan taleplerimiz; bulundukları birimlerde merkezi disipline uyarak a- zimli bir şekilde sorumluluklarını yerine ge tirmeleri; eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru bir temelde işletmeleri ve iki yönlü de netimi iyi bir şekilde sağlamaya çalışmala - rıdır.

Yoldaşlara güvenimiz vardır, ve inanıyoruz ki bu doğrultuda bir çalışma bizi mutlaka BOL ŞEVİK bir parti yaratılmasına ve bu partinin (ki işçi sınıfının bir partisi olacaktır) ön derliğinde işçi sınıfı mücadelesinde başarı- ya ulaştıracaktır.

Yoldaşlar!

KKP/B'nin kurulması için iki aşamalı par- ti inşasını doğru kavrayalım!

YAŞASIN KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ BOLŞEVİK!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZMİN ÖLÜMSÜZ BİLİ- Mİ!

YDBK
23/1/1984

(*) Biz YDBK olarak sorunun özünden, KKP/B(Ö K)'nin anladığını anlamıyoruz, bunun açıkla-ması KKP/B(ÖK)'nin kuruluş bildirisinde var- dır. Fakat bu dönemde, bütün değerlendirmemiz sonuçlanana dek YDBK'nin konferansa kadar ik na olmadığı ölçüde bu görüşü savunması doğal karşılanmalıdır. Dolayısıyla arkadaşlar bu ko nu hakkında da kafa yorsunlar.

"KKP/B(ÖK) KURULDU" BAŞLIKLI YAZIDA

"Yürütme Komitesi inşa meselesini maddi konu mundan ötürü kavramadı mı (veya pratiğe koyma dı mı?), yoksa inşa meselesini kavramadığından mı bu maddi konuma sahip oldu" şeklindeki bir tartışma bize yanlış görünmektedir.

Birinci tez, doğrudan doğruya sorunu niyet sorununa bağlayan; sözü geçen kişiler zaten burjuva vs. olduklarından, maddi konumları bu olduğundan parti inşası meselesini kavraya - mazlar, veya kavrasalar da uygulamazlar düşüncesi üzerine kurulu bir tezdir. Ve ağırlıklı olarak da, sözü geçen Yürütme Komitesinin mad di konumu itibariyle işine gelmediği için parti inşasını yapmadığı düşüncesi öne çıkmakta dır. Açıktır ki böyle bir ihtimal daştalanamaz. Ama kişilerin niyetleri üzerine ispat - lanması güç olan böyle tezlerle yola çıkılma sı bize doğru görünmüyor. Bu tavır tartışmayı asıl meselelerden, yapılan hatalardan; ha tayı yapanların niyeti alanına çeken bir tavırdır.

İkinci tez de yine en başından, niyet üze rine tartışma alanına giren, aslında parti in şası kavransa idi, Yürütme Komitesinden yoldaşların oldukları maddi konumda olmayacakla rı hakkında adeta en baştan garanti veren bir tavırdır. Bu da yanlıştır. Bu tavır maddi ko numun bilinç üzerindeki etkilerini de küçümseyen bir tavırdır.

Yapılması gereken, Yürütme Komitesinin ni yetleri üzerine tartışmak değildir. Yapılması gereken, olguları tespit etmek (parti inşası kavranmadı... Yürütme Komitesi parti inşasını yürütecek bir yapı oluşturmadı. Yürütme Ko mitesinin içinde bulunduğu maddi konum da parti inşasını gerçekleştirmek işine girişenlerin bulunması gereken bir konum değildir vs.) tir. Tartışmayı kişisel niyetler üzerine kaydırmaktan mümkün olduğunca kaçınmak gerekir.

Aynı yazıda propaganda ile ilgili olarak savunulan görüşler de bize içinde bulunulan durumda doğru görünmemektedir. Şöyle ki: Açık tır ki propaganda ne kadar yetkin olursa, bir partinin saygınlığı o kadar artar. Bu yüzden merkezi propagandanın bu işte en yetkin yoldaşlar tarafından yapılması doğrudur. Ama ay nı zamanda bugün bir çekirdek oluşturulmak is tendiği, ve o çekirdeğin henüz olmadığı gözönüne alındığında; amacın bu çekirdeği yarat mak olduğu gözönüne alındığında; böyle bir çe kirdeği yaratmada dayanılması düşünülen yoldaşlardan oluşması gereken bir örgütte; bu ör güte alınacak yoldaşların tek başlarına da propaganda yapacak-yapabilecek yoldaşlar olması, ve o yönde de geliştirilmesi doğrudur. Şimdiden bir bölüm yoldaşa propaganda yapmama direktifini vermek; hem onları herşeyi mer kezden bekleyen pasif kişiler durumuna; ya da yalnızca belli konularda parti içinde görüşü nü söyleyen, dışarda ise "arkadaşlar bilir" ile partinin görüşlerini savunmayan kişiler durumuna getirir. Böyle bir "işbölümü" bize içinde bulunulan anda tehlikeli görünmekte - dir. Şu anda hedeflenmesi gereken, tüm parti üyelerinin propaganda yapabilecek şekilde de eğitilmeye çalışılmasıdır. Onlara propaganda yapmama direktifi vermek kuşkusuz bu eğitim açısından çok kötüdür.

Aynı yazıda KKP/ML ÖK'nin temel belgeleri hakkında, bu belgelerin iyi bir redaksiyonunun görev olarak durduğu tespit edildikten sonra, bu görevin "kısa sürede halledilmeye çalışılacak sorunlardan biri" olduğunun söylenmesi görüşümüze göre bu belgelerdeki sorunların derinliğini görmeyen bir yaklaşımın ürünüdür. Biz açıktır ki hataların en kısa za man içinde aşılmasını, mümkün olan en kısa za man içinde sağlam bir program yaratılmasını vb. isteriz. Ama gücümüz ve görevlerin, sorun ların ağırlığı gözönüne alındığında, bu sorun ların çözümünün uzun zaman alacağını tespit etmek de görevimizdir. Aksi tavır ya hayal ya yar; ya da üstünkörü; yüzeysel "çözüm"leri; çözüm gibi gösterme sonucunda konaklar.

"YDBK'NİN KKP/B(ÖK) HAKKINDAKİ TAVRI" BAŞLIKLI YAZIDA

En göze çarpan hata, YDBK'nın kendi hataları konusunda tavrının yeterli olmaması; adeta bü tün olumsuzlukların sebebini Yürütme Komitesine bağlamasıdır. Halbuki ilerlemek isteniyorsa önce kendi sorumluluğunu tespit etmek, onun üzerinde durmak gerekir. Örneğin durumun doğrudan kavranabilmesi için Kıbrıs'a bir yoldaşın gitmesi konusunda gecikmenin sebebi herhalde Yürütme Komitesi değildir.

Bu belgede bir de açık ideolojik mücadele konusunda savunulan görüşlerdeki yanlışlık - lar ve karışıklıklar göze çarpmaktadır.

En önemli hata olarak kararlara uymak ile ideolojik mücadelenin görüş ayrılıklarını or taya koyup bunun mücadelesini vermenin birbi rini dıştalayan şeylermiş gibi ortaya konması görülmektedir.

Bunun dışında kamuoyu önünde açık ideolojik m ücadele de bugünkü durumda önemine uygun bir biçimde savunulmamaktadır.

Tartışma, ve mücadele daha çok parti için de tutulan bir sorun olarak ele alınmaktadır. Halbuki biz KKP/B(ÖK) içinde ilkesel sorun - larda ayrılıklar olduğunu biliyoruz. Böyle bir durumda açık ideolojik mücadelenin kamuoyu ö nünde yürütülmesi doğrudur ve gereklidir.

Bir başka sorun, YDBK'den yoldaşların bu yazıda —eğer varsa— partinin bugünkü resmi çizgisiyle olan görüş ayrılıklarını, çelişme lerini, problemlerini kabaca da olsa neden or taya koymadıklarıdır. Bizce sağlam bir bolşe vik partiyi yaratmanın yolu ilkeli açık ideolojik mücadeleden geçer. İdeolojik mücadele temelinde sağlanmış sağlam bir ideolojik bir

lik üzerinde yükselmeyen örgütsel birlikler dağılmaya mahkumdur. YDBK'nın takındığı ilk tavırda görüş ayrılıklarını —tabii varsa, ki biz elimizdeki bilgilerden var olduğunu çıkarıyoruz— ortaya koyması, bunları ideolojik mücadele ile aşma istediğini ortaya koyması doğru olurdu.

TKP/ML(B) MK
3 Mart 1984

Yayına girmeden önce elimize KKP/B(ÖK) Geçici Merkez Komitesi'nin 15 Temmuz tarihli bir açıklaması geçti. Okuyucuya bu belgeyi de Yazı Kurulumuzun bu belge konusunda ilk görüşleri ile birlikte sunuyoruz:

KKP/B(ÖK) Geçici Merkez Komitesinin açıklaması şöyle:

****

FAŞİST DARBE VE İŞGALİN 10. YILINDA TÜM DÜNYA KOMÜNİSTLERİNE ÇAĞRI!

****

KIBRIS'TAN TÜM İŞGALCİ ORDULARIN KOVULMASI; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK VE SOSYALİST KIBRIS'IN KURULMASI YOLUNDA MÜCADELEYE ÖNDERLİK EDECEK; KKP/B'NİN KURULMASI VE İNŞASI İÇİN DESTEĞİNİZ, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN İLK ŞARTIDIR!

1974 ÖNCESİ DURUM

Kıbrıs, emperyalist dünya için, Ortadoğu'da "batmayan uçak gemisi"dir.

Bu "uçak gemisi"ni elinde tutan Ortadoğu'da üstünlük sağlayabilir. Kıbrıs'tan kalkacak bir jet Lübnan'a, İsrail'e veya Suriye'ye çok rahat bir şekilde bomba yağdırıp geri dönebilir.

Bu gerçekleri çok iyi bilip değerlendiren Makarios bölgede üstünlük yarışı veren tüm güçlerle flört ediyordu.

1970'li yıllarda Makarios'un bu politikası; AKEL'le sıkı işbirliği ve "denge" kurma taktikleri sonucu Rusya ve onun güdümündeki ülkelerle daha sıkı bir işbirliği ve dayanışmaya dönüştü. AKEL bu dönemde alabildiğine gelişirken, devlet resmi ve gayri-resmi yollardan sürekli bir şekilde, modern-revizyonist ülkelerden silah almaya başladı (özellikle Çekoslovakya'dan).

ABD, bu durum karşısında, tedbir almadan duramazdı herhalde. Aslında ABD'nin bunun üzerine tedbir almaya başladığını söylemek doğru olmaz; çünkü ABD 1950'lerden itibaren Kıbrıs'a hakim olma uğraşı içindeydi, ama, 70'li yıllarda üstte anlattığımız gelişmelerden sonra, ABD'nin bu uğraşları yoğunlaşmaya başladı. Dikkate alınması gereken diğer bir olay da, ABD'nin İngiliz askeri üslerini kullanmasına, Makarios, tam da bu dönemde muhalefet etmeye başlamıştı.

İşte bu gelişmeler sonucu hızlanan, ABD çıkarlarına hizmet eden, ENOSİS hareketi 1974 15 Temmuzunda Makarios'u darbeyle iktidardan uzaklaştırarak, kısmen de olsa, amacına ulaşır. Kısmen diyoruz çünkü, a) Makarios darbecilerin elinden sağ kurtulmayı başarmıştır; b) gerek Kıbrıs kamuoyunda gerekse dünya kamuoyunda bu kanlı darbe büyük tepkilere yol açmıştır.

Bunun üzerine, Türk hakim sınıfları, Yunanistan denetimindeki bir Kıbrıs'ın kendi savunmaları açısından olumsuzluğunu çok iyi bildiklerinden ve bunun yanında, Yunanistan'ın NATO içindeki gücünün TC aleyhine artacağı gerçeğinden hareket ederek, Türkiye ve dünya kamuoyunda uyanan darbeye karşı nefret duygularını da sömürerek, 20 Temmuz 1974'te adanın kuzeyini işgal eder; seri bir operasyonla oldu-bittiler zinciri sonucu nüfus değişimi yapılıp, ada, kuzey-güney diye ikiye bölünür.

BUGÜNKÜ DURUM

İşgalin üzerinden 10 yıl geçmiş olmasına rağmen, 1974'te "barışı sağlayıp geri dönme" ve adleri ile adayı işgal eden Türk ordusunun ada üzerindeki hakimiyeti zayıflayacağına, daha da güçlenmiştir. İlk yıllarda askeri açıdan olan bu hakimiyet, giderek ekonomik ve siyasal hakimiyeti de eline geçirmiştir. Bugün Türk hakim sınıflarının adadaki valisi konumundaki TC elçisi ve kolordu Kıbrıs'ın kuzeyinin gerçek yöneticileridirler. Denktaş, meclis, hükümet ve siyasi partiler TC elçisi ve kolordunun kuklası durumundadırlar.

Ekonomik açıdan Kıbrıslı Türkler tam bir kıskaç içine alınmış durumdadırlar. TC'den hemen hemen her türlü mal sıfır gümrükle Kıbrıs'a ithal edilirken, etraf TC'den gelme paravana şirketlerle dolarken; Kıbrıslı Türk işletmelerinin TC'ne mal ihracı binbir güçlük ve yasaklamalarla karşılaşmaktadır.

Bunun yanında bir de Kıbrıs'a gelecek TC turistlerinden alınmaya başlanan vergi yüzünden turizm sektörü sekteye uğratılmış, böylelikle tüm ipler TC'nin eline geçmiştir.

Tüm bunlar olurken, halkımız, "bağımsızlık", "özgürlük" palavralarıyla uyutulmaya çalışılmaktadır. ABD planları sinsice hayata geçirilmektedir.

YENİ ABD PLANLARI

KKTC'nin ilanı ABD emperyalistlerinin kurnazca uyguladıkları bir plandır.

TC ordusu vasıtası ile Kıbrıs'ın kuzeyini stratejik açıdan denetiminde tutan ABD, güneyde de etkinliğini artırabilmek için planlar hazırlayıp, bu planları Denktaş gibilerine uygulatmaktadır.

ABD Kasım öncesi Kipranu'nun Larnaka havaalanını kullanabilme teklifiyle tatmin olmaz ve Rum hakim sınıflarını daha da uzlaşır bir pozisyona sokma gayesiyle, Kasım başla -

rında KKTC için TC'ne yeşil ışık yakar. Bunun üzerine TC faaliyete geçer ve Denktaş ve şürekası kanalı ile KKTC girişimleri hızlandırılır. Arkasında TC ve ABD'nin desteğini bulan Denktaş, tüm siyasi muhaliflerini teslim alır (CTP ve TKP, göstermelik de olsa, KKTC'nin ilanına o ana kadar karşı duruyorlardı).

KKTC'nin ilanı için hiçbir engel kalmamış tı; TC ve ABD "evet" demiş, CTP ve TKP teslim olmuşlardı. KTFD meclisi oybirliğiyle ve ayakta alkışlayarak KKTC'nin kuruluşunu ilan ederler.

Ama işler Denktaş'ın umduğu gibi olmaz; Kiprianu hemen ABD'ne gider ve Reagan'a sada kat yeminleri yapar.

Bunun üzerine, BM'de yapılan oylamada KKTC sap gibi ortada kalır; tanıyan tek devlet TC.

Denktaş, ABD ve dostlarının KKTC'ni reddi karşısında şaşkınlığını gizleyemez. Ama gene de moral bozmaya gerek yok, çünkü içteki sağ lamlığını tekrardan kazanmış, devlet başkanlığını tekrardan garantilemiş (KTFD anayasası uyarınca Denktaş'ın tekrardan devlet başkanı olması mümkün değildi), muhalefeti tuzla buz etmiş, içteki sömürü katmerlenmişti.

KKTC'nin ilanı Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanması değil, emperyalistler ve uşakları aracılığıyla Kıbrıs ın kuzeyinin TC'ne daha da bağımlı kılınması için gerçekleştirilmiş bir tuzaktır.

KOMÜNİST HAREKETİN DURUMU

Kıbrıs'ta komünist hareket, adanın 1974 'te Türk ordusu tarafından işgal edilmesinden sonra kısmi bir canlanma içine girmiştir. Özellikle Türkiye'de öğrenim gören Kıbrıslı Türk öğrenciler o dönemlerin devrimci hareketle - rinden etkilenmişler, kendi aralarında örgüt lenmişler, görüş ve eylemlerini Kıbrıs'a da taşımışlardı.

Bu dönemde, Kıbrıs'ta kendine ML diyen il legal teşkilatlar oluşmuştur.

İşte bugün devamı olduğumuz KKP/ML(ÖK) da bu dönemde oluşmuştur. KKP/ML(ÖK) kısa bir dö nem içinde, Kıbrıs devrimine ışık tutacak gö rüşlerini oluşturmuş; devrimin öncülüğünü üst lenecek samimi kadroları kızıl bayrağı altın da toplamıştı.

1980 Eylülünde, Türkiye'de gerçekleştirilen faşist darbe ile Türkiye'deki devrimci ha reketlerin kanlı bir şekilde bastırılması, Kıbrıs'ın kuzeyinde de etkisini göstermiş ve hareket büyük bir dağınıklık ve pasiflik içi ne itilmiştir. Bu dönemde ayakta kalmayı başaran tek örgüt KKP/ML(ÖK) olmasına rağmen, daha sonraları bu parti içinde çıkan (YK ve kadrolar arasında) çelişki ve çatışmalar sonucu 1983 sonlarında KKP/ML(ÖK) feshedilmiştir. Bu durumda, KKP/ML(ÖK) içinde yönetici kadroya karşı mücadele eden yoldaşlar, KKP/B adıyla yeni bir partinin örgütleme komitesini oluşturduklarını, çıkardıkları bir bildiriyle tüm dünya komünistlerine duyurmuşlardı.

Bugün KKP/B(ÖK), gerek kadro alanında gerekse işgal altındaki bir ülkede örgütlenme dezavantajlarına rağmen, tüm işçi ve emekçi güçlere karşı Kıbrıs halkının işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirilecek anti-işgal mücadelesi ve Kıbrıs işçi sınıfının komprador kapitalizmi ve emperyalizme karşı vereceği sosyalist devrim mücadelesine önderlik görevini yerine getirecek olan, Kıbrıs işçi sınıfının en ileri müfrezesi, KKP/B'i inşa etme yolunda durmadan ilerleyecektir.

KAHROLSUN 15-20 TEMMUZLAR!
TÜM İŞGALCİ GÜÇLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!
YAŞASIN BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK VE SOSYALİST KIBRIS!
YAŞASIN ÇEŞİTLİ ULUSLARDAN KIBRISLI İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!
YAŞASIN KKP/B(ÖK)!
KKP/B'İ İNŞA İÇİN İLERİ!

KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ/BOLŞEVİK
(ÖRGÜTLEME KOMİTESİ)
GEÇİCİ MERKEZ KOMİTESİ
15 TEMMUZ 1984

Yazı Kurulumuzun bu belge hakkında ilk tartışma temelinde ortaya çıkan bazı görüşleri şunlardır:

** Bu belge, uzun süren bir suskunluk döneminden sonra Kıbrıslı yoldaşların doğru dan parti adına dışta propaganda yapmaya yönelik olarak gösterir bir belge olarak önemlidir. Olumlu bir adımdır. Bu açıklamanın eldeki araçlarla yaygınlaştırılması, Kıbrıslı yoldaşlara proleter enternasyonalist bir des tektir. Aynı şekilde bu belgede yanlış ve ek sik görülen yanların da eleştirilmesi proleter enternasyonalizminin gereğidir.

** Belge üzerine yaptığımız ilk tartışmada ek sik ve yanlış gördüğümüz yerler şunlardır:

1974 öncesi durum bölümünde:

** "İşte bu gelişmeler sonucu hızlanan, ABD çıkarlarına hizmet eden ENOSİS hareketi 1974 15 Temmuzunda Makarios'u darbe ile ikti dardan uzaklaştırarak, kısmen de olsa amacına ulaşır. Kısmen diyoruz çünkü, a) Makarios darbecilerin elinden sağ kurtulmayı başarmış tır; b) gerek Kıbrıs kamuoyunda gerekse dünya kamuoyunda bu kanlı darbe büyük tepkilere yol açmıştır" şeklindeki tespitler bize sorunları gerektiğinden fazla 'özet'leyerek koyan tespitler olarak görünüyor.

Önce burada Kıbrıs'ta ABD destekli faşist Sampson darbesinin yalnızca Kıbrıs açısından sonuçları tartışılmaktadır. Böyle bir tartışma bize eksik ve yanlış görünüyor; ABD ve diğer emperyalistler açısından Kıbrıs, onların özel olarak Yunanistan ve Türkiye'deki, genel

olarak Ortadoğu'daki siyasetlerine doğrudan bağlı olarak ele alınmaktadır. Sampson darbesi Amerikan emperyalistleri açısından Kıbrıs'ta Makarios'u yönetimden uzaklaştırmak amacı yanında; aynı anda Yunanistan'da Amerikancı faşist cuntayı güçlendirme; Türkiye'deki hükümeti ise zayıflatma, daha fazla baskı altına alma amaçlarını güdüyordu.

Soruna böyle yaklaşıldığında bu amaçların hiçbirine tam olarak erişilemediği, bu anlamda darbenin ABD emperyalistleri açısından fiyasko olduğu tespit edilmelidir. Tabii ki bu darbenin başarısızlığı sonrasında ABD emperyalistleri kendileri açısından elverişli alternatifler aramış ve bulmuşlardır. Bu konunun tartışıldığı yerde sorunun bu yönlerinin ortaya konması doğru olurdu.

Eleştirdiğimiz alıntının hemen ardında gelen paragrafta ise Türk hakim sınıflarının işgali ".. savunma açısından.. Yunanistan'ın NATO içindeki gücünün TC aleyhine artacağı gerçeği"ne bağlanmaktadır. Bizce bu tespitler Kıbrıs'taki faşist darbenin başarısızlığını hem saldırgan emperyalist-işgalci dış siyasetlerini fiile geçirmek, hem de içte zor luklardan dikkatleri başka yerlere çekmek için kaçınılmak bir fırsat olarak kullanan Türk hakim sınıflarının gerçek motiflerini ortaya koymayan tespitlerdir. Faşist Türk hakim sınıfları, Kıbrıs'ı tümü ile işgal etmeyi, eğer bunu yapamazlarsa en azından bölüp birkesimini Türkiye'ye bağlamayı en başından itibaren istemekte idiler. Bir dönem "Kıbrıs Türktür - Türk kalacaktır"; daha sonra "Ya taksim - ya ölüm" Türk hakim sınıflarının ilan edilmiş resmi siyaseti olmuştur. Bu onların ırkçı, saldırgan dış siyasetlerinin tabii sonucudur. Bunu gerçekleştirememiş olmaları, bu konuda ellerine uygun bir fırsat geçmemiş olmasında yatmakta idi. Onlar bu fırsatı 1974'te "barış güvercinli" sosyal-demokrat Ecevit'in hükümet olduğu dönemde ele geçirdiler ve değerlendirdiler. Sorunu "savunma", "Yunanistan'ın NATO'da güçlenmesi"ne karşı vb. şeklinde koymak, Türk hakim sınıflarının bu hareketini adeta bir saldırganlığa veya saldırganlık hazırlığına karşı 'meşru' savunma hareketi imiş gibi göstermeye, ve gösterenlere yarayan bir koyuştur. Yanlıştır.

Bugünkü durum bölümünde:

⁂ "İlk yıllarda askeri açıdan olan bu hakimiyet, giderek ekonomik ve siyasi hakimiyeti de ele geçirmiştir" ifadesi bize gerçek durumu tam olarak yansıtan bir ifade olarak görünmüyor. Bizim bildiğimiz kadarı ile Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerince askeri işgali ile birlikte işgal altındaki bölgede "si sayi hakimiyet" de doğrudan işgalcilerin eline geçmiştir. Bu siyasi hakimiyet giderek pekişmiştir, ama ele geçişi işgalle birlikte olmuştur.

⁂ Bu bölümün ikinci ve üçüncü paragrafında, işgalin Kıbrıslı Türklere ekonomik açıdan getirdikleri sorunu tartışılırken, bunun işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından sonuçları hiç tartışılmamakta; sorunun yalnızca "Kıbrıslı Türk işletmeleri"nin; "turizm sektörü"nün vb. açısından yaklaşılmaktadır. Açıktır ki bir Komünist Partisi açısından işgalin ekonomik sonuçları tartışılırken merkeze konması gereken sorun, işçilerin ve emekçilerin durumudur. İşgal altındaki ülkenin "yerli" hakim sınıfının durumu ancak buna bağlı olarak Komünist Partisini ilgilendirir. Burada sorunun KKP/B(ÖK) Geçici Merkez Komitesinin tartıştığı biçimde konmuş olması yanlıştır.

Yeni ABD planları bölümünde:

⁂ "KKTC'nin ilanı ABD emperyalistlerinin kurnazca uyguladıkları bir plandır" tezi ve bu tezin dayandırılmaya çalışıldığı gerekçeler bize ikna edici olarak görünmüyor. KKTC nin ilanı bize, ABD'nin KKTC kurulduğu sırada doğrudan uygulanmasından yana olduğu bir plan olarak görünmüyor. ABD emperyalistleri, en azından KKTC'nin ilan edildiği dönemde, bu ilana —ilanın zamanlamasına, biçimine vb.— karşı çıktılar. KKTC'nin ilanı, ABD emperyalistlerinin çıkarları ile kökten çelişen bir şey değildir. Tersine "İkili Enosis" ABD emperyalistlerinin 1950'lerden beri izledikleri genel Kıbrıs siyasetidir. Ama içinde bulunulan anda onlar KKTC'nin ilanını istemiyorlardı, bunun için zamanı henüz olgunlaşmış olarak görmüyorlardı. Tepkileri buna uygun oldu.

Sorunu başka türlü koymak, bize önce ABD'nin bu ilan karşısında tavrını akıclayamaz; ikinci olarak da Kıbrıs'ta olan herşeyin mutlaka önceden ABD emperyalistlerinin onayından geçmesi gerektiğini, onay alınmadan hiçbir şey yapılamayacağı görüşünü yayar ki, bu nun böyle olmadığını; emperyalist efendilerle ilişkilerinde yerli hakim sınıfların, efendilerinin çıkarları ile kökten bir çelişme olmadığı sürece, önceden onay almadan da adımlar atabileceğini gelişmeler göstermektedir.

Komünist hareketin durumu bölümünde:

⁂ "İşte bugün devamı olduğumuz KKP/ML ÖK da bu dönemde oluşmuştur. KKP/ML(ÖK) kısa bir dönem içinde, Kıbrıs devrimine ışık tutacak görüşlerini oluşturmuş, devrimin öncülüğünü üstlenecek samimi kadroları kızıl bayrağı altında toplamıştı."

Burada söylenenler görüşümüze göre gerçek durumun abartılması, ve önünde duran görevlerin küçümsenmesi anlamına gelen tespitlerdir.

KKP/ML(ÖK)'nin görüşleri hakkında yapılan tespitler, bu görüşlerde varolan önemli hata ve sapmalar hakkında hiçbir şey söylemediği noktada tekyanlıdır, ve bu şekli ile olumluluğu abartmaktadır.

Kadrolar konusunda söylenenler de, yine du

rumu abartan, bu konuda adeta görevleri çözülmüş gibi ortaya koyan tespitlerdir.

Çizgisindeki hatalar konusunda tek söz edilmeyen, ve "devrime önderlik edecek kadroları (Hiçbir sınırlama yapmadan! -BN) kızıl bayrağı altında" toplamış olan bir partinin, nasıl olup da kendi kendini "feshettiği" anlaşılmaz olmaktadır.

Bu "feshetme" sorunu da bize tam berrak görünmemektedir. En azından eski Yürütme Komitesinden bir yoldaşın yazılarından çıkan sonuç, şimdi KKP/B(ÖK) saflarında yeralan bazı yoldaşların başlangıçta kendilerini yeniden toparlanan KKP/ML(ÖK) üyesi sanmalarıdır. Hal böyle olunca, bu "feshedilme" olayının nasıl olduğunun açıklanması gerekli hale gelmektedir.

Bir başka sorun, "Bu durumda, KKP/ML(ÖK) içinde yönetici kadroya karşı mücadele eden yoldaşlar, KKP/B adıyla yeni bir partinin Örgütleme Komitesini oluşturduklarını.." ifade sinde vardır. Burada söylenenler bizim şimdiye kadar incelediğimiz bilgilere göre gerçek durumu tam olarak yansıtmamaktadır. Önce burada söylenenlerden çıkan sonuç, geçmişte asıl mücadelenin yönetici kadroya karşı, taban dan gelen bir mücadele olduğudur. Ki bu tam doğru değildir. Bize verilen bilgiye göre mücadelede iki taraftan birinin —şimdi KKP / B (ÖK)'ni kuran tarafın— başını çeken yoldaş Yazı Kurulu üyesidir, yani yönetici kadro içindedir. İkinci olarak, bu mücadelede yer alanların tümünün yeni bir partinin Örgütleme Komitesini oluşturdukları söylenmektedir ki, verilen bilgilere göre Örgütleme Komitesi tüm örgütü kapsamaktadır, bu örgüt içinde ise yalnızca eski Yürütme Kuruluna karşı mücadele edenleri değil, bizzat eski Yürütme Kurulu üyelerinden bir bölümünü de içinde toplamıştır.

⁂ Bir başka sorun, Kıbrıs devriminin anti - işgal mücadelesi ve sosyalist devrim mücadelesi biçiminde iki döneme ayrılmış olması, Kıbrıs'ta ulusal demokratik devrim, halk demokratik devrimi aşamasının reddedilmesi; anti-işgal mücadelesi döneminde kompradorların da cephe içinde görülmesi şeklindeki yanlışın sürdürülmesidir. Bunu daha önce eleştirdiğimiz için burada üzerinde fazla durmuyoruz.

⁂ Bir başka sorun; "Tüm dünya komünistlerine" yapılan çağrıda "KKP/B'nin kurulması ve inşası için desteğin" "proleter enternasyonalizminin İLK ŞARTI" olarak konmasıdır. Biz böyle kendine karşı tavrı Proleter Enternasyonalizminin ilk şartı gören bir tavrı; KKP/B'nin bugünkü durumu açısından yanlış; kendini Proleter Enternasyonalizminin kıstası gören bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

İlk tartışmada eksik, yanlış, sorunlu gördüğümüz yerler bunlardır.

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU

22.8.1984

İSTANBUL METRİS VE SAĞMALCILAR CEZAEVLERİNDEKİ DEVRİMCİ TUTUKLULARIN ÖLÜM ORUCU DEVRİMCİ KARARLILIK KONUSUNDA ÖRNEK OLDU

Devrimci Sol, DHB ve TİKB'den devrimci tutuklular 11 Nisan 1984'te İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde bir açlık grevi başlattılar. Bu açlık grevi, grevin 45. gününden itibaren 16 kişilik bir grupla ölüm orucuna dönüştürüldü.

Ölüm orucu beş devrimcinin bu oruç sonucu hayatlarını yitirdikten sonra; taleplerin bir kısmının da görünürde kabul edilmesinden sonra bitirildi.

Ölüm orucuna giren devrimcilerin büyük bir kesimi sağlıkları açısından kalıcı zararlarla bu oruçtan çıktılar.

Bu eylem, bu eylem sonucu geçici olarak elde edilen bazı kısmi taleplerin elde edilmesi için bu eylem biçiminin seçilmesi; verilen kaybın elde edilene değer olup olmadığı tartışmasından bağımsız olarak; bu eylemi yürütenlerin devrimci kararlılık konusunda takın dıkları örnek tavır dolayısı ile önemlidir. Bu eylem bir kez daha devrimcilerin önemli bir kesiminin hakim sınıfların bütün baskılarına, cezaevlerindeki tüm kötü koşullara rağmen, teslim olmayı reddettiğinin, direndiğinin, devrimci onurunu koruduğunun yeni, saygı duyulması gereken bir örneğidir. Bu militan, teslimiyeti reddeden tavırdan her devrimcinin öğrenmesi gerekmektedir.

Biz Komünistler eylemin bu militan, devrimci kararlılığı gösteren yanını desteklerken; onda yanlış gördüğümüz yanı da açıkça eleştirmeyi görev bildik.

Eylemle ilgili olarak çıkardığımız bildiride tavrımızı şöyle ortaya koyduk:

"İŞKENCE, FAŞİST BASKI VE CİNAYETLERE GERÇEKTEN SON VERECEK OLAN, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde Devrimci Sol, TİKB ve DHB'li devrimciler tarafından 11 Nisan'da başlatılan açlık grevi, grevin 45. gününden itibaren 16 kişilik bir grupla "ölüm orucu"na dönüştürüldü. 6 Haziran'da 8 kişilik ikinci bir grup daha "ölüm orucu"na katıldı.

Devrimci tutukluların

- *Politik tutuklu statüsüne tabi olmak*
- *Her türlü kışla disipliline son verilmesi*
- *İşkence, dayak vs. baskılara son verilmesi; aile ve avukatlarla görüşme; kitap ve gazete temini, ilaç temini gibi insani istemlerin yerine getirilmesi*
- *Siyasi genel af*
- *İdamlara derhal son verilmesi*

gibi taleplerle başlattıkları direnişte şimdiye dek dört devrimci (Dev-Sol'dan Abdullah Meral 14 Haziran 1984; Servet Barkın 16.6.1984 ve Haydar Başbağ 17.6.84; TİKB'den M.Fatih Öktülmüş 18.6.1984) hayatını yitirdi.

Onlar, bağımsız, demokratik, sömürünün olmadığı bir Türkiye isteyen, sömürüsüz bir dünya isteyen, yaşamayı, insanca yaşamayı isteyen, bu amaçları için can feda bir mücadeleye atılan devrimci insanlardı. Onlar tam da insanca yaşamak istedikleri, bunun için mücadele ettikleri için alternatifin önlerine ya teslim olun ve bizim dediğimizi yapın; ya da ölün biçiminde konduğu noktada haklı taleplerini duyurmak ve elde etmek; Türkiye'de faşist zindanlardaki durumu gerçek boyutlarıyla ortaya koymak için canlarını silah olarak kullanma yolunu tuttular.

Bugün dört devrimci ölüm orucunda ölmüştür. Onlarcası komadadır. Her gün yeni ölümler beklenmektedir. Bu ölümler faşist zindanlarda devrimci onurun korunmasının, kararlılığın, en zor şartlarda bile ölümü göze alarak direnmenin bir ifadesidir. Bu ölümler faşizme teslim olmamanın, devrim davasını kendi canından üstün tutmanın haykırılmasıdır. Bu kararlı direniş, bir kez daha Türkiye'deki faşist rejimin gerçek niteliğini göstermiştir. Öyle bir rejimdir ki bu; tutuklunun askeri kişi sayılmaması, aile ve avukatlarla görüşme, kitap-gazete temini vb. reform taleplerini elde etmek için bile kişinin hayatını feda etmeye hazır olması lazımdır! Dört devrimci ölmüştür; daha onlarca devrimci ölse bile faşistlerin ileri sürülen taleplerin bir bölümünü bile verecekleri şüphelidir! Abdullah Meral, Servet Barkın, Haydar Başbağ, M.Fatih Öktülmüş'ün ölümü faşist hakim sınıflar tarafından sonucu bilinerek kabul edilmiş ölümlerdir. Bu yüzden ve bu anlamda bu devrim şehitlerinin katili de, hain pusularda kurşunlanan, işkence tezgahlarında sır vermedikleri için hunharca katledilen onlarca devrimci gibi, faşist Türk Devletidir!

Biz Komünistler, bugün İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde Dev-Sol ve TİKB'den devrimciler tarafından yürütülen ölüm orucunu en zor şartlar altında bile devrimci onuru korumanın mümkün olduğunu, faşizme karşı mücadelenin mümkün olduğunu gösteren, devrimcilerin faşist cuntaya teslim olmadıklarını, teslim olanların bir avuç dönek olduğunu gösteren bir eylem olarak selamlıyoruz! Abdullah Meral, Servet Barkın, Haydar Başbağ ve M.Fatih Öktülmüş'ün katili faşist Türk devletini, onun emperyalist ağababalarını, destekçilerini lanetliyoruz!

Biz Komünistler, bögün ölüm orucu sürdüren devrimci tutukluların öne sürdüğü talep-

leri haklı talepler olarak görüyor, destekliyoruz. Biz bugün devrimci tutukluların yaşama şartlarının düzeltilmesi, genel af; idamlara son verilmesi vb. talepler için mücadelenin doğru ve haklı bir mücadele olduğunu düşünüyoruz. Ama bu gibi mücadelelerin ancak devrim mücadelesine tabi, onun bir parçası olarak ele alınıp yürütüldüğü zaman bizi gerçek hedefimize yaklaştıran mücadeleler olacağını düşünüyoruz.

Bu şu demektir: Böyle bir mücadelede devrimci tavır; bugün Türkiye'nin zindanlarında var olan faşist baskıların, işkencenin, cinayetlerin vb.; bugün sıkıyönetim mahkemelerin de kesilen onlarca, yüzlerce idam-ömür boyu hapis cezalarının gerçekte emperyalizme bağımlı faşist düzeni yaşatmak için olduğunun, Türkiye'de bugün sivil elbiseler giymiş askeri faşist cuntanın emperyalizmin ve Türk hakim sınıflarının, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını korumak için var olduğunun; cuntanın emperyalizmin ve uşaklarının ülkemizdeki bugünkü iktidar biçimi olduğunun; ve kurtuluşun yalnızca cuntanın değil, bugünkü iktidar biçiminin değil; hakim sınıfların iktidarının bir bütün olarak yıkılması olduğunun propaganda edilmesinin merkeze konmasını gerektirir. Bu yapılmadığı sürece, reform talepleri için mücadele, öncelikle devrim mücadelesinin bir aracı olarak kavranmadığı ve propaganda edilmediği sürece; eylemin biçimi ne kadar militanca olursa olsun, yürütülen eylemler reformist eylemler olarak kalmakta, bir bütün olarak faşizmi ve onun ardındaki emperyalist sistemi değil; yalnızca faşizmin bugün ülkemizde uygulanan biçimini ve emperyalistlerin bir bölümünü karşısına almaktadır.

Eylemin biçiminin militanlığına, örnek alınması gereken eylemi yürütenlerin devrimci kararlılığına rağmen, son ölüm orucu da kendinden önceki direnişlerin reformcu çizgisini aşmamıştır. Bu eylemde de merkezde olan devrim propagandası değildir.

Biz ölüm orucunun mücadeleci, faşizme teslim olmayan, militan, direnişçi yönünü desteklerken; onun yanlış çizgisi ile hemfikir olmadığımızı açıklamayı da gerekli görüyoruz. Diğer yandan bu orucun yalnızca üç devrimci örgütün militanlarınca yürütülmesi, bu konuda geniş bir eylem birliği sağlanmamış olması da eylemin başarısı açısından bize önemli bir problem olarak görünüyor. Ancak bugün bu konuda elimizde yeterli bilgi olmadığı için tam bir değerlendirme yapabilecek durumda değiliz.

Sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar...

Görev ülkemizde faşizmi işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yerle bir etmek, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır. İşkenceye, devrimcilerin idam edilmesine, sokaklarda kurşunlanmasına, zindanlara atılmasına son vermenin gerçek yolu budur! Milli baskıya son verilmesinin, Kürt ulusuna ayrılma hakkını tanımanın, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanmasının gerçek yolu budur!

Türkiye'nin emperyalizmin pençesinden kurtulmasının, feodalizmin karanlığının bir daha gelmemecesine tarihe gömülmesinin biricik yolu budur!

Devrimci şehitlerin öcünü almanın, faşistlerden hesap sormanın gerçek yolu budur!

Bunun için bugünün esas görevi, işçi sınıfı önderliğinde devrimin öncüsü olacak partiyi, Marksist-Leninist Bolşevik Partiyi yaratmaktır! Bütün sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar, bu göreve dört elle sarılın! Faşist canilere karşı duyduğumuz kin, ancak bugünün esas görevini çözme yönünde enerjiye dönüştüğümüz zaman, devrime hizmet eder!

Görev, ölenlerin ardından ağıtlar dizmek değildir.

"Ölenler
Dövüşerek öldüler...
Güneşe gömüldüler...
Vaktimiz yok
onların matemini tutmaya...

Akın var...
Güneşe akın
Güneşi zaptedeceğiz...
Güneşin zaptı yakın!"

Görev, yüce Komünizm davasında bugün atılması gereken adımları atmak, o büyük akında zafer kazanmanın biricik garantisi olan Bolşevik Partiyi yaratma çalışmasına katılmaktır!

Devrimciler...

Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede dayanılacak tek güç, uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklardır! Faşizme karşı görünen, insan haklarını savunma adına ortaya çıkan, Türkiye'de "insan haklarının çiğnenmesi" üzerine timsah gözyaşları döken ve başta sosyal-demokratlar olmak üzere "demokratik" görünüşlü batılı emperyalistler ve "sosyalist" maskeli sosyal-emperyalistler mücadelemizin dostu değil, düşmanıdır! Bunların Türkiye'deki uzantısı olanlar, cuntaya karşı "mücadele" eden, "demokrasi havarisi" kesilen eski AP ve CHP'nin devamı olan siyasi güçler; TKP, TİP, TSİP gibi sosyal-emperyalizmin uşağı güçler, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin unsurları değil; hedefidirler! Onların "faşizme karşı mücadele"si gerçekte başka bir tip faşist diktatörlük için, kendilerinin iktidarda olduğu bir faşist diktatörlük için mücadeledir! Ve onlar devrimcilerin anti-faşist mücadelesini kendi iktidar mücadelelerinin bir aracı olarak kullanmaya çalışmaktadırlar! Bu oyuna gelmeyin! Faşizme karşı mücadele adına hakim sınıfların güya demokrasi yanlısı kesimleri, emperyalistlerin demokratik görünümlüleri ile eylem birliğini reddedin! Böyle eylem birlik

lerinde kullanılanlar devrimciler olmaktadır! Bugünkü güç dengesinde bunun başka türlü olma imkanı da yoktur.

Faşizme karşı mücadelede zafer kazanmak için devrimci kararlılık, fedakarlık yetmez! Onun için devrimci Marksist-Leninist bir çizgiye de gerek vardır!

11 Nisan direnişinin ve diğer direnişlerin kararlılığı Marksist-Leninist bir çizgi ile birleşmedikçe faşizmi ve emperyalizmi yerçekten kahretmek mümkün olmayacaktır! Biz, bütün gerçek devrimcileri çizgilerindeki oportünizmle hesaplaşmaya çağırıyoruz! Devrim için şehit düşenlerin kanları, ancak böyle davranıldığı zaman yerde kalmayacaktır!

KAHROLSUN DEVRİM ŞEHİTLERİNİN FAŞİST KATİLLERİ! KAHROLSUN FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARI!

BÜTÜN FAŞİST CİNAYETLERİN, İŞKENCELERİN, ZULMÜN HESABI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE MUTLAKA SORULACAKTIR!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!"

Bu eylem ile ilgili olarak tabii oportünist-revizyonist cephenin unsurları da tavır takındılar. Ayrıca Batı Almanya, Batı Berlin de bir dizi Alman ve yabancı grup da bu eylem konusunda tavır takındı. Onların takındığı tavır, kendi revizyonist ve reformist çizgilerine uygun olarak, eylemi, eylemin reformist çizgisi temelinde desteklemek; ve "demokratik kamuoyu" dediklerine "insanlık adına" çağrılar yapmak şeklinde oldu.

****

ÖLÜM ORUCU İLE İLGİLİ OLARAK BATI BERLİN'DE YAPILAN YÜRÜYÜŞ ÜZERİNE

****

Batı Berlin'de ölüm orucu eylemi ile ilgili olarak 30 Haziran Cumartesi günü bir yürüyüş düzenlendi.

Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan taraftarları bu yürüyüş öncesinde yukarıda yayınladığımız bildiriyi dağıtarak, yürüyüşe çağrı yaptılar. Yürüyüşe kendi blokları ile katıldılar.

Bu yürüyüşün hazırlık aşamasında tartışmalarda en baştan Rus sosyal-emperyalizminin uşağı karşı-devrimci güçler eylem birliği dışında kaldılar.

Batı Berlinli 'otonom' devrimci grupların Dev-Sol ile birlikte hazırladıkları bir eylem çağrı taslağı üzerine yapılan tartışmalarda, Bolşevik Partizan taraftarlarının getirdiği eleştirilerin çok önemli bir bölümünün kabul edilmesi ile ortaya ortak bir çağrı da çıktı.

Ancak Almanca ve Türkçe olarak çıkması gereken ortak çağrı basılı olarak taraftarlarımızın eline geçtiğinde görüldü ki; önce kabul edilen düzeltmelerin tümü yapılmamıştır. İkinci olarak da Türkçe metin ile Almanca metin arasında önemli farklar vardır. Almanca metinde ilk taslağa göre hemen hiçbir düzeltme yapılmamıştır.

Çıkan Türkçe ortak bildiri şöyle idi:

"İSTANBUL (METRİS ve SAĞMALCILAR) HAPİSHANELERİNDE ÖLÜM ORUCUNA VE AÇLIK GREVİNE YATANLARLA DAYANIŞMA YÜRÜYÜŞÜNE ÇAĞRI

11.4.1984 tarihinden beri DEV-SOL, TİKB ve DHB'den 300 tutuklu aşağıdaki taleplerini gerçekleştirmek üzere açlık grevine girişmişler dir.

- *Baskıya ve işkenceye son verilmesi, idam kararlarının kaldırılması, genel politik af, tecrit hücresi cezasının kaldırılması ve askeri eğitime son verilmesi*
- *Ailelerle ve avukatlarla görüşme yasağının kaldırılması*
- *Mahkemede savunma için gerekli olan malzemelerin temini*
- *Politik tutuklu konumuna tabi olmak*
- *Tek tip elbise uygulamasının kaldırılması*

30 Mayıs'ta, açlık grevinin 45.gününde 16 politik tutuklu açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdü. 6 Haziran'da 6 tutuklu daha, DEV-SOL'dan idama mahkum edilenler ve TİKB'den 3 kadın tutuklu ölüm orucuna katıldılar. Ölüm orucuna yatan tüm tutuklular şimdi İstanbul Haydarpaşa askeri hastanesinde bulunmaktadır. Şimdiye kadar öğrenilen, 4 devrimci tutuklunun hayatlarını yitirdiği ve diğerlerinin ya şamlarının tehlikede olduğudur. İstemler ger çekleştirilinceye kadar, herşeye karşın açlık grevi sürdürülecektir. Tutuklular dışarda baskıya ve sömürüye karşı, devrim için sa vaştılar ve şimdi bu savaşımı hapishanelerde yürütüyorlar. Diğer hapishanelerde de değişik örgütlerden tutuklular dayanışma için açlık grevi başlatmışlardır. Tutukluların talepleri şimdiye kadar kısmen kabul edilmiş, ancak bunlar yine geri alınmıştır. Tutukluların kesin kurtuluşu ama, ancak faşist devletin yıkılması, baskı ve sömürü sisteminin parçalanması ile mümkün olacaktır. Tutukluların şimdi sürdürdükleri mücadele, bu yolda bir aşamadır. Tutuklu yakınları açlık grevlerini bildiriler ve yürüyüşlerle desteklemektedirler; bunların bir kısmı tutuklanmış ve belli bir zaman sonra serbest bırakılmışlardır.

Tutuklular savaşımlarını en zor şartlar altında bile yürütmektedirler. Açlık grevi ve ölüm orucu, Diyarbakır ve Türkiye'nin diğer hapishanelerinde Türk ve Kürt devrimcileri nin direniş savaşımları içinde önemli bir yer tutmaktadır.

Faşist diktatörlüğün idam furyasının sonuçlarından biri olarak, TKP/ML-TİKKO davasında yargılanan ve idama mahkum edilen Feridun İlhan Berkin, Sedat Yılmazsoy ve Muzaffer Öztürk ile, Kurtuluş davasında yargıla-

nan bir devrimcinin dosyaları TBMM Adalet Komisyonunda idamları onaylanarak, TBMM'ye oylanması için verilmiştir. Bu devrimcilerin idam edilmeleri artık an sorunu olmuştur.

Ölüm orucu ve Açlık Grevi, rejimin direnişin bastırılmasına ve yok edilmesine demokratik bir maske geçirme çabalarına da bir saldırıdır. Sözde demokratikleştirmenin amacı, NATO-faşistlerinin egemenliğini güvence altına almaktır. Bu sözde demokratikleştirme, aynı zamanda Türkiye'yi emperyalistler için dikensiz gül bahçesi haline getirmektir. Bu da özellikle batılı emperyalistler (Almanya/Batı Avrupa/ABD emperyalistleri) tarafından ve onların çıkarları doğrultusunda örgütlenmektedir. Halkı daha iyi bir şekilde sömürebilmek için, faşist diktatörlüğün biçimlerinden biri olan faşist cunta çeteleri çığneyerek yürümektedir. Çünkü Türkiye'yi Ortadoğuda iyi bir üs alanı olarak kullanabilmek için, giderek güçlenmekte olan direnişin kırılması gerekirdi. Emperyalist çıkarlarını güvence altına almak için Alman ve ABD emperyalist devleti, devrimci mücadelenin bastırılmasında büyük bir rol oynamaktadırlar. Direniş mücadelesinin bastırılması için silahlandırma ve güvenlik güçlerinin eğitilmesinde önemli bir yer tutmaktadırlar. Polisi silahlarla, bilgisayarlarla donatmakta, yeni tip cezaevlerinin yapımına tüm güçleri ile katılmaktadırlar. Burada polis birliklerini eğitmekte ve sözde demokratikleştirme, yani çeşitli toplumsal alanların kontrol altında tutulması için Türk hakim sınıflarına akıl vermektedirler. Bu politika SPD tarafından başlatılmış, CDU/CSU ve FDP tarafından sürdürülmektedir. Ve bu politika, burada iltica ve sınırdışı uygulaması, üretilen yabancı düşmanlığı, HALK-DER yasakları ile uyum içinde sürdürülmektedir. Bütün bunları protesto etmek için, Cumartesi günü yapacağımız yürüyüşe tüm güçleri seferber edelim.

TÜRKİYE'DEKİ İDAMLARA VE İŞKENCELERE SON İSTANBUL'DAKİ ÖLÜM GREVCİLERİ VE AÇLIK GREVCİLERİ İLE DAYANIŞMAMIZI YÜKSELTELİM"

Bu Türkçe metin bizim bütün görüşlerimizi tam olarak yansıtmasa da, ve düzeltilecek bir dizi yanı olsa da, yine de bir bütün olarak emperyalizmi, ve faşist Türk devletini hedef olarak gösteren niteliği ile devrimci bir öze sahipti.

Bu temelde devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplarla, propaganda ve ajitasyonda da serbestlik kabul edildikten sonra, eylem birliğine girmenin bir sakıncası yoktu. Tersine bu yararlı ve doğru idi.

Ama aynı bildirinin ardında basılan Almanca metinde, Türkçe metinle bir dizi uyuşmazlık vardı. Ve özellikle bazı uyuşmazlıklar Almanca bildiriyi bizim açımızdan imzalanamaz, desteklenemez hale getiren uyuşmazlıklardı.

Eylem sonrasında Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan taraftarları bir açıklamayla durumu devrimci kamuoyuna şöyle duyurdular:

"DEVRİMCİ KAMUOYUNA ZORUNLU BİR AÇIKLAMA

Bilindiği gibi, 30.6.1984, Cumartesi günü Türkiyeli, Alman ve diğer bazı yabancı örgütün katıldığı ve İstanbul hapishanelerinde açlık grevi/ölüm orucunda bulunan devrimci tutukluları destekleme amacı güden bir yürüyüş yapıldı.

Biz, Bolşevik Partizan Sempatizanları olarak gerek yürüyüşün hazırlık aşaması ve gerekse yürüyüş sırasındaki olumsuzlukları devrimci kamuoyuna açmayı zorunlu görüyoruz. Bunun la ilgili olarak değineceğimiz konuların önemsiz olmadığı ve devrimci kamuoyunu uzaktan - yakından ilgilendirdiği görüşündeyiz.

Eylem birliği toplantısına katılan her arkadaşın da bileceği gibi, yürüyüşe çağrı bildirisi taslağı olarak, biri Türkçe (Türkiyeliler için!) ve biri de (Almanlar için!) olmak üzere iki bildiri taslağı sunuldu. Bunlardan Türkçe taslağın işe yaramadığı ve Almanca bildirinin düzeltilerek çağrı bildirisi olarak kullanılması üzerinde görüş birliğine varıldı.

Bizim Almanca bildiri taslağına olan eleştirilerimiz kısaca şunlardı:

- *Devrimci tutukluların baskı ve sömürü sistemine karşı, devrim için savaşım yürütükleri ve bunun için zindanlara atıldıkları; şimdi ise bu savaşımı içerde yürüttükleri, bildiride yer almalıdır.*
- *Tutukluların yürüttükleri haklı savaşım, kısmi talepler, reformlar uğruna yürütülen savaşımdır. Tutukluların kesin kurtuluşunun devrim sorunu olduğu, bugün yürüttükleri mücadelenin devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alınması ve bu yolda bir aşama olduğu belirtilmelidir.*
- *Askeri faşist cuntanın, Türk faşist hakim sınıflarının faşist devlet biçimlerinden yalnızca biri olduğu belirtilmeliydi.*
- *Özellikle devrimci çevreler içinde, CDU / CSU gibi güçlerin niteliği açık olduğu için, SPD'nin rolü özel olarak belirtilmeliydi.*
- *Taslak ise bir bütün olarak, taslağı kaleme alan insanların niyetlerinden bağımsız olarak, devrim propagandası yapılmadığı için, reformist bir taslaktır.*

Bizim getirdiğimiz eleştirilerden, bildiri taslağının reformist olduğu eleştirisi haric, diğer eleştiriler kabul edildi. Biz ise ama, yürüyüşü düzenleyen güçlerin kendilerini düzenin yıkılmasından yana olan güçler olarak gören güçler olduğunu gözönünde bulundurduğumuzdan, böyle bir bildiride kendimizi reform talepleri ile sınırlayamayacağımızı; devrimin, devletin parçalanmasının propagandasını yapmamız gerektiğini ve bunu yapmamamız halinde, düzenin sınırlarından öteye çıkamayacağımızı düşünüyoruz.

Yukarda sıraladığımız ve kabul edilen eleştirilerin bildiriye nasıl ekleneceği üze-

rinde konuşuldu. Bunların formülasyonu yapıldı ve kesin halini alan bildiri taslağının Türkçeye tercümesi yapıldı.

Ancak ertesi gün bildiri elimize geçtiğinde, gördüğümüz manzara bizi şaşkınlığa uğrattı. Almanca bildiri taslağı, bizim getirdiğimiz ve kabul edilen eleştirilerin çok önemli bir bölümünü içermemekteydi. (Bunların neler olduğunu biraz aşağıda belirteceğiz.)

Alman arkadaşlardan birinin daktiloya çekilmesi ve basımı ile sorumlu arkadaşa bunun nedenini sorduğumuzda, "yer kalmadı" şeklinde bir gerekçe getirdi. Yer sorununun halledilebileceği, daha yerin olduğu kendisine gösterildiğinde ise, bildiriyi kendisinin daktiloya çekmediğini, bir başkasının bu işi yaptığını söyleyerek geçiştirdi. Bizim görüşümüze göre bunlar, gayri-ciddi, doğru olmayan gerekçelerdir. Ve bu tür davranışlar, devrimci lerarasındaki güveni de sarsan, ortadan kaldıran davranışlardır. Gerekçe ne olursa olsun, niyet ne olursa olsun, son tahlilde ortaya çıkan bildirinin kitleye götürdüğü bilinç, reformist bir bilinçtir! Bizim görevimiz devrimciler olarak, düzenin sınırları içinde bir propaganda yapmak değil, bu soygun ve sömürü düzenini parçalamaya, onu ortadan kaldırmaya yönelik bir propaganda yapmaktır, hem de hayatın her alanında!

Biz Türkçe bildiriyi desteklediğimizi belirtirken, Almanca bildiriyi bu hali ile kabul edilebilir bir bildiri olarak görmüyoruz. Çünkü okuyan herkesin de görebileceği gibi, Türkçede yer alan eleştirilerimiz, Almanca sında yer almamaktadır.

Türkçe bildiride yer alan,

"tutuklular dışarda baskıya ve sömürüye karşı, devrim için savaştılar ve şimdi bu savaşımı hapishanelerde yürütüyorlar"

"tutukluların talepleri şimdiye kadar kısmen kabul edilmiş, ancak bunlar yine geri alınmıştır. Tutukluların kesin kurtuluşu ama, ancak faşist devletin yıkılması, bas ki ve sömürü sisteminin parçalanması ile mümkün olacaktır. Tutukluların şimdi sürdürdükleri mücadele, bu yolda bir aşama dır"

"Halkı daha iyi sömürebilmek için, faşist diktatörlüğün biçimlerinden biri olan faşist cunta cesetleri çiğneyerek yürümekte dir. (Bu cümledeki "cesetleri" sözcüğü bir daktilo hatası sonucu olarak "çeteleri" o larak çıkmıştır)"

ifadeleri Almanca bildiride yer almamaktadır.

Almanca bildiriyi bizim için kabul edilmez kılan noktalardan bir diğeri ise, bildiride yer alan "Türkiye'nin batılı ittifak için ... donatmak"; "Sovyetler Birliği'ne karşı... üs olarak inşa etme" şeklindeki ifadelerde dile gelen anlayışlardır.

Burada özeleştirisel olarak saptamak gerekir ki, bu ifadelerin Almanca bildiride yer almasında bizim de sorumluluğumuz vardır. Ancak bizim bu sorumluluğumuz, yapılan yanlışa karşı suskunluğu gerektirmez.(*)

Bu noktalarla ilgili görüşümüz kısaca şöyle:

Türkiye, emperyalistler arasındaki dalaşmada gerçekten de Sovyetler Birliği'ne karşı bir üs alanı olarak kullanılmaktadır. ABD emperyalistleri ile Rus sosyal-emperyalistleri arasındaki dalaşmanın belirtilmesi durumunda bu deyim yanlış değildir. Ancak bu bağıntının belirtilmemesi halinde, Rus sosyal-emperyalistlerine karşı destekleyici, hayırhar bir tavır ortaya çıkmaktadır. Bu bilinçleri kararatan, Sovyetler Birliği konusunda kitlelere yanlış anlayış taşıyan bir tavırdır. Hele hele Almanca bildirinin sonunda yer alan "NATO Zindanlarındaki Politik Tutuklularla Dayanışma!" sloganı ile birleştirildiğinde bu yanlış anlayış, zirvesine ulaşmaktadır.

Buradaki bir diğer yanlış ise "batılı ittifak" ile bağıntı içinde belirtilen noktadır. Türkçesinden ayrı olarak Almancadaki ifadenin uyandırdığı anlayış, Türkiye'nin sanki yalnızca batılı ittifak için dikensiz bir gül bahçesi haline dönüştürülmek istendiği dir. Ancak bu gerçek durumu yansıtmamaktadır. Esas olarak onlar için ve onlar tarafından ol sa da, Türkiye —sosyal-emperyalistler de dahil— tüm emperyalistler için bir gül bahçesi yapılmak istenmektedir ve şimdiki durum da odur. Faşist cunta sadece, batılı emperyalistlerin değil, tüm emperyalistlerin bekçi köpeğidir, tüm emperyalist sömürü sisteminin Türkiye'deki bekçisidir. Faşist cuntanın bekçiliğini yaptığı yatırımların içinde, sosyal emperyalistlerin yaptığı yatırımlar ve yatırdığı milyarlarca dolarlık sermaye de vardır. Bu anlamda Türkçe bildiride yer alan "özellikle batılı emperyalistler için" deyimi doğrudur.

"NATO Zindanlarındaki Politik Tutuklularla Dayanışma!" sloganına gelince; biz elbette ki, NATO zindanlarındaki politik tutuklularla da dayanışmadan yanayız. Ama sorunun uluslararası öneminin belirtildiği yerde, bu slogan eksik kalmakta ve yanlış bilincin gelişmesine hizmet etmektedir. Çünkü politik tutuklular yalnızca NATO zindanlarında yoktur. NATO bloku içinde olmayan diğer ülkelerde de, Rus sosyal-emperyalizminin denetiminin altında olan ülkelerde de (Afganistan, Etopya vs.)

(*) Burada sözü edilen sorumluluk, bize verilen bilgiye göre; Batı Berlin'de eylem birliği toplantısına katılan taraftar(lar)ın; buradaki ifadenin bütün bildiri içindeki yeri alındığında, devrimcilere adeta NATO'ya karşı Sovyetler Birliği'ni savunma görevini yükleme anlamına gelen bir ifade olduğunu anında kavramamanın; ve bu ifadeye toplantı içinde anında eleştiri getirerek; tavır takınmamak şeklinde bir sorumluluktur. Biz bunu çizgimizle uyuşmayan çok önemli bir hata olarak değerlendiriyoruz.

devrimci politik tutuklular vardır. Bizim da yanışmamız buralardaki devrimci tutuklular için de geçerlidir.

Bütün bu eleştiri noktalarından sonra biz Almanca bildiriyi, bizim açımızdan kabulümüm kün olmayan, reformist bir bildiri olarak görüyoruz. Bildirinin reformist olması, bildiriyi kaleme alanların niyetinden bağımsız bir olaydır.

Öze ilişkin bu eleştirilerden sonra, birkaç söz de eylem birliği görüşmelerindeki tavırlar üzerine söylemek istiyoruz.

Bildiri üzerindeki tartışma bittikten sonra, eylemin nasıl olması gerektiği üzerine tartışıldı. Bu konuda ilk önce Dev-Genç'ten arkadaş, yürüyüşte tek blok olarak yürünmesini, örgüt imzalı pankartlar taşınmamasını ve hiçbir örgütün kendi bildirisini dağıtmaması gerektiğini önerdi. Alman arkadaş ise, herkesin bildirisini dağıtabileceğini, ancak örgüt imzalı pankartların taşınmasına karşı olduğunu bildirdi. Otonomlar adına eylem birliği görüşmelerine katılan bu arkadaş, kendilerinin Türkiyeli örgütler hakkında bir bilgiye sahip olmadıklarını, bunun kendileri açısından problem teşkil edeceğini ekledi ve örgüt imzalı pankart taşınması durumunda, bu örgütlerin yürüyüşten "atılacağını" söyledi.

Bizim buna karşı tavrımız ise, herkesin propaganda ve ajitasyonunu, kendi sorumluluğu altında yürütmesi gerektiğini, bu konuda sınır çizmenin yanlış olduğunu belirtmek oldu. "Bizim Türkiyeli örgütler hakkında fazla bilgimiz yok", "bilmediğimiz pankartın arkasında yürümek istemiyoruz" gibi gerekçelerin sudan gerekçeler olduğunu, kafa tembelliğinin bir ifadesi olduğunu ekledik. Öyle ya, böylesi eylem alanları, aynı zamanda örgütler hakkında bir bilgi edinmenin de alanıdır.

Diğer gerekçe, "her kafadan bir ses çıkacak", "birlik bozulacak" gibi gerekçe de bize göre ciddi olmayan bir gerekçedir. Herkes de bilmektedir ki, devrimci örgütler arasında görüş ayrılıkları vardır. Bunu, barış içinde ideolojik mücadele ile kitlelerin denetimine sunmak daha doğru değil mi?

Otonomlardan arkadaşın ve Dev-Sol'dan arkadaşların tavırları, bu haliyle devrimciler arasındaki eylem birliğinin sağlanmasına ve korunmasına hizmet eden tavırlar değildir. Kitle gücüne güvenerek, otonomlardan arkadaşın söylediği, "imzalı pankartlarla gelirseniz, sizi dışarı atarız" şeklindeki tehditkar tavrı, devrimcilerin eylem birliğine hizmet etmeyen, bunu engelleyen bir tavırdır. Red ve mahkum edilmesi gereken bir tavırdır.

Bu vesile ile, eylem birlikleri konusunda ki görüşlerimizi bir daha belirtelim: *DEVRİMCİLERİN EYLEM BİRLİĞİNE EVET! İLKELERİN AYAKLAR ALTINA ALINMASINA, İLKELER ÜZERİNDE PAZARLIĞA HAYIR!"*

Biz ortaya çıkan olumsuzluklara rağmen, devrimciler arasında devrimci bir temelde eylem birlikleri gerçekleştirilmeye çalışılmasının, bunun için güç oranında çaba sarfedilmesinin doğru olduğu görüşündeyiz.

ÖZELEŞTİRİDEN KIVIRTMANIN YENİ ADI: "DÜZELTME"!

Menşevikler, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun 56. sayısının 21. sayfasında şöyle bir "düzeltme" yaptılar:

" DÜZELTME

Değerli okuyucular;

Geçen sayımızda "Türkiye'de faşist cunta protesto edildi" başlığı altında yayınlanan yazıda, Yeşil'lerin Ankara'da düzenledikleri eylem için "proleter dayanışmanın güzel bir örneği" denilmektedir.

"Uluslararası dayanışmanın güzel bir örneği" şeklinde olması gerekirken bir redaksiyon hatası sonucu, "proleter dayanışmanın güzel bir örneği" şeklinde yazılan bu hatayı düzeltir ve özür dileriz.

İKK Yazı Kurulu "

Gördünüz mü İKK'nın redaksiyon hatasını!? "Uluslararası dayanışma" yanlışlıkla "proleter dayanışma" oluvermiş! Düzeltir, özür dilerlermiş! Menşeviklerin siyasi hatalara karşı tavrının güzel bir örneğidir bu düzeltme! Onlar için, yapılan bu siyasi hata, redaksiyon hatasıdır! (Ne biçim redaksiyonsa bu artık(!), "proleter" ile "uluslararası"nı birbirine karıştırmış nedense! Bu ufacık(!!!), özür dileyecek düzeltilecek hatayı yapan redaksiyon Türkiye proletaryasına önderlik edecek teşkilatın yayın organının redaksiyonu! Breh, breh!)

İşte, yapılan bir siyasi hata, eleştirildiğinde, ve yanlışlığı gün gibi açık olduğun da, özeleştiriden kıvırtmanın yolu! Lenin bir siyasi partinin hatalarına karşı tavrı, onun ciddiyetinin bir ölçütüdür diyor! Bu ölçüte vurulduğunda, Menşevikler için söylenecek tek şey vardır: Gayri-ciddi!

Partizan ile Stuttgart'ta yapılan ortak toplantıda Partizan temsilcisinin karşı-devrimcilerle eylem birlikleri üzerine genel teorik konuşması üzerine

Değerli okuyucu, Bolşevik Partizan'ın 14/15. sayısında Partizan ile Stuttgart'ta ittifaklar-eylem birliği-cephe üzerine ortak toplantı yaptığımızı duyurmuş ve toplantıda savunulan görüşler hakkında çok kısa tezler halinde bilgi vermiş ve önümüzdeki sayılarda Partizan'ın bu toplantıda Marksizm-Leninizmi nasıl "savunduğu"nu göstereceğimizi yazmıştık. Şimdi bu görevin bir parçası olarak Partizan temsilcisinin karşı-devrimcilerle eylem birliği üzerine savunduğu genel teorik görüşlere tavır takınacağız.

Toplantıya katılmayan okuyucularımıza Partizan temsilcisinin savunduğu görüşleri bütünlük içinde okuyup tanıması için bu konuşmayı bütünüyle yayınlıyoruz. Bu sorunla ilgili yerler aynı toplantının başka konuşmaları içinde de var. Biz onlara burada değinmeyece ğiz. İleride yayınlayacağımız bölümlerde şimdi tartıştığımız sorunla ilgili bölümler olursa, geçerken onlara da değineceğiz. Yayınladığımız bu bölüm, Partizan'ın bu sorundaki tavrını ana hatları ile ortaya koymaktadır.

Biz bu yazımızda genelde Partizan temsilcisinin sistematiği içinde bazı sorunlara değineceğiz.

Partizan temsilcisinin konuşması aynen şöyledir:

Partizancı: Şimdi arkadaşlar, esas olarak pratik sahada karşı-devrimcilerin de içinde yer aldığı çeşitli eylemlerdeki Partizan'ın tavrına veyahut ta bu noktada karşı devrimcilerin de içinde yer aldığı bu eylem birlikle rin platformunun altına imza atması sorunu ni pratik olarak ele almadan önce genel olarak teorik sahada... (Divan araya giriyor)

Divan: Bir dakika, şimdi değerli arkadaşlar, her iki tarafın da konuşmalarını mümkün se sükunetle dinleyelim. Hiçbir arkadaş her iki grubun konuşması süresi içerisinde lafa karışmamalıdır. Sükunetle dinlemeye çağırıyo ruz divan olarak.)

Partizancı: Bunu ilkin teorik olarak açmak gerekiyor. Pratik olarak bugünkü dönemde bu teorik yaklaşımın anlamı nedir? Veyahutta halihazırda mevcut dönemlerin çoğunda gündeme gelmiş ve Yurtdışı Hizibinin önemli ölçüde üzerinde tufan koparmasına yol açmış meselelerin altında yatan gerekçeler nelerdir? Ve yahutta bu noktada soruna bakış açımız nedir meselesini vakat olursa bir başka şeyde ele alacağız.

Birincisi. Arkadaşların sürekli olarak a-

tıfta bulundukları Partizan bizim resmi belgelerimiz olan ve bizim sahip çıktığımız ve hiçbir zaman reddetmediğimiz şey olarak, yani kendi yayınımız diye reddetmediğimiz, doğrusu ve yanlışı ile sahip olduğumuz çeşitli belgeler sözkonusudur. Bu belgelerden birinde, özellikle eylem birlikleri ile ilgili anlayışımıza ilişkin yaklaşımımız — anlayışının sadece bir parçası gündeme getirilerek tavır takınmamız istenmektedir. Herşeyden evvel şunu belirtelim ki, o konuda karşı-devrimcilerle hiçbir zaman hiçbir koşul altında resmen eylem birliği yapılmaz, geçici kısmi anlaşmalar yapılmaz biçimindeki, orada meselenin o şekliyle ele alınışının yanısıra, diğer yanda burjuvazi ile geçici kısmi olarak çeşitli anlaşmalar yapılabileceği şeklinde partimiz belgelerinde gerçekten de böyle bir eklektizm sözkonusudur. Şimdi bu noktada karşı-devrimcilerle hiçbir koşul altında eylembirliği yapılmaz biçimindeki bir anlayışı mutlaklaştırmayı doğru görmüyoruz, biz doğru görmüyoruz ve bu anlayışı eleştiriyoruz. Neden? Bu anlayış sınıf mücadelesinin hem doğrultusunu hem çeşitli özel durumların alacağı biçimi hem o dönemde izlenmesi gereken taktik programları bütünüyle hemen ilk etapta kalıba sokan, yani gerçekten bir parti örgütünün varlığını gerekli kılan karmaşık siyasal sorunların çözümünde yakalanması gereken halka nedir, bu noktada güçlerin durumu nedir, çeşitli sınıflar nasıl seyretmektedirler, izlenmesi gereken taktiğin biçimi ne olmalıdır meselesi hakkın da bakış açısını kısırlaştıran bir anlayıştır. Bir mutlaklaştırma anlayışı böyle bir anlayıştır. Açıktır ki biz başında da söylediğimiz gibi geçmişte Yurtdışı Hizibi ile birlikte bir aradaydık, Yurtdışı Hizibi bir dönem partimizin önderliğinde egemen hale geldi. Bu da açık bir olay. Böyle dönemlerde Yurtdışı Hizibi gerçekten de partimizin genel anlamda programatik görüşlerinin ifade edildiği, yani bizim resmi temel çizgimiz olan İ. Kaypakkaya yoldaşın ortaya attığı çizgiyi çeşitli noktalarda şu veya bu şekliyle iğdiş etmeye çalıştı. Bu noktada bu girişimleriyle belirli ölçülerde taşıdıkları çeşitli zehirler de oldu. Bunların gerçekten temizlenmesi, bunlar üzerinde durulması, geniş boyutlu noktaya ilişkin bunların tahrifatlarının en geniş noktalarda nasıl olduğu meselesinin açığa çıkarılması sorunu bugün olduğu gibi yarın da bizim için görevdir. Sadece Yurtdışı Hizibinin bizim içimizde olması sorununun devrettiği bir görev değil, bizi çepçevre kuşa-

tan burjuva toplumun yapısından ötürü, o top lum içerisindeki çeşitli sınıfların, çeşitli tabakaların düşüncelerinin etkilerinin örgüt içerisine şu veya bu ölçüde yansıyabileceği gerçeğini her an gözönünde tutarak, bu nokta da Marksizm-Leninizmin bilimsel öğretisi temelinde bu türden zehirlerin açığa çıkarılma sı, onlara karşı mücadelenin örgütlenmesi bi zim için vazgeçilmez bir görevdir. Bu anlamda şunu net olarak tavır istiyorlar. Biz kar şı-devrimcilerle eylem birliğini hiçbir şart altında hiçbir zaman hiçbir koşulda olmaz bi çiminde meseleyi mutlaklaştıran anlayışa kar şıyız.

Şimdi gelelim diğer bir soruna. Bizim ey lem birliği konusunda genel bir yaklaşımımız var. Bizim eylem birliği sorununa genel yaklaşımımızın esasını devrimci halk güçlerinin karşı-devrime karşı birliği, karşı - devrime karşı anlaşması oluşturur. Eylem birliğinde temel politika budur. Ve ancak çeşitli dönem lerde çeşitli koşullarda proletaryanın da men faatlerine ise, proletaryanın devrim mücade lesini ilerletiyorsa, onu kösteklemiyorsa, proletaryanın bilinç seviyesini karartmıyor sa, proletarya partisinin mücadele azmini ge liştiriyorsa, karşı-devrimcilerle dönem dö nem bu türden geçici anlaşmaların, uzlaşma - ların gündeme gelebileceği gerçeğini reddetmiyoruz. Bu Lenin'in deyimiyle bir bardak ba la birazcık katran katılırsa iş kötü olur bi çiminde sorunu ele alan çocukların,gerçekten çocukların, sınıf mücadelesini düm düz sanan çocukların elbette ki yadsıyacağı birşeydir. Ama bizim için bunun yadsınacak yanı yoktur. Şimdi ilkin bu meseleye ilişkin genel, özel likle bu konu üzerinde yoğunlaştırmak istiyo rum. Çünkü genel olarak eylem birliği sorunu na yaklaşımımızın ne olup olmadığı meselesin de genel politikamızda öz itibariyle değişen herhangi birşey yoktur. Karşı-devrimcilerle eylem birliği sorununda da bugün karşı-dev - rimcilerle eylem birliği yapılmalıdır şeklin de tespit ettiğimiz özel bir siyasetimiz yok tur. O da bilinmelidir. Veyahut ta şu dönem yapılmalıdır biçiminde bu işi kurallar içeri sine sokan bir bakış açımız da yoktur. İlkin bu meseleye ne deyip demediğimizi anlayabil mek için sorunun teorik yapısı üzerinde dur mak lazım. Herşeyden önce genel olarak bu uz laşmalara karşı çıkanlar, uzlaşma sorununun bir türlü anlamayanlar, uzlaşma sorununun pro letarya davasının yoğunlaştığı yoluna soktu ğundan ötürü önlemeye çalışanlar ve bu nokta dan ötürü figan edenler her dönem Lenin yol daşın da dediği gibi deneyimsiz, genç, tecrü besiz, sınıf mücadelesinin karmaşıklığını an lamayan insanlar olmuştur. Bu konuda Lenin şöyle der: "Kuşkusuz ki çok genç ve deneyim siz devrimcilerde olduğu gibi, yaşını başını almış ve çok deneyimli küçük-burjuva devrim cilerde de uzlaşmalar son derece tehlikeli, anlaşılmaz ve yanlış gelmektedir. Ama bizim için böyle uzlaşmalara izin vermek, dönem dö nem uzlaşmaların gündeme gelebileceği gerçe ğini ortaya koymak anlaşılmaz bir olay değil dir." Lenin'in dediği gibi, uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Yapılan uzlaşma neye hizmet etmektedir, bizim için temel olan sorun bu - dur. Yapılan uzlaşma gerçekte hangi temelde, ne için ve ne vaziyette, hangi çerçevede ele alınmıştır? Bizim için temel sorun budur. Biz buna bakmadan, hemen gözü kapalı bir şekilde gündeme gelen uzlaşmalara gözü kapalı bir tarzda karşı koymayız. Meseleyi ilkin bu yan dan ele alırız. İşte Yurtdışı Hizibinin ince leme tarzı da benim demin söylediği sorunun özünü deşme mantığı olmadığı için, nedir, ne değildir, nedendir, kime karşıdır, nasıldır, veyahut ta bunun muhtevası nedir, kapsamı ne dir, neyi hedef almaktadır sorusuna bakmadı ğı için, dönem dönem gündeme gelen, bizim i çin tamamiyle özel taktik ve geçici sorunla ra veryansın etmektedirler. Bu kafa yapısına götüren siyasetin meselesi yine ilerde dura cağım.

Şimdi yalnız şu konuda da şöyle bir anla yışımız yoktur: Başında da söylediğimiz gibi biz sınıf mücadelesini kesin reçeteler biçi minde dönemlere ayırmıyoruz. Sınıf mücadele sini çetin mutlak kurallar çerçevesinde ida re edilebilir bir olay görmüyoruz. Sınıf mü cadelesini mutlak reçeteler, mutlak kurallar çerçevesinde idare edilen bir olay olduğunu görmek, sınıf mücadelesinin dışımızda olduğu nu, objektif bir olgu olduğunu, bizim irade mizden bağımsız bir olgu olduğunu ve bu ger çeği görmemektedir. Sınıf mücadelesini sanki birkaç insanın kafasında çizdiği planlar ile yürüten veyahut ta yaratılan bir mücadele ol duğunu varsaymak. Açıktır ki hepimiz bili - riz, sınıf mücadelesini komünistler yaratma mışlardır. Sınıf mücadelesi Komünistlerden önce, Marks'ın da dediği gibi, Lenin'in de de diği gibi, komünistlerden önce de vardı. Top lumun sınıflar biçiminde bölünmesi ile bu cadele gündeme geldi. Çeşitli biçimlerde çe şitli vaziyetler aldı. Proletaryanın olmadı ğı, hala ML bilimin, yani bu öğretinin olma dığı dönemlerde çeşitli güçler arasında mese la kölelerle köle sahipleri arasında, mesela daha önceki dönemlerde, yani toplumun çeşit li kategorileri arasında farklılaşmanın baş ladığı dönemlerde bu mücadele sürdü. Demek ki sınıf mücadelesi bizim icat ettiğimiz bir o lay değil. Öyleyse, sınıf mücadelesi bizim i cat ettiğimiz bir olay değilse, kendi küçük kafalarınızla uygulayacağınız reçetelerle sı nıf mücadelesini önceden programlar sistemiy le daha önceden ortaya koyamayız ve biz şunu diyoruz ki, sınıf mücadelesini kabul etmeyen bir insan Marksist değildir. Bunun ötesinde, Marksist olan sınıf mücadelesini proletarya diktatörlüğüne ilerletmesini bilen ve onunla sonuçlandıran, hatta oradan da giderek komü nizme doğru bunu ilerleten insandır. Evet,

şimdi diyelim ki sınıf mücadelesi konusunda bu noktada bir görevimiz ortaya çıkıyor. Bizim dışımızda objektif olarak varlığını sürdüren bizden bağımsız olan bu sınıf mücadelesinin nasıl bir seyir izlediğini, güçlerin nasıl hareket ettiğini, çelişkilerin neler olduğunu, bunu incelemeli, bunu tahlil etmeli, nerelerde nasıl yapılması gerektiğini, bunun nasıl hedefe yöneltilmesi gerektiği meselesi üzerinde durmalıyız. İşte bizim sınıf mücadelesi konusundaki temel bakış açımız budur. Bu anlamda reçeteler biçiminde sorunu sokan YD hizibi ile temelden ayrılıyoruz.

Neden YD hizibi sınıf mücadelesini reçeteler biçiminde koyuyor? Mesela YD hizibine göre görev karşı-devrimcilerle eylem birliği ya emperyalist işgal dönemlerinde olur, veyahut ta emperyalist savaş dönemlerinde olur. Mesela 2. dünya savaşı yıllarında Stalin'in izlediği ittifak politikası, mesela Çin'de Japon emperyalizminin işgaline karşı Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin izlediği politika. İşte burada bu örnekleri vererek, demek ki karşı-devrimcilerle eylem birliği bu şartlarda gün deme gelir şeklinde mutlak programlar iskelesi ortaya çıkarmaktadırlar. Hayır, biz meseleye böyle bakmamalıyız. Biz öyle kurallar mu rallar tanımıyoruz. Emperyalist işgalin olduğu dönemlerde pekala karşı-devrimcilerle eylem birliğinin yapılmayacağını da gözönüne alıyoruz, ihtimal olarak anlıyoruz. Yani illa böyle bir mecburiyet yoktur. Emperyalist işgal olur, karşı-devrimcilerle eylem birliği olur, veyahut ta biz bir emperyalist savaşın esas olarak bir akım haline geldiği dönemde de emperyalistlerin bir bölümüne karşı diğer emperyalistlerle ittifakın kural olduğu şeklinde bir anlayışa sahip değiliz.

İttifaklar meselesini böyle kurallara da bağlamıyoruz. Hayır, böyle olmayabilir. Emperyalist dünya savaşı sırasında hiç de böyle bir politika izlenmedi. Yani demek ki böyle dönemleri, kuralları mutlak bir şekilde ortama olan bir silsilesi yoktur. Bu somut bir şeydir. İttifaklar proletaryanın gücüne, o ittifakın proletaryaya getireceği yarara-zarara, devrim davasını ilerletip ilerletmeyeceğine ve gerçekten de yapılmasının objektifzeminini bulup o anlamda bakılarak ele alınması gereken bir sorundur. Anlaşma böyle ele alınır. Yoksa bu dönem olur, şu dönem olur diye birşey yoktur. Biz pekala da demin dediğim gibi, emperyalist işgal döneminde de karşı-devrimcilerle bir ittifakın yanlısı olmayabiliriz. Bu ayrı, böyle bir kural yok. Bakın, işte, çok keskin, çok yaman, uzlaşmalara karşı görünen YD hizibinin mantığı böyle kurallara bölmekle nasıl proletaryaya böyle ortamlarda mutlak ittifak siyasetini önerme biçimine düşüyor. Yani böyle bir duruma tanımıyoruz. Ve dediğimiz gibi. Ayrıca şunu da reddetmiyoruz ...(Bantın sonu).

Partizancı: ... bir an da olsa unutmuyorduk diyorduk. Ve hatta bunun ötesinde ittifakın da ötesinde burjuvaziyi çarlığa karşı destekleme hiçbir zaman kusur etmemişlerdir. Destekleme tavrına dahi düşmüşlerdir dönem dönem. Ve demin arkadaşın okuduğu 1907'de bolşeviklerin Duma seçimlerinde sosyalist-devrimcilerle, menşeviklerle gittikleri taktik yine bu konuya yeterince açıklık getiriyor. Evet burada da açık bir şekilde karşı-devrimcilerle eylem birliğinin dönem dönem gündeme geleceği gerçeği teorik olarak açıklık kazanıyor ve Rusya gerçeğinde pratik bir gerçek olarak da kendisini gösteriyor ve diyor ki bu nu kabul etmemek, Lenin'in deyimiyle proletaryanın öncüsü için, onun bilinçli bölümü için, Komünist Partisi içinde proleter gruplarla onun dışındaki ayrı ayrı işçi partileri, küçük yönetici partiler ve diğer taraftan da diğer kesimler arasındaki ilişkilerin dönem dönem koşullara bağlı olarak, çeşitli şekiller alacağı gerçeğini reddetmekte idi. Ve diyor biz hiç bir zaman uzlaşma yok, manevra yok, düz yolu terketmek yok şeklindeki düşüncelere hiçbir zaman prim vermedik, bu gibi anlayışlar diyor, proletaryanın etkisini baltalar ve onun güçlenmesini önler ve hatta Lenin'in Versay antlaşmasındaki tavrı buna örnektir.

Diğer yandan, arkadaşlar farkında olmadan öyle alıntılar okuyorlar ki, bize o konuda vurmaya çalışıyorlar. Her insan hiç olmazsa okuduğunun ne demek istediğini bilir. Demin Snowden'la, Henderson'ların, Lloyd George'la muhafazakarlar koalisyonuna çağrısı, komünistlerin onlarla birlikte önerdiği bir blok, bir uzlaşma, geçici birşey meselesini okuyor. Orada propaganda ve ajitasyon özgürlüğüne meselesine dikkat çekiyor. Tabii, o, o tayine dicidir, o olmadan ihanet olur, ona dikkat çekiyor ama bir an için kafa yormuyor, yahu bu Snowden kimdir, bu Henderson kimdir?

Bunlar burjuvazidir ve üstelik bunlar ile birleşmeyi, bloğu reddeden İngiliz sollarına karşı Lenin amansız bir mücadele yürütmüştür. Yani bu noktada verdiğiniz örneklerin kendisini de anlamıyorsunuz, verdiğiniz örneklerin kendisi de size karşıdır. Tamam, bir yerde bir kelime işinize yarıyor ya, tamam, propaganda-ajitasyon özgürlüğü, gerisi Allah kerim.

Yani bu iş böyle ele alınmamalıdır. Şimdi geçelim... Ve Lenin onun ötesinde Amerikalı işçilere yazdığı bir mektupta Fransız monarşistleri ve kralcılarıyla yaptığı geçici ant laşmalarıyla ilgili durumu açıklıyor. Diyor ki, gözü doymaz, yırtıcı Alman emperyalistleri 1918 yılının Şubat ayında uluslararası devrim henüz yeterlice olgunlaşmadan önce uluslararası proletarya dayanışmasına güvenerek sloganını bırakmış ve olgularını terketmiş olan Rusya'ya karşı tüm kuvvetleriyle saldırıya geçtiklerinde bir an bile duraksamadan Fransız monarşistleriyle anlaşmaya gitti

ler. Fransız yüzbaşısı Zabarof, Lübeçk lakabında bir Fransız subayı getirmişti bana, Lübeck "ben kralcıyım" diyordu ve biricik amacım Almanya'nın yenilgiye uğratılmasıdır. "Bundan en ufak bir şüphem yoktur" diye cevap verdim kendisine, Lüberya'nın kralcı olu şu, benim kendisi ile bir antlaşma yapmama ve onun aracılığıyla sabotaj uzmanı olan Fransız subaylarının hizmetini kabul etmeme engel değildi. Nitekim Alman ordularının hızla ilerlemesi biraz da bu Fransız subaylarının demiryollarını havaya uçurmaları sayesinde ya vaşlatılabilmiştir. Her aydın işçinin rahatlıkla onaylayacağı bir antlaşma idi bu, sosyalizmin çıkarları doğrultusunda bir antlaşmaydı. Fransız monarşisti ve ben, ilk Fransa da birbirimizi büyük bir zevkle ipe çekmeye hazır olduğumuzu bile bile ele vermiştik. Çünkü o an için çıkarlarımız uyuşmaktaydı. Evet Rus devriminin ve uluslararası devrimin başarıya ulaşması için üzerimize çullanan Alman yırtıcılarına karşı, en az onlar kadar yırtıcı olan öteki emperyalistlerin karşıt çıkarlarından yararlanıyorduk böylece."

Evet, bu da Lenin'in taktikleri, sorun sadece savaş döneminin taktikleri değil. Uluslararası işgal tarihi, s.6-7. Şimdi bunları görmemezlikten gelemeyiz. Onun ötesinde sadece bu da değil, dikkat ederseniz bir Brest - Litovsk antlaşması var. Savaş sonrası savaş komünizmi politikasının uygulandığı dönemler de SBKP(B)'nin uyguladığı bir antlaşmaydı. Bu antlaşmaya bizim YD hizibi gibi Troçkistler veryansın ettiler, gördünüz mü, uluslararası devrimin kalesi Sovyet iktidarını burjuvaziye peşkeş çekti dediler.

Gerçekten de çok ağır koşulları kabul etmişlerdi Lenin yoldaş, onlar. Kaldı ki bizim çeşitli eylem birliklerinde durum nedir? Onu ayrıca ele alacağız. Şimdi bu sorunu ilkin teorik olarak açığa çıkarılması lazım, pratik olarak bizim ne yapıp ne yapmadığımız ayrı, onu da ayrıca tartışacağız. Şimdi o dönem böyle ayağa kalkıyorlardı, gerçekten de bir sürü önemli tavizler içermesine rağmen Brest-Litovsk antlaşması, komünistler onaylamışlardı. Ve bu hem de o dönemlerde savaşın başını çeken, o dönemlerde savaşın patlamasında tayin edici rol oynayan Alman emperyalistleriyle birlikte olmuştu. Nerede, bunlar nereden geliyordu? Şimdi Alman emperyalistlerinin de güçleri önemli ölçüde dağılmıştı. Uluslararası emperyalistler çıkar çelişmelerinden ötürü diğer emperyalistlerle arasında önemli çe lişmeler mevcuttu. Onun da o dönemde bir nefes almaya ihtiyacı vardı. RSKP'nin de nefes almaya ihtiyacı vardı, bir dizi sorun şey ya pıyordular. Bazıları da şey diyorlardı o zaman, kalktılar, bu dedi, Rusya'nın tek yanlı çıkarını uluslararası devrimin önüne çıkar - maktır dedi. Lenin, hayır dedi, bu çelişmi - yor dedi, bu bir antlaşmadır. Bu bir yerin devrimden vazgeçmesini söyleyen bir antlaşma değil, aksine uluslararası proletarya devrim mücadelesine hız vermelidir dedi. Ve onun da ötesinde yine tarihte birçok örneği var. Ve yine de dediğimiz gibi, demin açıklamış oldu ğumuz Çan Kay-şek ile Mao'nun ittifakı, diğer taraftan ikinci dünya savaşı dönemindeki ittifaklar sorunu. Tamam, şu dönem, bu dönem ayrı bir olay. Bunlar teorik olarak bu meselenin nasıl mümkün olabileceğine yeterince a çıklık getiriyor. Ve sadece biraz sonra işgal dönemini, savaş dönemini bize vermesin - ler. Bunun da ötesinde, burjuvaziyle ittifakın çeşitli şeylerini verdik. Ve daha sonra bağımsız olarak çıkan arkadaş da, o daha aca yip, çok keskin davranıyor. Gerçi BP denen hi zip bu konuda cesaretsiz, çeşitli tartışma - larda geri adım attı, açık geri adım attı. Biz hiçbir yerde böyle böyle birşey demedik ki. Tabii, böyle böyle birşey demedik ama bu kulaktan giriyor, şu kulaktan çıkıyor. Bu ne anlama geldiği hiç belli değil. Böyle de olmaz, hani bu noktada açık ve net bir doğrultuda hareket etsinler. Nedir? Yılan eğrisi çizmek yok, ya şu ya bu teorik olarak mümkün, mümkün değil, şu dönem mümkün, şu dönem mümkün değil, böyle açık koysunlar, o doğrultuda da tartışırız.

Şimdi ikincisi, arkadaşların sürekli gösterdiği bir belge var. Partizan özel sayı da böyle diyor, resmen eylem birliği yapılamaz. Yani orada söylenen şudur, bir yanıyla şudur, ama başında söylediğimiz eksikliğimizi dikkate almak şartıyla. Gerçekten o dönemler bu meseleye kadar açıklanmamıştı. Ancak eylem birliği konusunda Partizan'ın geçmişte ortaya koyduğu düşünceler ana hattıyla ML'dir, ML'dir, biz ona sahip çıkıyoruz, özüne sahip çıkıyoruz. Zaten bugün burada tartışmada kullandığımız silahlar da onlar. Fakat bu nokta da o dönem yeterince gündeme gelmemiş, açılmamış, çeşitli sorunlar var. Karşı-devrimcilerle eylem birliği sorunu: Özellikle o dönemlerde karşı-devrimcilerin durumu ortada, o dönemlerde hakim sınıfların durumu ortada, o dönemlerde objektif koşullar ortada, o dönemlerde özellikle resmen karşı-devrimcileri çağırarak bir eylem birliği yapma biçiminde siyasetin mümkün olamayacağı gerçeğini vurgulu yor, ikincisi bu dönemde bizim özel olarak karşı-devrimcileri resmen çağırma, eylem birliği yapma biçiminde, halen henüz tespit ettiğimiz bir siyaset sözkonusu değildi. Evet, karşı-devrimcilerin de içinde yer aldığı çeşitli eylem birliklerinin altına imza atıl - mıştır. Nedir, nedir, onları tartışacağız. Bu bölümde onları ele almayalım, yani o pratik sorunları bir başka bölümde ele alacağız, yalnız Partizan'da dediğimiz gibi orada bu sorun yeterince açılmamıştır. Biz bu sorunu özel - likle pratikte sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu çeşitli sorunların tartışılması döneminde daha da derinleştirdik. Marksist bilgi teorisi durağan birşey değildir. O dönemde

çözmediğimiz halen yüzlerce sorun vardı. Bugün de halen 5 sene sonrasının çözmediğimiz onlarca problem vardır. Yarın o sorunlar gelip dayandığında o sorunları çözmek için gün demimize almayacak mıyız, veyahut ta bilgimi zin geliştiği bir sınırdan sonra, tamam, biz buraya kadar, gitmeyeceğiz diyeceğiz. Hayır, bu Marksist bilgi teorisinin ... gibi ele alanların işidir. Bu yanı gerçekten de onun duraganlığını savunan, sürekli gelişme göstermediğini, sürekli ilerleme gösterdiğini ve bir ilerlemenin de pratikte sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı çeşitli sorunların çözümünden ötürü bunun kendisinin dayatmasından ötürü gündeme geldiğini kavramamaktadır. Ayrıca şunu da açıkyürekliliklе söylemek gerekir: Sadece bugün söylediklerimizi biz şimdi söylemiyoruz. İbrahim yoldaş belgelerinde dönem dönem burjuvaziyle kısmi ve geçici antlaşmaların gündeme gelebileceği gerçeğinden bahsetmektedir. Bir bakıma o dönem bu sorunları görebilir, daha derinlemesine değebilirdik. Ama biz yeterince o dönem dedik buranın seviyesi ulaşamadık. İkinci sorun açık bir şekilde söyledik. Dedik ki, gerek baş düşman, baş çe lişki, gerek bu tür meselelerde YD hizibinin parti içerisinde yarattığı bir kafa karışıklığı ve kendilerinin bu noktada yaydığı çeşitli zehirler olmuştur. Bu da birinci konferansı kendisinin değerlendirmesinde içerisinde bazı noktalarda da söylüyoruz. Yani çeşitli noktalarda söylüyoruz. Bunlar bir başka tartışmada ele alındığında daha geniş tartışılabilir. İyi, bir dakika, dağıldığı için, yani sorunu bölmemek için bırakıyoruz, pratik şeyin diğer bir bölümüne geçeceğiz."

Partizan temsilcisi bu sorunla ilgili konuşmasına Bolşevik Partizan temsilcisinin, geçmişte Partizan'ın karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılmasını ilkesel olarak reddettiğini açıklaması üzerine tavır takınmaklara başlar. (Partizan'ın kamuoyu önünde tartışma konusunda tavrı bilindiğinde, bu tavrın yalnızca temsilcinin tavrı olamayacağı, Partizan'ın resmi tavrı olduğu açıktır.)

Partizan temsilcisi bu konudaki geçmişteki görüşlerinin eklektik olduğunu, bir yanda "karşı-devrimcilerle hiçbir zaman hiçbir koşul altında resmen eylem birliği yapılmaz, geçici antlaşmalar yapılmaz" şeklinde tespitler olduğunu; diğer yandan "Burjuvaziyle(hangi burjuvaziyle acaba? BN) geçici kısmi olarak çeşitli antlaşmalar yapılabileceği" görüşünün olduğunu; bundan dolayı bu konuda "Partimiz belgelerinde gerçekten de böyle bir eklektizm sözkonusu olduğu"nu belirtir. Partizan temsilcisi bunları belirttikten sonra, "karşı-devrimcilerle hiçbir koşul altında eylem birliği yapılmaz biçimindeki bir anlayışı mutlaklaştırmayı doğru" görmediklerini "ve bu anlayışı" eleştirdiklerini belirtir.

Burada bir soruna geçerken değinelim. Daha sonra üzerinde tekrar duracağız. O da, tartışmanın konusu değiştirmekte; tartışılan konuyu yok edip, yerine bir başka konu tartışma konusu yapmaktadır.

Tartışmanın konusu karşı-devrimcilerle eylem birlikleri sorunuydu. Partizan temsilcisi bir çırpıda bu burjuvazi ile geçici kısmi antlaşmalara çevirdi. Ya Partizan temsilcisi burjuvazi eşittir karşı-devrimci (ki yalnızca bir anlamda, proletarya-burjuvazi ikileminde bu böyledir) anlayışındadır, veya karşı-devrimcilerle, bu anlamda karşı-devrimci burjuvazi ile eylem - birliği tartışılırken dil sürçmesi sonucu karşı-devrimci burjuvazi diyeceğine burjuvazi demiştir. Ya da sorunun içinden "çıkabilmek", kendi görüşlerini haklı çıkarabilmek için "el çabukluğu marifet"miş hesabı, bilinçli olarak bu yolu tutmuştur.

Partizan temsilcisi burada tartışma konusunu değiştirmekte; tartışılan konuyu yok edip, yerine bir başka konu tartışma konusu yapmaktadır.

Tekrar esas konuya dönecek olursak: Partizan temsilcisi konuşmasının hemen devamında, geçmişte bizimle birlikte bir arada oldukları nı, bir dönem bizim partinin önderliğine hakim hale geldiğimizi belirtiyor. Ve "Böyle dönemlerde Yurtdışı Hizibi gerçekten de partimizin genel anlamda programatik görüşlerinin ifade edildiği, yani bizim resmi temel çizgimiz olan İ. Kaypakkaya yoldaşın ortaya attığı çizgiyi çeşitli noktalarda şu veya bu şekliyle iğdiş etmeye çalıştı. Bu noktada bu girişimleri ile belirli ölçülerde taşıdıkları çeşitli zehirler de oldu" diyor.

Şimdi Partizan temsilcisinin geçmişte bizimle birlikte olduklarını, hatta bir dönem bizim parti önderliğine "hakim" olduğumuzu açıklamasının hikmeti ortaya çıktı. Başka konularda olduğu gibi, karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılmaz "yanlış düşüncesini"partiye taşıyan, onların deyimiyle "YD hizibi". Haydi diyelim ki sizin deyiminizle "YD hizibi" bu "yanlış düşünceleri" partiye taşıdı. Peki, o bu "yanlış düşünceleri" partiye taşırken ve parti belgelerine bile geçirirken, siz nerdeydiniz? Bizim taşıdığımızı söylediğiniz yanlış düşünceler karşısında sizin tavrınız ne oldu? Siz o dönemde ne savunuyordunuz?? O dönemde bu görüşleri yanlış buluyorduysanız, niye bunu açık olarak belirtip özeleştirisini yapmıyorsunuz?? Yoksa özeleştiri yapmak size küçültür mü? Özellikle bu konuşmayı yapan temsilci bu dönemde ne savunuyordu?? Madem ki en azından bugün Partizan'ın geçmişte savunduğu bu noktadaki görüşlerle çelişme içersin desiniz ve bunun bilincindesiniz, niye bunu kamuoyuna açmadınız?? Niye geçmişte yanlış görüşler savunduğunuzun özeleştirisini yapmadınız? Özeleştiri için Konferans ya da Kongre bekliyorsanız, o zaman nasıl siz konferansların ve kongrelerin açık olarak yanlış olduğunu belirtmediği noktalarda siyaset değiştire biliyorsunuz?? Merkez Komitesi ya da Yazı Kurulu kendisini kongrelerin yerine mi koyuyor?

Sorular daha çoğaltılabilir ama biz yeterli olduğu görüşündeyiz. Bu sorular bile Par-

tizan'ın geçmişine, geçmişte yanlış yapıldığını söylediği konulara yaklaşımını açık ve berrak bir şekilde ortaya koyuyor.

Partizan temsilcisinin bu yaklaşımlarının Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından alakası yoktur. O, yapıldığını söylediği yanlışlıklarda kendilerinin sorumluluğu nedir sorusunun tartışılmasını bile gündeme getirmeyip "yanlışlıkları" başkalarının üzerine atmakta, kendilerini "temize" çıkarmaya çalışmaktadır. Böylece sanki kendilerinin geçmişten beri bugün savundukları pozisyonları savunuyormuş görüntüsü vermeye çalışmaktadır.

Partizan temsilcisinin belirttiği anlamda eklektisizmi bizim partiye soktuğumuz iddiası ise ayakları havada, ispatlanamaz bir iddiadır ve Partizan temsilcisi ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerçekleri değiştiremez.

Partizan temsilcisi daha sonra doğru çizgilerine bizim tarafımızdan sokulduğunu iddia ettiği zehirlerin temizlenmesi görevinin yarın da görevleri olduğunu açıklıyor ve hemen toplumun sınıflara bölündüğü, bundan dolayı partinin bunlar tarafından çevrildiğini, onun için de bunu sürekli gözönünde bulunduracaklarını açıklıyor. Ve hemen eylem birliği anlayışlarını ortaya koyduktan sonra, eylembirliği politikalarında "öz itibariyle" değişen herhangi birşey olmadığını açıklıyor. Ne diyelim ki? Bir taraftan geçmişte "hiçbir şart altında" karşı-devrimcilerle eylembirliği olmaz şeklinde görüş savunduğunuzu açıklayacaksın hem; hem de karşı-devrimci gördüklerinle eylembirliği dönem dönem yapılabiliri savunacak ve dahası, 82 ve 83 12 Eylül yürüyüşlerinde (Batı Almanya'da olduğu gibi) karşı-devrimci gördüklerinle de eylembirliği yapacaksın, ondan sonra da pişkin pişkin bizim eylem birliği anlayışımız "öz olarak" değişmedi diyeceksin. Ne diyelim, tam Partizan'a layık "kıvraklık"! Partizan temsilcisi

Partizan temsilcisi eylem birliği konusun da politikalarının "öz olarak" değişmediğini ispatlayabilmek için, eylem birliği politikalarının "esasını, devrimci halk güçlerinin karşı-devrime karşı birliği, karşı - devrime karşı antlaşması"nın oluşturduğunu söylüyor.

Sanki birileri Partizan'a, Partizan'ın ey lem birliği politikasında karşı-devrimcilerle eylem birliğini esas aldığını iddia etti de, Partizan temsilcisi de bize eylem birliği konusunda devrimci halk güçleri ile eylem birliğini esas aldıklarını söylüyor.

Sayın(!) Partizan temsilcisi, tartışma konumuz bu değil ki! Tartışma konumuz, geçmişte Partizan'ın karşı-devrimcilerle eylem birliğini reddettiği, bugün ise eylem birliği yaptığı ve bu konuda çelişme içinde olduğu, Partizan'ın eylem birliği konusunda belli görüşlerinin değiştiğidir.

Ve yine Partizan temsilcisinden öğreniyoruz ki, "Bugün karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılmalıdır şeklinde tespit ettiğimiz özel bir siyaset"leri de yokmuş!!! İnsan ne diyeceğini şaşırıyor. Hem geçmişte karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılmaz diye savunacaksın, ondan sonra bunun özeleştirisini yapmadan görüş değiştirip, dönem dönem yapılabileceğini savunacaksın. Hem de pratik olarak eylem birliği yaptığın dönemde "Bugün karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılmalıdır" şeklinde tespit ettiğiniz özel bir siyaseti niz olmadığını açıklayacaksın. Bunların bırakalım Marksist-Leninist bir teşkilatta olmasını, biraz ciddi bir devrimci teşkilatta bile olmaz, ama Partizan'da oluyor. Ve Partizan içinden bilebildiğimiz kimseden de bu konuda ses çıkmıyor! Acı ama gerçek!!

Partizan temsilcisi daha sonra konuşmasının devamında Lenin'e de atıfta bulunarak uzlaşmaları (Tartışmamız genel olarak uzlaşma yapılır mı, yapılmaz mı değil, bugün karşı-devrimcilerle uzlaşma —eylem birliği yapma anlamında— yapılmasının doğruluğu-yanlışlığıdır. Yoksa hiç kimse genel olarak uzlaşmaların olmayacağını, olamayacağını savunmadı. En iyi ihtimalle karşı-devrimcilerle uzlaşma yapılmayacağını bizim savunduğumuzu iddia edebilirler, ama bu iddialarının da yanlışlığını biraz sonra ortaya koyacağız) "genç ve tecrübesiz" insanların anlayamadıklarını ortaya koyuyor.

Partizan temsilcisine göre "uzlaşma" politikasını anlamayanlar biz olduğumuza göre, herhalde bizim "genç ve tecrübesiz" olduğumuzu, kendilerinin de "yaşlı ve tecrübeli" olduklarını ima ediyor. Şayet sorun sadece yaş da esas olarak yaş ve tecrübe sorunu olsaydı Türkiye'de uzlaşma konusunda en doğru pozisyonda bugün "eski tüfek" olurdu.

Partizan temsilcisinin konuşmasının devamında sınıf mücadelesinin tarihini ve kimlere Marksist denip denmeyeceğini ve daha bir dizi şeyi bu vesileyle öğrenip, bilgisizliğimizi gidermiş olduk! Bu bilgileri verdiğinden dolayı kendisine ne kadar teşekkür etsek azdır!

Partizan temsilcisi bu değerli(!) bilgileri aktardıktan sonra, bizim karşı-devrimcilerle eylem birliği sorununa yaklaşımımızı kendine göre ortaya koyuyor. Ve bu ortaya koyduklarına karşı da dehşetengiz bir saldırıya girişiyor. Şimdi Partizan temsilcisinin ağzından bu sorunla ilgili bizim neler savunduğumuzu öğrenelim:

"Mesela YD Hizibine göre görev karşı-devrimcilerle eylem birliği ya emperyalist işgal dönemlerinde olur, veyahutta emperyalist savaş dönemlerinde olur. Mesela 2.Dünya savaşı yıllarında Stalin'in izlediği ittifak politikası, mesela Çin'de Japon emperyalizmine karşı Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin izlediği politika. İşte burada bu örnekleri vererek, demek ki karşı-devrimcilerle eylem birliği bu şartlarda gündeme gelir şeklinde mut

lak programlar iskelesi ortaya çıkarmaktadır lar."

Yani biz, karşı-devrimcilerle hangi dönem lerde eylem birliği yapılabilir sorununda or taya mutlak programlar koyuyormuşuz. Kendile ri böyle programlar tanımıyorlarmış ve "emper yalist işgalin olduğu dönemlerde pekala karşı-devrimcilerle eylem birliği yapılamayacağını da" gözönünde bulunduruyorlarmış.

Uzlaşmalar konusunda çok keskin görünen bizim mantığımız, "böyle kurallara bölmekle na sıl proletaryaya böyle ortamlarda mutlak ittifak siyasetini önerme"ye varıyormuş.

Partizan temsilcisinin bizimle ilgili söy ledikleri sadece yukardakilerle sınırlı değildir. O bu sorunla ilgili konuşmasının sonuna doğru şunları da söyler:

"Gerçi BP denen hizip bu konuda biraz cesaretsiz, çeşitli tartışmalarda geri adım attı, açık geri adım attı. Biz hiçbir yerde böyle bir şey demedik ki. Tabii, böyle, böyle birşey demedik ama bu kulaktan giriyor, şu kulaktan çıkıyor. Bu ne anlama geldiği hiç belli değil. Böyle de olmaz, hani bu noktada açık ve net bir doğrultuda hareket etsinler. Nedir? Yılan eğrisi çizmek yok, ya şu ya bu, teorik olarak mümkün, mümkün değil, şu dönem mümkün, şu dönem mümkün değil, böyle açık koysunlar, o doğrultuda da tartışırız."

Partizan temsilcisinin bizimle ilgili söy lediklerinin doğruluğunu kabul edecek olursak, biz, karşı-devrimcilerle eylem birliğini veya geçici uzlaşmaları emperyalist savaş dönemlerine, bir de işgal şartlarına bağlı - yormuşuz ve bunu da mutlaklaştırıyormuşuz. Ama yine aynı Partizan temsilcisinin aynı konuşmasının bir başka yerinden öğreniyoruz ki bizim bu konuda açık, berrak görüşümüz yokmuş, çeşitli toplantılarda geri adım atmışız! Şimdi okuyucu hangisine inansın? Bizim karşı-devrimcilerle eylem birliği konusunda kesin reçeteler sunduğumuza mı? Yoksa bu konuda berrak bir görüşe sahip olmadığımıza mı?! Evet, hangisine inanacak bizim bu konudaki görüşlerimizi bilmeyen okuyucu?

Partizan temsilcisi bütün oportünistlerin ve revizyonistlerin kullandığı bir metodu kullanıyor. O da, hasmına, ona ait olmayan aptalca görüşler maletme ve ondan sonra da bu görüşlere Don Kişot'vari dehşetengiz saldırıya geçme! Ve bu konuda bu tartışmadan yayınladığımız bölüm de gayet açık göstermiyor ki, Partizan temsilcisi çok ustalaşmış! Aynı şekilde tartışmayı değiştirme ve demagoji yapma sanatında da oldukça ustalaşmış. Yolu açık olsun!

Partizan temsilcisinin bu konudaki zırvalarını bir kıyıya bırakalım ve çok kısa tezler halinde bizim geçmişte ve şimdi ne savunduğumuzu ortaya koyalım:

* Biz geçmişte, özellikle Mao değerlendirmesi belgemizde karşı-devrimcilerle eylem birliklerinin veya başka bir ifadeyle geçici uzlaşmaların ve antlaşmaların işgal şartlarında ve II.Dünya Savaşı gibi şartlarda olabileceğini söyledik. Ama sadece olabileceğini söyledik; mutlaka olacağını hiçbir dönemde ne yazılı, ne sözlü olarak savunmadık. Partizan temsilcisi sahtekarlık yapmaktadır.

* Bu sorunla ilgili Bolşeviklerin II.Konferansında da tartışıldı. Tartışmalarda karşı-devrimcilerle geçici uzlaşmalar, antlaşmalar, ve hatta ittifakın sadece savaş ve işgal şartlarına bağlanmasının yanlışlığı konusunda bütün delegeler fikir birliğine vardı. Ve yine bütün delegeler bugün karşı-devrimciler le eylem birliği yapılamayacağını da tespit etti ve bu doğrultuda karar aldı.

II.Konferansımızda ortaya konan bütün bu görüşler ve bu görüşler temelinde alınan karar doğrudur ve biz bu kararı bugün de doğru buluyoruz.

Görüldüğü gibi Partizan temsilcisinin bize maletmeye çalıştığı görüşlerle bizim görüşlerimiz arasında en ufak bir benzerlik yoktur. Partizan bundan sonra da bizim görüşlerimizi eleştirecekse, gerçekten bize ait olan görüşleri belgeli bir şekilde eleştirsin. Yoksa kafasında yarattığı görüşleri bize mal edip eleştirme yolunu tutmasın!!

Partizan temsilcisi daha sonra karşı-devrimcilerle geçici uzlaşmaların olabileceğini açıklamak için Lenin'den ve SBKP(B) tarihinden örnekler veriyor. Ve fakat verdiği örnekle rin de çoğunu çarpıtarak yorumluyor. Bu yorumlama ile, Lenin'e ait olmayan görüşleri, Lenin'e aitmiş gibi göstermiyor. Buna bir-iki örnek vermek gerekirse; 1907'deki Duma seçimlerinde sosyalist-devrimci ve menşeviklerle ilgili taktikleri konusunu bir çırpıda karşı-devrimcilerle eylem birliği, karşı-devrimcilerle ittifakmış gibi görüyor ve gösteriyor. 1907'deki sosyalist-devrimciler ve menşevikler Lenin'in değerlendirmesine göre genel devrimci hareketin parçalarıdır.

İkinci örnek: İngiliz solları ile ilgili. Bu tartışmada bir başka bağıntıda bizim konuşmacı yoldaşımız, Lenin'den uzlaşmalarda propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesinin tayin ediciliği noktasında yaptığı alıntıya atıfta bulunuyor. Ve bizim yoldaşımızın okuduğunu anlamadığını iddia ediyor. O tam olarak şöyle diyor: "Her insan (Herhalde bizim konuşmacı insan değil. -BN) hiç olmazsa okuduğunun ne demek istediğini bilir." Yani bizim yoldaş okuduğu yerin ne anlama geldiğini bilmiyor. Bizim yoldaşımız, tartıştığı bağıntıda okuduğunun ne anlama geldiğini hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek bir şekilde ortaya koymuştur. Zaten bundan ötürüdür ki Partizan temsilcisi iddiasını ispatlama zahmetine girmiyor. Sadece iddia ediyor. İddialar ispatlanmadığı sürece iddia olarak kalacaklar ve Marksist-Leninistlerin yanında

beş para değerleri olmayacaktır.

Şimdi de gelelim okuduğunu çok iyi anlayan sayın Partizan temsilcisinin Lenin'e atıfta bulunduğu yerin yorumlanmasına.

Lenin, "Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı" adlı eserinin 9. bölümünde (Sol Yayınları, s.86-102 arasında) İngiliz 'sol' komünistleri ile ilgili tartışır. Tartışmanın esası, İngiliz solları İngiltere'de işçi sınıfının çoğunluğunu örgütlemiş olan Bağımsız Sosyalist Parti ile, bu partinin önderlerinden Henderson ve Glynes gibilerinin gericilerinden hareketle uzlaşmayı reddederler.

Lenin ise bu parti ile uzlaşmayı ve hatta seçimler için propaganda-ajitasyonda serbestlik temelinde blok kurulmasını, ve bunların yüzünün parlamentodan da teşhir edilmesini ve yığınlara bunların da muhafazakarlardan bir farkının olmadığını, bunların da hükümet olduklarında aynı politikayı izleyeceklerinin gösterilmesi gerektiğini, Henderson'ların Rusya'daki menşevik, sosyal-devrimcilere benzediklerini, bunların hain küçük-burjuvalar olduklarını vb. açıklar.

Lenin bunlar hakkında, tartıştığımız bağıntıda ve tartıştığımız anlamda karşı-devrimci oldukları tespitini yapmaz. Bunun bilinmesi gerekir. Bu bilindiğinde —ve bizim tartışma bağıntımız da karşı-devrimcilerle eylem birliğidir—, bu tartışma bağıntısında Partizan'ın o okuduğunu anlayan temsilcisinin bu örneği ortaya sürmesinin anlamı nedir? Bu tartışma bağıntısında bunun bizce bir tek anlamı olabilir; o da, Lenin'in İngiltere'deki sollara karşı-devrimcilerle blok kurma — tabii propaganda ve ajitasyonda serbestlik temelinde— yı önerdiğidir. Ama bu Lenin'i çarpıtmak ve onu bir liberal derekesine düşürmektir.

Eğer tartışma genel olarak uzlaşmalar konusu olsa ve birileri genel olarak uzlaşmalara karşı çıksa, o zaman bu örneğin bir anlamı —tabii doğru bir anlamı— olur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Partizan tartışma konusunu değiştirmede çok ustalaşmış. Daha önce de dikkat çektiğimiz gibi, o, karşı-devrimcilerle uzlaşmayı bir çırpıda genel olarak burjuvazi ile uzlaşmaya indirgemiş, burada da tartışma konusu olan karşı-devrimcilerle uzlaşmayı bir kenara bırakmış, Lenin'den verdiği örnekte genel olarak uzlaşmalar konusuna atlayıvermiştir.

Ve böyle yaparak da Lenin'i çarpıtarak kendi görüşlerine alet edebilmek için Lenin'i bir liberal politikacı derekesine indirgemiştir. Diğer örneklerin üzerinde durmaya gerek bile yok.

PKK İÇİNDEKİ SON GELİŞMELER...

(Sayfa 10'dan devam)

mişteki çizgilerini sürdürmelerinde şaşırtıcı olan birşey yoktur.

* Biz açık bir biçimde, görüş ayrılıklarını ne deni ile bir örgütten ayrılmış kişilerin, ispatsız, delilsiz ajan-provokatör ilan edilmesi şeklindeki uygulamanın karşı-devrimci bir uygulama olduğunu; devrimci örgütler içinde ve devrimciler arasında görüş ayrılıklarında şiddet yönteminin kullanılmasının Karşı-Devrime hizmet ettiğini, ve bu tip eylemlerin karşı - devrimci eylemler olduğunu belirtiyoruz.
Enver Ata'nın öldürülmesi olayında, bu öldürme olayının siyasi sorumluluğunu taşıyan PKK'nın, hiçbir şekilde öldürülen kişinin karşı-devrimci olduğunu ispatlamadığını; görülenin Enver Ata'nın görüş ayrılıkları nedeniyle öldürülmüş olduğunu; ve bu eylemin karşı-devrimci olduğunu tespit ediyor; bu karşı-devrimci eylemi nefretle kınıyoruz.

Bu bağıntıda, bu eylemden yola çıkarak, bu karşı-devrimci eylem bahanesiyle PKK ile eylembirliği kurmayı reddeden; eylembirliği için PKK'dan özeleştiri talep eden başta menşevik Partizancılar olmak üzere bir dizi oportünistin tavrının fırsatçı bir tavır olduğunu da tespit etmek istiyoruz.

PKK geçmişinde de bu tip eylemleri yürütmüş, bunları şimdi olduğu gibi geçmişinde de teorik olarak gerekçelendirip savunmaya çalışmıştır.

Ve geçmişte yaptığı bu karşı-devrimci eylemlerin özeleştirisini yapmamıştır.

Buna rağmen mesela Dev-Yol, PKK ile "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" kurmakta hiçbir sakınca görmemiş, cephe kurmak için "özeleştiri" şartını getirmemiştir.

Buna rağmen mesela menşevik Partizan, 1982 1983 12 Eylüllerinde PKK ile eylembirliği yapmakta bir sakınca görmemiş, ve "özeleştiri"yi önşart olarak getirmemiştir.

Şimdi değişen nedir? PKK'nın bu yeni karşı-devrimci eylemi, geçmişteki karşı-devrimci eylemlerinden nitelik olarak değişik midir? Eğer değilse, o zaman şimdi eylembirliği için "özeleştiri"yi önşart olarak getirmenin anlamı nedir?

Biz söyleyelim: Burjuva bezirganlığı! Dün "birlikçi" görünmek moda idi! Her örgütün yaralarını yavaş yavaş sarma sürecine girdikleri şimdiki dönemde ise artık "ilkeler" yeniden keşfedilme durumunda! Enver Ata'nın öldürülmesi PKK'nın köşeye sıkıştırılması(!) için bulunmaz fırsattır! işte oportünistlerin bu konudaki "duyarlılığının" gerçek nedeni budur! Başka birşey değil!